వివర్తవాదాన్ని అనుభవించే కళ

1. అద్వైత వేదాంతం ప్రకారం, భౌతిక ప్రపంచానికి మరియు బ్రహ్మానికి (పరమ సత్యం) మధ్య గల సంబంధాన్ని వివరించే మూడు తాత్విక సిద్ధాంతాలు ఆరంభవాదం, పరిణామవాదం మరియు వివర్తవాదం. ఈ మూడు ప్రక్రియలు ప్రపంచం ఎలా ఉద్భవించిందో లేదా అది ఎలా ఉనికిలో ఉన్నట్లు కనిపిస్తుందో వివరిస్తాయి.

అవును. మీ ప్రకటన స్థూలంగా సరైనదే, అయితే ఒక ముఖ్యమైన మెరుగుదలతో: ఆరంభవాదం, పరిణామవాదం మరియు వివర్తవాదాలు కేవలం అద్వైత వేదాంతం సమానంగా అంగీకరించే మూడు "ప్రక్రియలు" కావు. అవి కారణానికి (బ్రహ్మం లేదా ఉపాదాన కారణం) మరియు కార్యానికి (ప్రపంచం) మధ్య గల సంబంధాన్ని వివరించే విభిన్న తాత్విక సిద్ధాంతాలు.

1. ఆరంభవాదం — "కొత్త ప్రారంభం / ఉత్పత్తి"

కార్యం అనేది దాని కారణం నుండి కొత్తగా పుట్టిన ఒక వస్తువుగా పరిగణించబడుతుంది.

ఒక సాంప్రదాయ ఉపమానం:

మట్టి మొదట ఉంటుంది → కుండ తరువాత తయారు చేయబడుతుంది.

కుండ అనేది దాని కారణాల కలయిక లేదా మార్పు ద్వారా ఉనికిలోకి వచ్చిన ఒక సరికొత్త కార్యంగా పరిగణించబడుతుంది.

ఈ దృక్పథం ముఖ్యంగా న్యాయ-వైశేషిక దర్శనాలతో ముడిపడి ఉంది, అద్వైత వేదాంతంతో కాదు.

మూల భావన:

కారణం → ఉత్పత్తి చేస్తుంది → సరికొత్త కార్యాన్ని

కాబట్టి, దీనిని బ్రహ్మానికి మరియు ప్రపంచానికి వర్తింపజేస్తే, బ్రహ్మం ఎక్కడి నుంచో సరికొత్తగా ఉద్భవించిన ప్రపంచాన్ని ఉత్పత్తి చేసినట్లు అవుతుంది.

బ్రహ్మం నిర్వికారమైనది (మార్పులేనిది) కాబట్టి అద్వైతం ఆరంభవాదాన్ని తన అంతిమ వివరణగా అంగీకరించదు.

2. పరిణామవాదం — "యథార్థ పరిణామం / మార్పు"

ఇక్కడ కారణమే స్వయంగా కార్యంగా మారుతుంది (పరిణామం చెందుతుంది).

ఒక పరిచిత ఉపమానం:

పాలు → పెరుగు.

పాలు కేవలం పెరుగులా కనిపించడం లేదు; అవి వాస్తవంగానే రూపాంతరం చెందుతాయి.

ఈ విధంగా:

కారణం → వాస్తవంగా పరిణామం చెందుతుంది → కార్యం

కొన్ని వేదాంత సంప్రదాయాలు సృష్టిని వివరించడానికి పరిణామవాద రూపాలను ఉపయోగిస్తాయి. కానీ సాంప్రదాయ అద్వైతం బ్రహ్మమే స్వయంగా వాస్తవ పరిణామానికి లోనవుతుందనే ఆలోచనను తిరస్కరిస్తుంది, ఎందుకంటే అది బ్రహ్మన్ని మార్పుకు లోనయ్యేలా చేస్తుంది.

బ్రహ్మమే ప్రపంచంగా మారిపోతే, బ్రహ్మం ఇకపై శాశ్వతంగా నిర్వికారంగా మరియు పరిపూర్ణంగా మిగలదు.

3. వివర్తవాదం — "మిథ్యా రూపం / దృశ్యమాన మార్పు"

ఇది అద్వైత వేదాంతంతో అత్యంత సన్నిహితంగా ముడిపడి ఉన్న వివరణ.

బ్రహ్మం వాస్తవంగా ప్రపంచంగా రూపాంతరం చెందదు.

బదులుగా, బ్రహ్మం యొక్క మూల స్వభావం మారకుండానే బ్రహ్మంపై ప్రపంచం ఒక దృశ్యంగా (appears) కనిపిస్తుంది.

సాంప్రదాయ ఉపమానం:

తాడు → పాము.

మసక వెలుతురులో, తాడును చూసి పాముగా భ్రమపడవచ్చు.

తాడు వాస్తవంగా పాముగా మారలేదు. ఆ పాము కేవలం తాడుపై ఆధారపడిన ఒక దృశ్యం మాత్రమే.

అదేవిధంగా:

బ్రహ్మం బ్రహ్మంగానే ఉంటుంది; మారుతున్న ఈ విశ్వం మాయ ద్వారా కనిపిస్తుంది.

అందువల్ల:

బ్రహ్మం → వాస్తవంగా మారదు → ప్రపంచం దృశ్యమానమవుతుంది

ఇది ప్రాథమిక అద్వైత బోధనను నిలుపుతుంది:

బ్రహ్మం మార్పు లేనిది, అనంతమైనది మరియు అద్వితీయమైనది (రెండవది లేనిది).

ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం

సిద్ధాంతం	కారణ-కార్యాల మధ్య సంబంధం	కారణం వాస్తవంగా మారుతుందా?	అద్వైత దృక్పథం
ఆరంభవాదం	కార్యం కొత్తగా ఉత్పత్తి చేయబడుతుంది	కారణం యొక్క పరిణామం కానవసరం లేదు	అంగీకరించబడదు
పరిణామవాదం	కారణమే కార్యంగా మారుతుంది/పరిణమిస్తుంది	అవును	బ్రహ్మానికి వర్తించదు (తిరస్కరించబడింది)
వివర్తవాదం	కార్యం అనేది ఒక దృశ్యమాన రూపం మాత్రమే	కాదు	సాంప్రదాయ అద్వైతానికి అత్యంత చేరువైనది

మీ మునుపటి విచారణ భాషలో చెప్పాలంటే

మీరు అద్వైత క్రమాన్ని ఈ విధంగా వ్యక్తపరచవచ్చు:

బ్రహ్మం అనేది మొదట భౌతిక వస్తువుగా ఉనికిలో ఉండి, ఆ తర్వాత విశ్వాన్ని తయారుచేసిన-సృష్టించిన-నిర్మించిన ఒక భౌతిక పదార్థం కాదు. **Brahman is not a physical object that existed first and then manufactured the universe.**

బదులుగా:

బ్రహ్మం మాత్రమే మూల సత్యం. ప్రపంచం అనేది ఆ సత్యంపై ఆధారపడిన ఒక దృశ్యం (ఆభాస).

అందువల్ల, ముఖ్యమైన అద్వైత ప్రశ్న కేవలం ఇది మాత్రమే కాదు:

"బ్రహ్మం ప్రపంచాన్ని ఎలా సృష్టించింది?"

బదులుగా ఇది:

"పరిశీలించి చూసినప్పుడు ప్రపంచం యొక్క మూల సత్యం ఏమిటి?"

పరిశీలన examination ద్వారా తాడు కంటే భిన్నంగా పాముకు ఎటువంటి స్వతంత్ర ఉనికి లేదని ఎలా వెల్లడవుతుందో, అలాగే బ్రహ్మం కంటే భిన్నంగా ప్రపంచానికి స్వతంత్ర ఉనికి ఉందో లేదో ఆత్మవిచారణ పరిశీలిస్తుంది.

<u>ఇది ముఖ్యమైన అద్వైత సూత్రీకరణకు దారితీస్తుంది:</u>

బ్రహ్మ సత్యం; జగన్మిథ్య (ప్రపంచం ఆధారిత సత్యం); జీవుడు అంతిమంగా బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనవాడు కాదు.

కాబట్టి, మీ మునుపటి "తాజా గ్రహింపు → ఈ మొత్తం అనుభవం దేనిలో కనిపిస్తోంది?" సాధనలో, "ప్రపంచం అసత్యం" అని మానసికంగా ప్రకటించడం ఉద్దేశం కాదు. దానికి బదులుగా, ఎటువంటి భావనాత్మక ముగింపునూ జోడించకుండా conceptual conclusion, మారుతున్న ఈ మొత్తం అనుభవం ఏ మూల సత్యంలోనైతే కనిపిస్తోందో ఆ సత్యాన్ని ప్రశాంతంగా విచారించడమే దీని అంతరార్థం.

వివర్తవాదాన్ని కేవలం ఒక మేధో సిద్ధాంతంగా స్వీకరించడం కంటే, అద్వైత విచారణ యొక్క ఆంతర్యానికి ఇది ఎంతో సన్నిహితంగా ఉంటుంది.

<u>2. ఆరంభవాదం, పరిణామవాదం వంటి సిద్ధాంతాలు ఒకటి కంటే ఎక్కువ పదార్థాలు యథార్థంగా ఉనికిలో ఉన్నాయని నమ్ముతాయి. కానీ వివర్తవాదం మాత్రమే ఒకే ఒక్క పరమ సత్యం ఉనికిలో ఉందని, మిగిలినదంతా దాని వ్యక్తీకరణ లేదా ప్రతిబింబం మాత్రమేనని సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదించింది.</u>

అవును, మీ ప్రకటన ప్రధాన అద్వైత అంతర్దృష్టిని చక్కగా పట్టి చూపుతుంది, అయితే తాత్వికంగా మరింత ఖచ్చితంగా ఉండటానికి దీనికి ఒక చిన్న వివరణ అవసరం.

<u>ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం</u>

కారణ–కార్యాల మధ్య గల సంబంధాన్ని అర్థం చేసుకోవడంలోనే ఈ మూడు సిద్ధాంతాలు ప్రధానంగా విభేదిస్తాయి:

- **ఆరంభవాదం:** కార్యం అనేది నిజంగా కొత్తగా ఉద్భవించిన ఒక ప్రత్యేక పదార్థం.
- **పరిణామవాదం:** కారణమే వాస్తవంగా కార్యంగా రూపాంతరం చెందుతుంది.
- **వివర్తవాదం:** కారణం ఎటువంటి వాస్తవ మార్పుకూ లోను కాదు; కార్యం అనేది కేవలం ఒక దృశ్యమాన రూపం (ఆభాస) మాత్రమే.

అద్వైత వేదాంత దృక్కోణం నుండి వివర్తవాదం చాలా ముఖ్యమైనది, ఎందుకంటే ఇది ఇలా చెప్పడానికి వీలు కల్పిస్తుంది:

స్వతంత్ర ఉనికి కలిగిన పరమ సత్యం ఒక్కటే—అదే బ్రహ్మం.

ఈ నానాత్వం లేదా అనేకత్వం బ్రహ్మం పక్కన రెండవ స్వతంత్ర సత్యంగా నిలబడదు.

ఒక ముఖ్యమైన సవరణ

నేను ఇలా అనడాన్ని నివారిస్తాను:

"ఆరంభవాదం మరియు పరిణామవాదాలు ఒకటి కంటే ఎక్కువ పదార్థాలు యథార్థంగా ఉనికిలో ఉన్నాయని నమ్ముతాయి."

అది చాలా విస్తృతమైన ప్రకటన అవుతుంది.

దీన్ని ఇలా చెప్పడం మరింత సముచితం:

అద్వైత-వివర్తవాదం ఇచ్చే స్థాయి కంటే ఆరంభవాదం మరియు పరిణామవాదాలు కార్యానికి బలమైన తాత్విక ఉనికిని (రియాలిటీ స్టేటస్‌ను) ఇస్తాయి. బ్రహ్మం నుండి వేరుగా ప్రపంచం అనేది స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న రెండవ సత్యం అనే విషయాన్ని అద్వైతం తిరస్కరిస్తుంది.

ఉదాహరణకు, పరిణామవాదంలో కార్యం అనేది కారణం యొక్క నిజమైన పరిణామం. వివర్తవాదంలో బ్రహ్మం మార్పు చెందకుండా అలాగే ఉంటుంది.

"వ్యక్తీకరణ లేదా ప్రతిబింబం"

మీరు ఉపయోగించిన పదం ఉపయోగకరమైనదే, కానీ ఇక్కడ మరొక సూక్ష్మమైన వ్యత్యాసం ఉంది.

అద్వైతం ఇలాంటి ఉపమానాలను ఉపయోగించవచ్చు:

బ్రహ్మం → నానాత్వంగా కనిపించడం

లేదా

ఒకే చైతన్యం → అనేకంగా ప్రతిబింబించడం/వ్యక్తమవడం

కానీ "ప్రతిబింబం" అనే మాటను అక్షరాలా తీసుకోకూడదు, అంటే బ్రహ్మం ఎక్కడో ఉండి తన భౌతిక నకళ్లను (కాపీలను) తయారుచేస్తున్నట్లు కాదు.

మరింత ఖచ్చితమైన సూత్రీకరణ ఇలా ఉంటుంది:

వివర్తవాదం ప్రకారం, మార్పులేని ఏకైక బ్రహ్మం ఎటువంటి వాస్తవ పరిణామానికీ లోను కాకుండానే ఈ వైవిధ్యభరితమైన విశ్వంగా దృశ్యమానమవుతున్నది. బ్రహ్మం కంటే భిన్నంగా ఈ నానాత్వానికి ఎటువంటి స్వతంత్ర ఉనికి లేదు.

ఈ విధంగా:

ఒకే పరమ సత్యం → అనేక దృశ్యాలు (appearances)

ఇలా కాదు:

ఒకే పరమ సత్యం → స్వతంత్రంగా నిజమైన అనేక పదార్థాలు

మరియు ఇది మీ మునుపటి "ఏకత్వమే అనేకమైనదిగా కనిపిస్తున్నది" అనే చింతనతో అద్భుతంగా అనుసంధానమవుతుంది: నానాత్వపు దృశ్యాన్ని తిరస్కరించడం దీని ఉద్దేశం కాదు, ఆ నానాత్వం రెండవ స్వతంత్ర సత్యాన్ని స్థాపించలేదని కనుగొనడమే దీని లక్ష్యం.

క్లుప్తంగా:

- అనేక నామరూపాలు కనిపిస్తాయి; వాటి మూల సత్యం ఒక్కటే.
- రూపాలు మారతాయి; పరమ సత్యం మారదు.
- దృశ్యం అనేకం; స్వతంత్ర సత్యం ఒక్కటే.

3. పరిణామవాదులు చెప్పేదేమిటంటే, సృష్టికర్త పాక్షికంగా సృష్టికర్తగానే మిగిలి ఉండి, పాక్షికంగా ప్రపంచ రూపంలోకి పరిణామం చెందుతాడు. అంటే పరమాత్మ పాక్షికంగా నిరాకారంగా మరియు నిశ్చలంగా ఉంటూ, పాక్షికంగా జీవ-జగత్-ఈశ్వరులు అనే సృష్టిగా యథార్థ పరిణామానికి లోనవుతాడు. మూల పదార్థం ఒక్కటే అయినప్పటికీ, పరిణామం (రూపాంతరం) ఖచ్చితంగా ఉండవచ్చని పరిణామవాదులు పేర్కొంటున్నారు.

అవును—ముఖ్యంగా వివర్తవాదంతో పోల్చి చూసినప్పుడు పరిణామవాదాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి ఇది చాలా ఉపయోగకరమైన మార్గం, అయితే ఒక ముఖ్యమైన మెరుగుదలతో.

పరిణామవాదం ఏమి చెబుతోంది

ప్రాథమిక భావన ఇది:

కారణమే వాస్తవంగా కార్యంగా మారుతుంది.

కాబట్టి, వివర్తవాదం వలె కాకుండా, ఇక్కడ ప్రపంచం అనేది కారణాన్ని (బ్రహ్మాన్ని) పూర్తిగా మార్పు లేకుండా వదిలివేసే కేవలం ఒక దృశ్యం (తోపు) మాత్రమే కాదు. ఇక్కడ ఒక నిజమైన పరిణామం జరుగుతుంది.

అందువల్ల మీ వివరణను ఈ విధంగా చూపించవచ్చు:

ఒకే కారణ సత్యం → యథార్థ పరిణామం → జీవ–జగత్–ఈశ్వర

ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే, మూల ఉపాదాన కారణమే కార్యానికి ఆధారమైన పదార్థంగా మిగిలి ఉంటుంది, అయితే దాని స్థితి లేదా రూపం పరిణామానికి లోనవుతుంది.

ఒక సాధారణ ఉపమానం:

పాలు → పెరుగు

పెరుగు అనేది పాలపై కనిపించే కేవలం ఒక భ్రమ కాదు. పాలు వాస్తవంగానే రూపాంతరం చెందాయి.

కానీ "పాక్షికంగా మిగిలి ఉండటం" అనే విషయంలో జాగ్రత్త అవసరం

మీ ప్రకటనలోని ఈ భాగాన్ని నేను కొద్దిగా సవరిస్తాను:

"పరమాత్మ పాక్షికంగా నిరాకారంగా మరియు నిశ్చలంగా ఉంటూ, పాక్షికంగా పరిణామానికి లోనవుతాడు."

ఆ విధమైన ప్రతిపాదన వలన బ్రహ్మం రెండు వేర్వేరు భాగాలుగా విభజించబడిందని, అందులో ఒక భాగం మార్పు లేకుండా ఉంటూనే రెండో భాగం ప్రపంచంగా మారిందనే తప్పుడు అర్థం వచ్చే అవకాశం ఉంది.

పరిణామవాదానికి ఆ భావన తప్పనిసరి కాదు.

దీన్ని ఇలా వ్యక్తీకరించడం మరింత సముచితం:

కారణం తన వ్యక్త స్థితిలో నిజమైన పరిణామానికి లోనవుతున్నప్పటికీ, మూల పదార్థంగా అలాగే నిలిచి ఉంటుంది.

కాబట్టి ఇక్కడ విషయం ఇది కాదు:

50% బ్రహ్మం + 50% పరిణామం చెందిన బ్రహ్మం

బదులుగా:

ఒకే కారణ పదార్థం → యథార్థంగా కార్యంగా రూపాంతరం చెందడం.

వివర్తవాదం ఖచ్చితంగా ఇక్కడే విభేదిస్తుంది

- **పరిణామవాదం:** కారణం నిజంగానే కార్యంగా మారుతుంది.
- **వివర్తవాదం:** కారణం నిజంగా మారదు; కార్యం అనేది కేవలం దృశ్యమాన రూపం (ఆభాస) మాత్రమే.

కాబట్టి మీ మూల అంతర్దృష్టి సరైనదే:

పదార్థం యొక్క కారణ కొనసాగింపును నిలుపుకుంటూనే పరిణామవాదం నిజమైన పరిణామాన్ని అంగీకరిస్తుంది. వివర్తవాదం పరమ సత్యం యొక్క నిర్వికారతను (మార్పులేని స్వభావాన్ని) కాపాడుతుంది, అందువల్ల బ్రహ్మమే స్వయంగా పరిణామానికి లోను కావాల్సిన అవసరం లేకుండానే నానాత్వాన్ని లేదా అనేకత్వాన్ని వివరిస్తుంది.

మరియు ఇది చాలా స్పష్టమైన పోలికను ఇస్తుంది:

- **పరిణామం:**

  ఏకం → నిజంగానే అనేక రూపాలుగా మారుతుంది
- **వివర్త:**

  ఏకం → ఏకంగానే మిగిలి ఉంటూ అనేక రూపాలుగా కనిపిస్తుంది

ఆ వ్యత్యాసమే ఈ తాత్విక భేదానికి మూల కేంద్రం.

4. ఉనికిలో లేని పదార్థం ఎన్నడూ ఉనికిలోకి రాలేదు. ఉనికిలో ఉన్న పదార్థం ఎన్నడూ ఉనికిలో లేకుండా పోదు. ఒక పదార్థం ఇప్పుడు ఉనికిలో ఉందంటే, అది గతంలో కూడా ఉండి ఉంటుందని అర్థం. భవిష్యత్తులో కూడా అది ఉనికిలోనే ఉంటుంది. అది పూర్తిగా శూన్యంగా నాశనమై పోవడం అసాధ్యం; అది ఏదో ఒక రూపంలో నిలిచే ఉంటుంది.

అవును. ఇది సత్కార్యవాదం—అంటే కార్యం అనేది దాని వ్యక్తీకరణకు పూర్వం సంపూర్ణంగా ఉనికిలో లేనిది కాదు అనే వేదాంత సూత్రం వెనుక ఉన్న తాత్విక తర్కానికి చాలా దగ్గరగా ఉంది. అయితే ఒక ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం అవసరం.

1. ప్రాథమిక సూత్రం

మీ ప్రకటనను ఈ విధంగా వ్యక్తపరచవచ్చు:

సంపూర్ణంగా ఉనికిలో లేనిది అకస్మాత్తుగా ఉనికిలోకి రాలేదు, మరియు యథార్థంగా ఉనికిలో ఉన్నది ఎన్నడూ సంపూర్ణ శూన్యంగా మారలేదు (లేనిది రాదు, ఉన్నది పోదు).

ప్రసిద్ధ భగవద్గీత శ్లోకం వెనుక ఉన్న అంతర్దృష్టి ఇదే:

"నాసతో విద్యతే భావో నాభావో విద్యతే సతః"

అసత్యమైనదానికి ఉనికి లేదు; సత్యమైనదానికి ఎన్నడూ లేకపోవడం అనేది ఉండదు.

— భగవద్గీత 2.16

కాబట్టి, ఏదైనా సంపూర్ణంగా నిజమైనదైతే, దాని ఉనికిని నాశనం చేయడం సాధ్యం కాదు.

2. ఇది పరిణామవాదానికి చాలా ముఖ్యమైనది

పరిణామవాది దాదాపుగా ఇలా వాదిస్తాడు:

కార్యం అనేది సంపూర్ణ శూన్యం నుండి ఉద్భవించలేదు. అందువల్ల, కార్యం ఏదో ఒక విధంగా దాని కారణంలో ముందే ఉండి తీరాలి.

ఉదాహరణకు:

పాలు → పెరుగు

పెరుగు సంపూర్ణ శూన్యం నుండి పుట్టలేదు. పెరుగు రూపాంతరం చెందడానికి మూలమైన ఒక కారణ పదార్థం ముందే ఉంది.

అలాగే:

కారణం → రూపాంతరం/పరిణామం → కార్యం

ఇది సత్కార్యవాదం యొక్క తర్కం.

3. కానీ అద్వైతం ఈ వాదనను మరొక అడుగు ముందుకు తీసుకు వెళుతుంది

ఇక్కడే మీ చర్చ ప్రత్యేకంగా ఆసక్తికరంగా మారుతుంది.

మనం ఇలా ప్రశ్నిస్తే:

సమస్త మార్పుల నడుమ యథార్థంగా ఉనికిలో ఉన్నది ఏమిటి?

నామరూపాలు నిరంతరం మారుతున్నాయని మనం కనుగొంటాము.

శరీరం మారుతుంది.

ఆలోచనలు మారుతాయి.

భావోద్వేగాలు మారుతాయి.

వస్తువులు పుడతాయి మరియు అదృశ్యమవుతాయి.

మొత్తం విశ్వం మార్పుకు లోనవుతుంది.

కాబట్టి అద్వైతం వీటి మధ్య వ్యత్యాసాన్ని గుర్తించమని కోరుతుంది:

మారుతున్న నామరూపం

మరియు

నామరూపాలు ఏ మూల ఉనికి (సత్) లో కనిపిస్తున్నాయో ఆ సత్తా.

మారుతున్న రూపాన్ని స్వతంత్రంగా శాశ్వతమైనదిగా పరిగణించలేము.

అందువల్ల, అద్వైతం అంతిమంగా ఇలా చెబుతుంది:

సత్తా (ఉనికి) అనేది స్వయంగా ఎన్నడూ ఉనికి లేకుండా పోదు.

మరియు ఆ ఉనికి అంతిమంగా బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనది కాదు.

4. ఇది ఒక ముఖ్యమైన మూడంచెల వ్యత్యాసాన్ని ఇస్తుంది

మీ ఆలోచనను మీరు మరింత ఖచ్చితంగా ఇలా రూపొందించవచ్చు:

- **సంపూర్ణ అసత్తు (శూన్యం)** → ఉనికిగా మారలేదు.
- **మారుతున్న దృశ్యరూపం** → పుట్టవచ్చు మరియు అదృశ్యమవ్వచ్చు.
- **స్వయంగా ఉనికి (సత్)** → ఎన్నడూ ఉనికి లేకుండా పోదు.

అందువల్ల, ఒక కుండ పగిలిపోయినప్పుడు:

కుండ రూపం అదృశ్యమవుతుంది,

కానీ ఉనికి అదృశ్యం కాదు.

అలాగే, ఒక అల అణిగిపోయినప్పుడు:

అల రూపం అదృశ్యమవుతుంది,

కానీ నీరు శూన్యంగా మారిపోదు.

మరియు అద్వైతం ఈ విచారణను మరింత లోతుగా తీసుకు వెళుతుంది:

నామరూపాలు పుడతాయి మరియు అదృశ్యమవుతాయి, కానీ బ్రహ్మం—ఆ మూల సత్యం—ఎన్నడూ జన్మించదు, రూపాంతరం చెందదు లేదా నాశనం కాదు.

కాబట్టి మీ ప్రకటన ఒక బలమైన ప్రారంభ స్థానం, కానీ నేను చివరి వాక్యాన్ని

దీని నుండి:

"అది ఏదో ఒక రూపంలో నిలిచే ఉంటుంది."

దీనికి సవరిస్తాను:

"సంపూర్ణ సత్యమైనది ఎన్నడూ ఉనికిని కోల్పోదు; రూపాలు ఉద్భవించవచ్చు, మారవచ్చు మరియు అదృశ్యమవ్వచ్చు, కానీ ఉనికి (సత్) ఎన్నడూ నాశనం కాదు."

ఈ వ్యత్యాసం చాలా కీలకమైనది, ఎందుకంటే ప్రతి నిర్దిష్ట రూపమూ మరొక రూపంలో శాశ్వతంగా కొనసాగి తీరాలని అద్వైతం చెప్పదు. ఆ రూపాలకు ఆధారమైన మూల పరమ సత్యం ఎన్నడూ నాశనం కాదని మాత్రమే అది చెబుతుంది.

5. మనం ఆరంభవాదాన్ని అంగీకరిస్తే, జనన మరణాలు మనకు చెందుతాయి. మనం పరిణామవాదాన్ని అంగీకరిస్తే, జనన మరణాలు పరమాత్మకు చెందుతాయి.

అవును—ఒక భావనాత్మక పోలికగా ఇది చాలా శక్తివంతమైన సూత్రీకరణ, అయితే సాంకేతికంగా మరింత ఖచ్చితంగా ఉండటానికి దీనికి ఒక చిన్న వివరణ అవసరం.

ఆరంభవాదం

కార్యం అనేది కొత్తగా ఉద్భవించిన ఒక ప్రత్యేక పదార్థమైతే, అప్పుడు వ్యక్తికి/ప్రపంచానికి ఒక నిజమైన ప్రారంభం ఉంటుంది.

కాబట్టి, భావనాత్మకంగా:

జీవుడు/జగత్తు కొత్తగా ఉత్పత్తి చేయబడుతుంది → అది జన్మిస్తుంది → అది నాశనం కాగలదు.
అందువల్ల జనన మరణాలు కార్యానికి చెందుతాయి.
అయితే దీని అర్థం పరమార్థ ఆత్మ దృష్టిలో "జనన మరణాలు మనకు చెందుతాయి" అని కాదు. సృష్టించబడిన పదార్థానికి ఒక ఆరంభం మరియు లయం ఉంటాయని దీని ఉద్దేశం.

పరిణామవాదం

ఇక్కడ కార్యం అనేది కారణం యొక్క నిజమైన రూపాంతరం.
కాబట్టి:
కారణం → యథార్థంగా రూపాంతరం చెందుతుంది → ప్రపంచం/జీవుడు
ప్రపంచం అనేది అంతిమ కారణ పదార్థం యొక్క నిజమైన పరిణామమైతే, అప్పుడు కారణమే స్వయంగా మార్పుకు లోనవుతుంది.
అందువల్ల మీ ప్రకటన ఇక్కడి కీలకమైన పర్యవసానాన్ని సరిగ్గా పట్టి చూపుతుంది:
బ్రహ్మం/పరమాత్మ స్వయంగా వాస్తవంగా ప్రపంచంగా రూపాంతరం చెందితే, ఆ కారణ సత్యంలోకి మార్పు ప్రవేశించినట్లే అవుతుంది.
ఒకసారి యథార్థ పరిణామాన్ని అంగీకరించిన తర్వాత, నిత్య నిర్వికార బ్రహ్మం అనేది జననం, మార్పు మరియు లయాలకు ఎలా లోనవుతుందో వివరించాల్సి వస్తుంది.
అద్వైతం లేవనెత్తే ప్రధాన అభ్యంతరం ఖచ్చితంగా ఇదే.

వివర్తవాదం

అద్వైతం ఈ రెండు ముగింపులనూ నివారిస్తుంది:

- **ఆరంభవాదం:** "ఒక సరికొత్త ప్రపంచం వాస్తవంగా ఉనికిలోకి వస్తుంది."
- **పరిణామవాదం:** "బ్రహ్మమే వాస్తవంగా ప్రపంచంగా రూపాంతరం చెందుతుంది."
- **వివర్తవాదం:** "బ్రహ్మం ఉద్భవించదు, రూపాంతరం చెందదు; బ్రహ్మానికి ఎటువంటి మార్పూ లేకుండానే ప్రపంచం కేవలం దృశ్యరూపంగా కనిపిస్తుంది."

అందువల్ల:
జనన మరణాలు దృశ్యరూపానికి మాత్రమే చెందుతాయి—బ్రహ్మానికి కాదు.

ఇది చాలా ముఖ్యమైన అద్వైత వ్యత్యాసాన్ని ఇస్తుంది:

- శరీరం పుడుతుంది మరియు గిడుతుంది.
- వ్యక్తిత్వం కనిపిస్తుంది మరియు అదృశ్యమవుతుంది.
- ప్రపంచం ఉదయిస్తుంది మరియు లయమవుతుంది.
- కానీ మూల ఎరుక/ఉనికి (సత్-చిత్) జన్మించదు, మరణించదు.

కాబట్టి మీ ప్రకటనను ఇలా మరింత స్పష్టంగా మెరుగుపరచవచ్చు:

"ఆరంభవాదాన్ని అంగీకరిస్తే, సృష్టించబడిన కార్యానికి (వ్యక్తికి/ప్రపంచానికి) ఒక నిజమైన ఆరంభం మరియు అంతం ఉంటాయి. బ్రహ్మ ఆధారిత విశ్వోద్భవ సిద్ధాంతంలో పరిణామవాదాన్ని అంగీకరిస్తే, బ్రహ్మమే స్వయంగా యథార్థ మార్పుకు లోనుకావాల్సి వస్తుంది. అద్వైత వివర్తవాదం ఈ రెండింటినీ నివారిస్తూ, బ్రహ్మం అజన్ముడు మరియు నిర్వికారుడని, జనన మరణాలు కేవలం దృశ్యమాన నామరూపాలకు మాత్రమే చెందుతాయని స్పష్టం చేస్తుంది."

ఇది మరింత లోతైన తాత్విక వ్యత్యాసం.

6. ఏది ముందుగా ఉనికిలో ఉంటుందో అదే కారణం.

అవును—ఒక ప్రాథమిక కారణతా సూత్రంగా ఇది సరైనదే, అయితే దీనికి ఒక చిన్న వివరణ అవసరం. ఒక కార్యానికి ముందుగా ఉనికిలో ఉంటూ, దేని నుండి అయితే ఆ కార్యం ఉద్భవిస్తుందో దానిని కారణం అంటారు. కేవలం ముందుగా ఉండటం మాత్రమే దేనినైనా కారణం చేయదు. ఉదాహరణకు, మీ అల్పాహారానికి ముందే సూర్యోదయం జరిగింది, అంతమాత్రాన సూర్యోదయం మీ అల్పాహారానికి కారణం కాదు. వాటి మధ్య తగిన కారణ-కార్య సంబంధం ఉండాలి.

మీ చర్చ సందర్భంలో:

కారణం → కార్యం

- కారణం కార్యానికి ముందు ఉంటుంది.
- కార్యం కారణంపై ఆధారపడి ఉంటుంది.
- కార్యం సంపూర్ణ శూన్యం నుండి ఉద్భవించలేదు.

ఇది సత్కార్యవాదం మరియు పరిణామవాదాలకు చాలా ముఖ్యమైనది.

ఉదాహరణకు:

పాలు → పెరుగు

పెరుగు కంటే ముందే పాలు ఉనికిలో ఉండి, పెరుగుగా మారడానికి రూపాంతరం చెందుతాయి.

కాబట్టి:

పాలు = కారణం

పెరుగు = కార్యం

కానీ అద్వైతం ఈ విచారణను మరింత లోతుగా తీసుకు వెళుతుంది:

"ప్రపంచం ఇప్పుడు ఉనికిలో ఉంది, కాబట్టి దీనికి కారణమైనది ప్రపంచానికి పూర్వమే ఉండి తీరాలి" అని మనం అంటే—

అద్వైతం ఇలా ప్రశ్నిస్తుంది:

ఆ పూర్వ కారణం ఏమిటి?

మనం అంతిమంగా బ్రహ్మానికి చేరుకుంటే, మరొక ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది:

బ్రహ్మానికి కూడా ఏదైనా పూర్వ కారణం ఉందా?

అద్వైతం 'లేదు' అని సమాధానం ఇస్తుంది.

బ్రహ్మం అనాది—ఆది లేనిది—మరియు ఏ కార్యమూ కాదు.

అందువల్ల:

ప్రతి కార్యానికీ ఒక కారణం ఉంటుంది, కానీ పరమ కారణం స్వయంగా ఒక కార్యం కాదు.

అందుకే బ్రహ్మం కారణాల గొలుసులో మరొక వస్తువుగా కాకుండా, పరమ సత్యంగా వర్ణించబడింది.

ఇది మీ మునుపటి వ్యత్యాసానికి నేరుగా దారితీస్తుంది:

- **ఆరంభవాదం:** కారణం → కొత్త కార్యాన్ని ఉత్పత్తి చేస్తుంది.
- **పరిణామవాదం:** కారణం → యథార్థంగా కార్యంగా రూపాంతరం చెందుతుంది.
- **వివర్తవాదం:** కారణం (బ్రహ్మం) → కార్యం కనిపిస్తున్నప్పటికీ మార్పు లేకుండా ఉంటుంది.

కాబట్టి కీలకమైన అద్వైత ప్రశ్న అంతిమంగా "ప్రపంచానికి ముందు ఏమి ఉంది?" అనేది మాత్రమే కాదు:

"ప్రతి దృశ్యానికి ముందు, దృశ్యం ఉన్నప్పుడు, మరియు దృశ్యం తర్వాత కూడా స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉండే ఆ తత్వం ఏమిటి?"

ఆ విచారణ బ్రహ్మాన్ని కేవలం సృష్టికి ముందు జరిగిన ఒక మొదటి సంఘటనగా కాకుండా, 'సత్'—స్వయంసిద్ధ ఉనికిగా చూపుతుంది.

7. ఉన్నది ఒకే ఒక్క పదార్థమని మరియు అది నా స్వస్వరూపమేనని తెలిసినప్పుడు, కారణ-కార్య సంబంధానికి ఎటువంటి అర్థమూ ఉండదు. రెండు ఉంటేనే మనం కారణం మరియు కార్యం గురించి మాట్లాడగలం. ఉన్నది ఒకటేనని నిర్ధారించబడినప్పుడు, ఇక సంబంధం ఎక్కడిది? సంబంధమే లేనప్పుడు ఆరంభవాదానికి లేదా పరిణామవాదానికి అర్థమే లేదు. కేవలం వివర్తం మాత్రమే మిగులుతుంది. వివర్తం అంటే: కారణమే కారణ రూపంలోనూ మరియు కార్య రూపంలోనూ—రెండింటిలోనూ ఒకే విధంగా ఉంటూ కనిపిస్తుంది. ప్రస్తుతం నిరాకారమైనదే, నిరాకారంగానే మిగిలి ఉంటూ, అనేక రూపాలుగా కూడా ఉన్నట్లు నటిస్తోంది.

అవును. మీరు సత్యం యొక్క కారణతా వివరణ నుండి దృశ్యరూపం యొక్క అద్వైత వివరణ వైపు పయనిస్తున్నారు. ఇక్కడే అద్వైతంలో వివర్తం యొక్క ఉపయోగం అత్యంత ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకుంటుంది. అయితే, వివర్తం అనేది ఒక యథార్థ పరిణామంలా అనిపించకుండా ఉండటానికి నేను కొన్ని పదాలను మరింత మెరుగుపరుస్తాను.

1. పరమార్థంగా ఉన్నది కేవలం 'ఒక్కటే' అయినప్పుడు, సాధారణ కారణతావాదం ప్రశ్నార్థకమవుతుంది

కారణం మరియు కార్యం సాధారణంగా ఒక భేదాన్ని ఊహిస్తాయి:

కారణం → కార్యం

ఉదాహరణకు:

మట్టి → కుండ

మట్టికి మరియు కుండ రూపానికి మధ్య ఒక భావనాత్మక భేదం ఉంది.

కానీ స్వతంత్రంగా నిజమైనది బ్రహ్మం ఒక్కటే అని మనం నిర్ధారించినప్పుడు, బ్రహ్మానికి ఎదురుగా నిలబడే రెండవ స్వతంత్ర పదార్థం ఉండటం అసాధ్యం.

అందువల్ల, కుండకు మట్టి కారణమైనట్లుగా బ్రహ్మాన్ని సరిగ్గా అదే విధంగా కారణమని చెప్పలేము.

అందుకే అద్వైతం అంతిమంగా ఇలా చెబుతుంది:

వ్యావహారిక దృక్కోణం నుండి మాత్రమే బ్రహ్మం ఈ విశ్వానికి ఉపాదాన మరియు నిమిత్త కారణం,

కానీ పరమార్థ దృక్కోణం నుండి బ్రహ్మం కేవలం అద్వైత (రెండవది లేని) పరమ సత్యం మాత్రమే.

2. ఆరంభవాదం మరియు పరిణామవాదాలు ఎందుకు సరిపోవు

మీ తర్కాన్ని ఈ విధంగా చూపించవచ్చు:

- **ఆరంభవాదం:** కారణం + కొత్తగా ఉత్పత్తి చేయబడిన కార్యం. ఇది కార్యానికి కారణం కంటే భిన్నమైన ఒక స్వతంత్ర ఉనికిని ఇస్తుంది.
- **పరిణామవాదం:** ఒక కారణం → యథార్థంగా రూపాంతరం చెందుతుంది → కార్యం. ఇది కారణంలో నిజమైన మార్పును డిమాండ్ చేస్తుంది.

కానీ అద్వైతం ఇలా చెబుతుంది:

బ్రహ్మం ఏకము, అద్వితీయము మరియు నిర్వికారము.

అందువల్ల బ్రహ్మం తనకు భిన్నమైన మరొకటిగా మారలేదు.

3. వివర్తం అంటే ఏమిటి

ఇక్కడ మీ సూత్రీకరణ చాలా దగ్గరగా ఉంది, కానీ నేను దీనిని సవరిస్తాను:

"కారణమే కారణ రూపంలోనూ మరియు కార్య రూపంలోనూ రెండు విధాలుగా ఉంటూ కనిపిస్తుంది."

ఎందుకంటే "రెండు విధాలుగా" అనేది బ్రహ్మం వాస్తవంగా రెండు రూపాలను ధరిస్తుందనే భావనను కలిగించవచ్చు.

మరింత ఖచ్చితమైన అద్వైత సూత్రీకరణ ఇది:

మార్పులేని ఏకైక పరమ సత్యం ఎటువంటి వాస్తవ పరిణామానికీ లోనుకాకుండానే ఈ నానాత్వ ప్రపంచంగా దృశ్యమానమవుతుంది.

సాంప్రదాయ ఉపమానమైన తాడు మరియు పామును చూడండి:

తాడు తాడుగానే ఉంటుంది → పాము కనిపిస్తుంది.

తాడు ఎన్నడూ పాముగా మారదు.

అలాగే:

బ్రహ్మం బ్రహ్మంగానే ఉంటుంది → వైవిధ్య భరితమైన విశ్వం కనిపిస్తుంది.

అందువల్ల ఇక్కడ వాస్తవంగా రెండు పదార్థాలు లేవు:

బ్రహ్మం + ప్రపంచం

ఇక్కడ ఉన్నది ఇది మాత్రమే:

బ్రహ్మం → ప్రపంచంగా దృశ్యమానమవుతోంది (ప్రపంచానికి స్వతంత్ర సత్యం కాకుండా మిథ్యా/ఆధారిత సత్యం మాత్రమే ఉంది అనే వివరణతో).

4. మీ చివరి ప్రకటన చాలా ముఖ్యమైనది

మీరు ఇలా అన్నారు:

"ప్రస్తుతం నిరాకారమైనదే, నిరాకారంగానే మిగిలి ఉంటూ, అనేక రూపాలుగా కూడా ఉన్నట్లు నటిస్తోంది."

చింతనాత్మక వ్యక్తీకరణగా ఇది చాలా అందమైనది.

తాత్వికంగా నేను దీనిని ఇలా చెబుతాను:

"నిరాకార బ్రహ్మం ఎన్నడూ ఒక రూపంగా మారకుండానే, అసంఖ్యాక రూపాలుగా దృశ్యమానమవుతోంది."

ఇది ముఖ్యమైన అద్వైత భావనను కాపాడుతుంది:

- నిరాకారం ఆకారంగా మారదు.
- మార్పులేనిది మారుతున్నదిగా మారదు.
- ఏకం అనేకంగా మారదు.
- ఏకమే అనేకంగా కనిపిస్తుంది.

అందువల్ల అత్యంత లోతైన అంతర్గత మార్పు ఇది:

నేను అనేక రూపాలలో ఒక రూపం కాదు. అనేక రూపాలన్నీ నా మూల సత్యమైన ఏకైక పరమ సత్యంలో కనిపించే దృశ్యాలు మాత్రమే.

పరిణామవాదం → వివర్తవాదం → అద్వైత బ్రహ్మము వైపు సాగే ప్రయాణానికి ఇది చాలా ఖచ్చితమైన వ్యక్తీకరణ.

8. పరబ్రహ్మం లేదా పరమాత్మ నిశ్చలంగా ఉంటూనే మిగిలిన ప్రతిదానినీ చలనంలో ఉంచుతుంది.

అవును—ఇది చాలా ఉపయోగకరమైన అద్వైత వ్యక్తీకరణ, అయితే "మిగిలిన ప్రతిదానినీ చలనంలో ఉంచడం" అనే మాటను జాగ్రత్తగా అర్థం చేసుకోవాలి.

మరింత ఖచ్చితమైన సూత్రీకరణ ఇలా ఉంటుంది:

పరబ్రహ్మం/పరమాత్మ నిర్వికారమైనది మరియు నిష్క్రియమైనది (కర్తృత్వం లేనిది), అయితే సమస్త చలన మరియు మార్పుల క్షేత్రం దాని సాన్నిధ్యంలోనే దృశ్యమానమవుతుంది.

ఎందుకు?

మనం సాధారణంగా "చలనం" అని పిలిచే ప్రతిదానిలోనూ మార్పు ఉంటుంది:

- శరీరం కదులుతుంది,
- ఆలోచనలు కదులుతాయి,
- భావోద్వేగాలు మారుతాయి,
- ప్రాణం కదులుతుంది,
- గ్రహాలు కదులుతాయి,
- విశ్వం పరిణామం చెందుతుంది.

కానీ ఈ మార్పులన్నీ ఏ ఎరుకలో తెలుసుకోబడుతున్నాయో ఆ ఎరుక స్వయంగా కదలాల్సిన అవసరం లేదు.

ఒక సాంప్రదాయ ఉపమానం తెర (స్క్రీన్) మరియు సినిమా:

సినిమాలో అపారమైన కదలిక ఉంటుంది, కానీ తెర మాత్రం నిశ్చలంగానే ఉంటుంది.

అలాగే:

బ్రహ్మం నిశ్చలంగా ఉంటుంది; చలనం బ్రహ్మంలోనే కనిపిస్తుంది.

అయితే, ఇక్కడ ఒక ముఖ్యమైన అద్వైత మెరుగుదల ఉంది.

దీన్ని అక్షరాలా ఇలా అనకపోవడం మంచిది:

"బ్రహ్మం ఒక చర్య చేసి ప్రతిదానినీ చలనంలో ఉంచుతుంది."

ఎందుకంటే అది బ్రహ్మాన్ని ఒక చర్యను చేసే వ్యక్తిగత కర్తగా (doer గా) మార్చవచ్చు.

అద్వైతం అంతిమంగా బ్రహ్మం అకర్త అని చెబుతుంది.

అందువల్ల:

బ్రహ్మం ఏదో ఒక క్రియ చేయడం ద్వారా దేన్నీ కదల్చదు. బ్రహ్మం యొక్క సాన్నిధ్య మాత్రం చేతనే సమస్త మాయా/నామరూప క్షేత్రం పని చేస్తున్నట్లు మరియు కదులుతున్నట్లు కనిపిస్తుంది (సూర్యుని సాన్నిధ్యంలో లోకం తన పనులను చేసుకున్నట్లుగా).

<u>ఇది మీ మునుపటి సూత్రీకరణతో అద్భుతంగా అనుసంధానమవుతుంది:</u>

నిరాకార బ్రహ్మం

→ నిశ్చలంగా ఉంటుంది

→ అసంఖ్యాక రూపాలుగా కనిపిస్తుంది

→ రూపాలు కదులుతాయి, మారుతాయి, ఉదయిస్తాయి మరియు లయమవుతాయి

→ బ్రహ్మం స్వయంగా మార్పు లేకుండా అలాగే నిలిచి ఉంటుంది.

<u>కాబట్టి అత్యంత లోతైన ప్రకటన ఇది:</u>

"సమస్త చలనానికి మూల సత్యం ఆ నిశ్చలత్వమే; సమస్త మార్పులకు ఆధారమైన మూల సత్యం ఆ నిర్వికారత్వమే."

మరియు ఆత్మ విచారణ దృక్కోణం నుండి:

నేను చలనాన్ని గమనిస్తున్నాను, కాబట్టి చలనం నాకు తెలియబడుతున్న ఒక దృశ్యం మాత్రమే. ప్రాథమికంగా నేను మరొక కదిలే వస్తువును కాను, ఏ నిశ్చల ఎరుకలో చలనం కనిపిస్తోందో ఆ మార్పులేని ఎరుకనే నేను.

<u>9. కాబట్టి మనం వివర్తవాదాన్ని అనుసరిస్తే, రసవాదం (ఆల్కెమీ) చేయాల్సిన అవసరం లేదు, అంటే ప్రతికూల-అనుకూల-తటస్థ శక్తులను దివ్య-శుద్ధ శక్తిగా మార్చాల్సిన అవసరం లేదు.</u>

అవును—ఒక ముఖ్యమైన మెరుగుదలతో. "రసవాదం" అంటే ప్రతికూల, అనుకూల మరియు తటస్థ అనుభవాలను ప్రాథమికంగా ఏదో ఒక వేరే అంతిమ పదార్థంగా మార్చడానికి ప్రయత్నించడం అయితే, వివర్తవాదానికి అటువంటి రూపాంతరం అవసరం లేదు.

ఇక్కడ కీలకమైనది రూపాంతరం (transformation) కాదు, గుర్తింపు (recognition).

పరిణామవాద ధోరణిలో

సాధన ఇలా ఉండవచ్చు:

ప్రతికూల శక్తి → మార్పు → అనుకూల/శుద్ధ శక్తి → మార్పు → దివ్య శక్తి

ఇక్కడ సాధన అనేది ప్రధానంగా ఒక స్థితిని మరొక స్థితిగా మార్చడం.

వివర్త దృక్పథంలో

ప్రయాణం ఇలా ఉంటుంది:

ప్రతికూల దృశ్యం

అనుకూల దృశ్యం

తటస్థ దృశ్యం

↓

వాటి ఉమ్మడి మూల సత్యాన్ని గుర్తించడం

మీరు "దివ్య-శుద్ధ శక్తి" అనే నాల్గవ పదార్థాన్ని కొత్తగా తయారు చేయాల్సిన అవసరం లేదు.

ప్రతికూలమైనది బ్రహ్మంగా మార్చబడాల్సిన అవసరం లేదు.

అనుకూలమైనది బ్రహ్మంగా మార్చబడాల్సిన అవసరం లేదు.

తటస్థమైనది బ్రహ్మంగా మార్చబడాల్సిన అవసరం లేదు.

వాటి మూల సత్యం ఇప్పటికే బ్రహ్మమే.

కాబట్టి మీ ప్రకటనను ఇలా మరింత స్పష్టంగా చెప్పవచ్చు:

"వివర్తవాదంలో, ప్రతికూల, అనుకూల మరియు తటస్థ దృశ్యాలను రసవాద పద్ధతిలో దివ్య-శుద్ధ సత్యంగా మార్చాల్సిన అవసరం లేదు. బదులుగా, ఈ దృశ్యాలలో ఏదీ బ్రహ్మం నుండి వేరుగా స్వతంత్రంగా ఉనికిలో లేదని గుర్తిస్తారు."

కానీ దీని అర్థం "ఏమీ చేయకూడదు" అని కాదు

ఈ వ్యత్యాసం చాలా ముఖ్యం.

వ్యావహారిక స్థాయిలో, మార్పులు ఇప్పటికీ ఉపయోగకరమైనవే:

- కోపాన్ని నియంత్రించవచ్చు,
- అనారోగ్యకరమైన అలవాట్లను మార్చుకోవచ్చు,
- బాధాకరమైన భావోద్వేగాలను పరిష్కరించుకోవచ్చు,
- శరీరానికి చికిత్స చేయవచ్చు,
- సంబంధాలను సరిదిద్దుకోవచ్చు.

కానీ ఇవి దృశ్యం లోపల జరిగే సాపేక్ష మార్పులు relative transformations మాత్రమే.

ఇవి బ్రహ్మం యొక్క పరిణామాలు కావు.

కాబట్టి మీరు ఈ రెండింటినీ ఏకకాలంలో గ్రహించవచ్చు:

- **వ్యావహారిక స్థాయి:** "ఈ శక్తి/ప్రవర్తన మారాల్సి రావచ్చు."
- **అద్వైత స్థాయి:** "దీని మూల పరమ సత్యం మారాల్సిన అవసరం లేదు."

అత్యంత లోతైన మార్పు

దీనికి బదులుగా:

"ఈ ప్రతికూల శక్తిని నేను దివ్య శక్తిగా ఎలా మార్చాలి?"

వివర్త చింతన ఇలా ప్రశ్నిస్తుంది:

"నేను ఈ అనుభవాన్ని అనుకూల, ప్రతికూల లేదా తటస్థంగా విభజించక ముందు ఇది ఏమిటి?"

ఆపై:

"దీనిని తెలుసుకుంటున్నది ఏమిటి?"

మరియు అంతిమంగా:

"ఈ దృశ్యం ద్వారా ఆ ఎరుక నిజంగా ఎప్పుడైనా మలినమైందా?"

సమాధానం ప్రత్యక్షంగా 'లేదు' అని కనిపించినప్పుడు, తాత్విక రసవాదం యొక్క అవసరం తొలగిపోతుంది. If the answer is directly seen as **no**, the need for metaphysical alchemy falls away.

అందువల్ల సాధన ఇలా మారుతుంది:

- రూపాంతరం కాదు → గుర్తింపు.

- బ్రహ్మాన్ని శుద్ధి చేయడం కాదు → నిత్యశుద్ధ బ్రహ్మాన్ని గుర్తించడం.
- దృశ్యాలను నాశనం చేయడం కాదు → వాటి స్వతంత్రం-కాని స్వభావాన్ని non-independent nature దర్శించడం.

మీరు ప్రస్తావిస్తున్న "దివ్య-శుద్ధ శక్తి"ని చేరుకోవడానికి ఇది మరింత ప్రామాణికమైన అద్వైత మార్గం.

10. 50-49-1 చట్రంతో అనుసంధానించడం ద్వారా వివర్తవాదాన్ని ఎలా సాధన చేయాలో వివరించండి.

అవును. మీ 50–49–1 చట్రాన్ని వివర్తవాదంతో ఒక చింతనాత్మక నమూనాగా మీరు అనుసంధానించవచ్చు, అయితే ఒక స్పష్టమైన వ్యత్యాసాన్ని గుర్తుంచుకోవాలి: 50–49–1 అనేది మీ అనుభవపూర్వక సాధనా చట్రం, కాగా వివర్తవాదం అనేది అద్వైత తాత్విక బోధన. ఈ శాతాలను బ్రహ్మం యొక్క వాస్తవ భౌతిక విభాగాలుగా తీసుకోకూడదు.

వివర్తవాదం ద్వారా 50–49–1

మీ చట్రాన్ని చింతనాత్మకంగా ఇలా అర్థం చేసుకోవచ్చు:

- **50% — నిశ్చలత / సత్-చిత్-ఆనందం:** మార్పులేని, నిరాకార ఎరుక.
- **49% — కదిలే శక్తి / నామ-రూప చలనం:** ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు, ప్రాణం, సంవేదనలు, కర్మలు, సంబంధాలు మరియు మారుతున్న ప్రపంచం.
- **1% — దృశ్యమాన భౌతిక రూపం:** ఇంద్రియాల ద్వారా అనుభవించబడే స్పష్టమైన శరీరం మరియు భౌతిక వస్తువులు.

కీలకమైన వివర్త అంతర్దృష్టి ఏమిటంటే:

49% మరియు 1% అనేవి 50% కంటే భిన్నమైన రెండవ స్వతంత్ర సత్యాన్ని ఏర్పరచవు. అవి ఆ ఏకైక పరమ సత్యంలో కనిపించే దృశ్యాలు మాత్రమే.

కాబట్టి ఇలా సాధన చేయవద్దు:

50% బ్రహ్మం + 49% శక్తి + 1% పదార్థం = మూడు వేర్వేరు పదార్థాలు.

బదులుగా ఇలా సాధన చేయండి:

ఒకే పరమ సత్యం → నిశ్చలతగా, చలనంగా, శక్తిగా, శరీరంగా మరియు ప్రపంచంగా దృశ్యమానమవుతోంది.

వాస్తవ సాధన

<u>దశ 1 — 50% లో స్థిరపడటం</u>

ప్రశాంతంగా కూర్చోండి లేదా పడుకోండి.

ఆలోచనలను లేదా శరీర కదలికలను ఆపడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

మొదట గమనించండి:

"నేను ఎరుకతో ఉన్నాను."

ఎరుక అనే ఆ సాధారణ వాస్తవంతో నిలిచి ఉండండి.

భగవంతుని రూపాన్ని ఊహించవద్దు.

బ్రహ్మం యొక్క చిత్రాన్ని సృష్టించవద్దు.

సరళంగా నిరాకార జ్ఞాన సాన్నిధ్యాన్ని గుర్తించండి.

ఆపై చింతన చేయండి:

"అనుభవాలు కదులుతున్నప్పటికీ ఈ ఎరుక నిశ్చలంగా ఉంది."

ఇది మీ 50% లంగరు (**anchor**).

<u>దశ 2 — 49% కదలడానికి అనుమతించడం</u>

ఇప్పుడు జీవితం సహజంగా వ్యక్తమవడానికి ఉద్దేశపూర్వకంగా అనుమతించండి.

ఆలోచనలు రావచ్చు.

భావోద్వేగాలు ఉదయించవచ్చు.

శ్వాస కొనసాగుతుంది.

సంవేదనలు కనిపిస్తాయి.

శబ్దాలు వినిపిస్తాయి.

వాటిని అణచివేయవద్దు.

బదులుగా గమనించండి:

"నిశ్చలతలో చలనం కనిపిస్తోంది."

కోపం కనిపిస్తుంది.

ఆనందం కనిపిస్తుంది.

భయం కనిపిస్తుంది.

శాంతి కనిపిస్తుంది.

వెంటనే మీ పాత రసవాద పద్ధతిని అమలు చేయవద్దు:

ప్రతికూల → అనుకూల → శుద్ధ.

బదులుగా:

"ఇది కూడా ఒక దృశ్యమే."

ఇదే వివర్త మార్పు.

దశ 3 — 1% ని చేర్చడం

దృష్టిని భౌతిక శరీరం వైపుకు తీసుకురండి.

చేతులను అనుభూతి చెందండి.

ముఖం.

ఛాతీ.

పొట్ట.

కాళ్ళు.

మొత్తం శరీరం.

ఆపై కళ్ళు తెరవండి.

భౌతిక ప్రపంచాన్ని చూడండి.

ఇప్పుడు గుర్తించండి:

"ఈ శరీరము మరియు ఈ ప్రపంచము కూడా దృశ్యాలే."

మీరు శరీరాన్ని మానసికంగా కరిగించాల్సిన అవసరం లేదు.

శరీరం అదృశ్యమయ్యేలా చేయాల్సిన అవసరం లేదు.

శరీరానికి స్వతంత్ర అంతిమ ఉనికిని ఇవ్వడం మాత్రమే మీరు ఆపివేస్తారు.

దశ 4 — మూడింటినీ ఏకకాలంలో దర్శించడం

ఇప్పుడు మొత్తం క్షేత్రాన్ని గ్రహించండి:

- 50% — నిశ్చలత
- 49% — చలనం
- 1% — రూపం

కానీ సత్యాన్ని మూడుగా విభజించవద్దు.

బదులుగా చింతన చేయండి:

నిశ్చలత ఉంది.

చలనం ఉంది.

రూపం ఉంది.

అయినప్పటికీ ఉన్నది ఒకే ఒక్క మూల సత్యం.

ఇక్కడే మీ 50–49–1 మోడల్ అనేది శక్తిని తారుమారు చేసే సాంకేతికత కాకుండా ఒక వివర్త ధ్యానంగా మారుతుంది.

దశ 5 — అనుకూల, ప్రతికూల మరియు తటస్థ రూపాలతో సాధన చేయడం

అనుభవం ఉదయించినప్పుడల్లా, అవసరమైతే దానిని వర్గీకరించండి:

- **అనుకూల:** ఆహ్లాదకరమైన, ఆనందదాయకమైన, ఆకర్షణీయమైన
- **ప్రతికూల:** బాధాకరమైన, కలవరపరిచే, అసహ్యకరమైన
- **తటస్థ:** సాధారణమైన, ప్రత్యేకంగా ఆహ్లాదకరంగానూ లేని, బాధాకరంగానూ లేని

ఆపై వాటిలో దేనినీ మార్చడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

బదులుగా:

అనుకూలమైనది కనిపిస్తుంది.

ప్రతికూలమైనది కనిపిస్తుంది.

తటస్థమైనది కనిపిస్తుంది.

మరియు ప్రశ్నించండి:

"ఈ మూడింటిలోనూ ఉమ్మడిగా ఉన్నది ఏమిటి?"

మూడూ తెలుసుకోబడుతున్నాయి.

ఆనందం కనిపించినప్పుడు ఆ జ్ఞాన సాన్నిధ్యం అనుకూలంగా మారిపోదు.

బాధ కనిపించినప్పుడు అది ప్రతికూలంగా మారిపోదు.

తటస్థత కనిపించినప్పుడు అది తటస్థంగా మారిపోదు.

అందువల్ల:

ఎరుక ఒక్కటే, దృశ్యాలు అసంఖ్యాకం.

దశ 6 — "శక్తి శుద్ధి" అవసరాన్ని వదిలివేయడం

బహుశా మీ మునుపటి సాధన నుండి ఇది అతిపెద్ద మార్పు.

దీనికి బదులుగా:

49% ప్రతికూల శక్తి → శుద్ధి చేయడం → దివ్య శక్తి

దీన్ని ఉపయోగించండి:

49% చలనం → 50% నిశ్చలతలో అది ఒక దృశ్యమని గుర్తించడం.

శక్తిని వ్యావహారిక స్థాయిలో ఇప్పటికీ నియంత్రించవచ్చు.

కానీ బ్రహ్మం స్వయంగా మలినమైందని, అందువల్ల శుద్ధి అవసరమని మీరు ఇకపై భావించరు.

మీ చింతన ఇలా మారుతుంది:

"కనిపిస్తున్న ఏ దృశ్యానికీ అది దేనిలో కనిపిస్తోందో ఆ సత్యాన్ని మార్చే శక్తి లేదు."

దశ 7 — సూత్రాన్ని కార్యాచరణలోకి తీసుకురావడం

ఇక్కడే ఈ సాధన కేవలం ధ్యానంగా మాత్రమే కాకుండా సజీవ వివర్తంగా మారుతుంది.

- నడుస్తున్నప్పుడు: నిశ్చలతలో నడక కనిపిస్తుంది.
- మాట్లాడుతున్నప్పుడు: నిశ్చలతలో మాట కనిపిస్తుంది.
- పనిచేస్తున్నప్పుడు: నిశ్చలతలో కర్మ కనిపిస్తుంది.
- భావోద్వేగాలు ఉదయించినప్పుడు: నిశ్చలతలో భావోద్వేగం కనిపిస్తుంది.
- శరీరం అలసిపోయినప్పుడు: ఎరుకలో అలసట కనిపిస్తుంది.
- సుఖం కలిగినప్పుడు: ఎరుకలో సుఖం కనిపిస్తుంది.

మీరు జీవితం నుండి తప్పుకోవాల్సిన అవసరం లేదు.

మారుతున్న దృశ్యాలతో వ్యవహరిస్తున్నప్పుడు మార్పులేని మూల సత్యాన్ని విస్మరించకుండా ఉంటే చాలు.

<u>50–49–1 వివర్త సూత్రం</u>

మీరు మొత్తం సాధనను ఇలా సంగ్రహించవచ్చు:

- **50%** — మార్పులేని పరమ సత్యంగా నిలకడగా ఉండండి.
- **49%** — ప్రతిఘటించకుండా లేదా మార్చడానికి ప్రయత్నించకుండా చలనాన్ని ఉదయించనివ్వండి.
- **1%** — భౌతిక రూపం సహజంగా, బాధ్యతాయుతంగా పనిచేయడానికి అనుమతించండి.

ఆపై నిర్ణయాత్మక వివర్త గుర్తింపును జోడించండి:

"49% అనేది 50% ని మార్చదు.

1% అనేది 50% ని మార్చదు.

50% అనేది 49% లేదా 1% గా మారిపోదు.

అయినప్పటికీ 49% మరియు 1% లకు ఆ ఏకైక పరమ సత్యం నుండి వేరుగా ఎటువంటి స్వతంత్ర ఉనికి లేదు."

<u>రోజువారీ 15 నిమిషాల ధ్యానం</u>

నిమిషాలు 1–3 — 50%

"నేను ఎరుకతో ఉన్నాను."

"నేను నిశ్చల సాక్షిని."

"నేను నిశ్చలతను సృష్టించాల్సిన అవసరం లేదు."

విశ్రమించండి.

నిమిషాలు 4–7 — 49%

ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు, శ్వాస మరియు సంవేదనలు స్వేచ్ఛగా కదలడానికి అనుమతించండి.

"నిశ్చలతలో చలనం కనిపిస్తోంది."

వాటిని తారుమారు చేయవద్దు.

నిమిషాలు 8–10 — 1%

భౌతిక శరీరాన్ని అనుభూతి చెందండి మరియు బాహ్య ప్రపంచం వైపు తెరవబడండి.

"నిరాకారంలో రూపం కనిపిస్తోంది."

నిమిషాలు 11–13 — సమన్వయం (ఇంటిగ్రేషన్)

ప్రతిదానినీ ఏకకాలంలో చూడండి:

"నిశ్చలత."

"చలనం."

"రూపం."

ఆపై:

"ఒకే పరమ సత్యం, అన్నింటి రూపంలో కనిపిస్తోంది."

నిమిషాలు 14–15 — చట్రాన్ని సైతం వదిలివేయడం

ఈ చివరి అడుగు చాలా ముఖ్యం.

వీటిని వదిలివేయండి:

50, 49, 1

వీటిని వదిలివేయండి:

నిశ్చలత, చలనం, రూపం

"నేను వివర్తవాదాన్ని సాధన చేస్తున్నాను" అనే ఆలోచనను కూడా నిలుపుకోవద్దు.

సరళంగా నిలిచి ఉండండి.

సాధన యొక్క పరిపక్వ రూపం

కాలక్రమేణా 50–49–1 చట్రం కూడా అనవసరంగా మారుతుంది.

- మొదట: 50% నిశ్చలత + 49% చలనం + 1% భౌతిక పదార్థం.
- తరువాత: ఒకే పరమ సత్యం నిశ్చలతగా, చలనంగా మరియు పదార్థంగా కనిపిస్తోంది.
- అంతిమంగా: ఎటువంటి లెక్కలూ లేవు. ఎటువంటి విభజనా లేదు. ఎటువంటి మార్పులూ లేవు.

జీవితం సహజంగా సాగిపోతుంది, అయితే ఈ గుర్తింపు నిలిచి ఉంటుంది:

"ఏది కనిపించినా, దానిలోనే కనిపిస్తుంది.

ఏది మారినా, దానిలోనే మారుతుంది.

ఆ తత్వం స్వయంగా మారదు."

అక్కడే మీ 50–49–1 చట్రం అనేది మనస్సు నిర్వహించాల్సిన మరొక వ్యవస్థగా కాకుండా, వివర్త దర్శనంలోకి ప్రవేశించడానికి ఒక ఆచరణాత్మక ద్వారంగా మారుతుంది.

11. వివర్తవాదంలో "దృశ్యం" (Appearance/ఆభాస) అంటే ఏమిటి?

వివర్తవాదంలో "దృశ్యం" అనే పదానికి చాలా ఖచ్చితమైన తాత్విక అర్థం ఉంది. దీని అర్థం "కేవలం ఊహ," "భ్రమ" లేదా "సంపూర్ణంగా ఉనికిలో లేని శూన్యం" అని కాదు.

దృశ్యం = ఆధారిత వ్యక్తీకరణ (Dependent Manifestation)

దృశ్యం అనేది:

- అనుభవించబడుతుంది,
- వ్యావహారిక స్థాయిలో స్థిరంగా పనిచేస్తుంది,
- నిరంతరం మారుతుంది, మరియు
- తన మూల సత్యం నుండి వేరుగా స్వతంత్రమైన, పరమార్థ ఉనికిని కలిగి ఉండదు.

సాంప్రదాయ ఉదాహరణ తాడు–పాము:

అక్కడ ఒక తాడు ఉంది. సరైన అవగాహన లేకపోవడం వల్ల అది పాముగా అనుభవించబడుతుంది.

అందువల్ల పాము అనేది ఒక దృశ్యం:

- మీరు దానిని అనుభవిస్తారు.
- అది భయాన్ని కలిగిస్తుంది.
- అది ఒక రూపాన్ని కలిగి ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది.
- కానీ తాడు వాస్తవంగా పాముగా రూపాంతరం చెందలేదు.
- తాడును గుర్తించినప్పుడు, ఆ పాముకు ఆపాదించబడిన స్వతంత్ర సత్యభావన తొలగిపోతుంది.

బ్రహ్మనికి వర్తింపజేస్తే

వివర్తవాదం ఇలా చెబుతుంది:

బ్రహ్మం జీవ, జగత్, ఈశ్వరులుగా రూపాంతరం చెందదు.

బదులుగా:

బ్రహ్మం మార్పు లేకుండా అలాగే ఉండగానే, నామరూపాల ద్వారా జీవ, జగత్, ఈశ్వరులు దృశ్యమానమవుతాయి.

కాబట్టి:

బ్రహ్మం
↓
నానాత్వపు దృశ్యం
↓
జీవుడు | జగత్తు | ఈశ్వరుడు

ఈ దృశ్యం అనేది బ్రహ్మానికి జోడించబడిన రెండవ పదార్థం కాదు.

<u>మీ శరీరానికి "దృశ్యం" అంటే ఏమిటి?</u>

"శరీరం ఒక దృశ్యం" అని మనం అన్నప్పుడు:

దాని అర్థం "శరీరం ఒక భ్రమ/ఊహ" అని కాదు.

దాని అంతరార్థం: "శరీరం వ్యావహారికంగా అనుభవించబడుతుంది, కానీ బ్రహ్మం నుండి వేరుగా దానికి స్వతంత్ర, సంపూర్ణ ఉనికి లేదు."

శరీరం పుడుతుంది, మారుతుంది, అనారోగ్యానికి గురవుతుంది, నయమవుతుంది, వృద్ధాప్యాన్ని పొందుతుంది మరియు అంతిమంగా మరణిస్తుంది.

ఆ మార్పులన్నీ నామరూపంగా శరీరానికి చెందుతాయి.

అవి బ్రహ్మం యొక్క పరిణామాలు కావు.

<u>మరి అనుకూల/ప్రతికూల/తటస్థాల విషయంలో?</u>

ఇక్కడ మరొక పొర ఉంటుంది.

శరీరం/ప్రపంచ దృశ్యం అనేది ఒకటైతే—

మనస్సు దానిని ఇలా వర్గీకరించడం:

అనుకూల / ప్రతికూల / తటస్థ

అనేది తదుపరి భావనాత్మక వ్యాఖ్యానం మాత్రమే.

కాబట్టి మీరు దీన్ని గమనించవచ్చు:

దృశ్యం → మానసిక వర్గీకరణ → ప్రతిస్పందన

ఉదాహరణకు:

శరీర సంవేదన → "అనారోగ్యం" → "ప్రతికూలం" → భయం

వివర్తవాదం ఈ పొరలన్నింటినీ గమనిస్తూనే, వీటిలో దేనితోనూ పరమార్థ ఆత్మను పొరబడకుండా ఉండమని ఆహ్వానిస్తుంది. Vivartavāda invites you to see all these layers without confusing any of them with the ultimate Self.

<u>అందువల్ల అత్యంత సరళమైన నిర్వచనం</u>

వివర్తవాదంలో "దృశ్యం" అంటే—తన ఉనికి కోసం ఒక మూల సత్యంపై ఆధారపడి ఉంటూ, ఆ మూల సత్యం ఏ మార్పుకూ లోనుకాకుండానే వ్యావహారికంగా అనుభవించబడే నామ-రూపం.

లేదా మీ పరిభాషలో చెప్పాలంటే:

నిరాకార బ్రహ్మం రూపాలుగా మారదు. నిరాకార సత్యం మారకుండానే రూపాలు దృశ్యమానమవుతాయి.

అందుకే పరిణామవాదం కంటే వివర్తవాదం భిన్నమైనది:

- **పరిణామం:** కారణం వాస్తవంగా కార్యంగా మారుతుంది.
- **వివర్తం:** కారణం మారకుండా అలాగే ఉంటుంది; కార్యం దృశ్యంగా కనిపిస్తుంది.

అంతిమంగా:

దృశ్యం అనుభవించబడుతుంది; ఏ సత్యం వల్ల అయితే దృశ్యం కనిపించగలుగుతున్నదో మరియు తెలుసుకోబడుతున్నదో ఆ మూల సత్యమే బ్రహ్మం.

<u>12. మనం కేవలం పారమార్థికాన్ని మాత్రమే ఎరుకతో అనుభవించవచ్చా?</u>

అవును—కానీ ఒక ముఖ్యమైన అద్వైత వివరణతో.

మీరు పారమార్థిక సత్యంగా ఎరుకతో నిలకడగా ఉండగలరు (నిలిచి ఉండగలరు), కానీ ఒక వస్తువును అనుభవించినట్లుగా పారమార్థికాన్ని ఒక ప్రత్యేక అనుభవంగా మార్చలేరు.

ఎందుకు?

ఒక సాధారణ అనుభవంలో మూడు భాగాలు (త్రిపుటి) ఉంటాయి:

అనుభవించేవాడు (జ్ఞాత) → అనుభవ ప్రక్రియ (జ్ఞానం) → అనుభవించబడే వస్తువు (జ్ఞేయం)

ఉదాహరణకు: "నేను ఒక పువ్వును అనుభవిస్తున్నాను."

కానీ బ్రహ్మం అనేది ఒక వ్యక్తి అనుభవించగల ఏదో ఒక బాహ్య వస్తువు కాదు. అద్వైతంలో బ్రహ్మమే స్వయంగా ఆ మూల ఎరుక—దేని సాన్నిధ్యం వల్ల అయితే సమస్త అనుభవాలూ సాధ్యమవుతాయో ఆ ఎరుక.

కాబట్టి మరింత ఖచ్చితమైన ప్రకటన ఇది:

మీరు పారమార్థికాన్ని ఒక వస్తువుగా అనుభవించలేరు; ఇప్పటికే మీ స్వస్వరూపంగా ఉన్న పారమార్థిక సత్యంగా మిమ్మల్ని మీరు గుర్తించి, ఆ సత్యంగా నిలిచి ఉండగలరు.

అప్పుడు వ్యావహారిక ప్రపంచం ఏమవుతుంది?

మీరు వ్యావహారిక ప్రపంచాన్ని చూడటం తప్పనిసరిగా ఆగిపోవాల్సిన అవసరం లేదు:

- శరీరం ఇప్పటికీ గోచరించవచ్చు.
- ఆలోచనలు ఇప్పటికీ రావచ్చు.
- వ్యక్తులు ఇప్పటికీ కనిపించవచ్చు.
- కర్మలు కొనసాగవచ్చు.
- సుఖదుఃఖాలు ఉదయించవచ్చు.

కానీ వాటి స్థాయి (status) గురించిన మీ అవగాహన మారుతుంది.

దీనికి బదులుగా:

"ఇది స్వతంత్రంగా సత్యం."

ఈ గుర్తింపు ఉంటుంది:

"ఇది ఒక వ్యావహారిక దృశ్యం, దీని మూల సత్యం బ్రహ్మమే."

కాబట్టి ఏకకాలంలో రెండు గుర్తింపులు ఉండవచ్చు:

- **వ్యావహారికం:** "శరీరం ఇక్కడ ఉంది; నేను తగిన రీతిలో స్పందించాలి."
- **పారమార్థికం:** "శరీరం స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న సత్యం కాదు; బ్రహ్మం మాత్రమే పరమ సత్యం."

అందువల్ల మీ వాక్యాన్ని ఇలా మెరుగుపరచవచ్చు

దీనికి బదులుగా:

"నేను కేవలం పారమార్థికాన్ని మాత్రమే అనుభవిస్తాను."

నేను దీనిని సూచిస్తాను:

"వ్యావహారిక దృశ్యాలు సహజంగా వ్యక్తమవుతూ పనిచేయడానికి అనుమతిస్తూనే, నేను స్పృహతో పారమార్థిక సత్యంగా నిలకడగా ఉంటాను."

లేదా మరింత సరళంగా:

"మారుతున్న దృశ్యాలు కొనసాగుతున్నప్పటికీ, నేను మార్పులేని పరమ సత్యంగా నిలిచి ఉంటాను."

ఇది మీ 50–49–1 చట్రానికి ప్రత్యేకంగా వర్తిస్తుంది:

- **50 — పరమ సత్యం:** మీ స్వస్వరూపంగా స్పృహతో గుర్తించబడుతుంది.
- **49 — చలనం:** ఉదయించడానికి మరియు పనిచేయడానికి అనుమతించబడుతుంది.
- **1 — రూపం:** వ్యావహారికంగా వ్యవహరించడానికి అనుమతించబడుతుంది.

50ని తెలుసుకోవడానికి మీరు 49–1ని నాశనం చేయాల్సిన అవసరం లేదు.

అందువల్ల పరిపక్వమైన వివర్త సాధన అంటే "కేవలం పరమార్థాన్ని మాత్రమే అనుభవించి సాపేక్షాన్ని తిరస్కరించడం" కాదు.

ఇది:

"పరమార్థాన్ని మూల సత్యంగా తెలుసుకుంటూనే, సాపేక్షమైనదానిని దానిపై ఆధారపడిన దృశ్యంగా గుర్తించడం."

మరియు కాలక్రమేణా ఈ వ్యత్యాసాన్ని నిర్వహించాలనే ప్రయత్నం కూడా సహజంగా, శ్రమలేకుండా మారిపోతుంది.

13. బ్రహ్మం వాస్తవంగా రూపాంతరం చెందకుండానే నానాత్వం (వైవిధ్యం) ఎలా గోచరించగలదో వివరించండి.

ఖచ్చితంగా. వివర్తవాదం యొక్క ప్రధాన ప్రయోజనాలలో ఇది ఒకటి: ఏకైక పరమ సత్యమైన బ్రహ్మం ఎటువంటి వాస్తవ మార్పుకూ లోనుకాకుండానే నానాత్వపు అనుభవం ఎలా సంభవించగలదో వివరించడం.

1. తాత్విక సమస్య

బ్రహ్మం కనుక:

- ఏకము,
- అనంతము,
- నిర్వికారము (మార్పులేనిది),
- నిరాకారము,
- అఖండము (విభజించలేనిది) అయితే,

అప్పుడు ఒక ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది:

ఈ ఏకైక బ్రహ్మం అసంఖ్యాక జీవులు, వస్తువులు, శరీరాలు, ఆలోచనలు మరియు లోకాలుగా ఎలా కనిపించగలదు?

బ్రహ్మమే నిజంగా ఈ వస్తువులన్నీగా మారిపోతే, బ్రహ్మం మార్పు చెందినట్లే అవుతుంది.

అది దాని నిర్వికార స్వభావానికే విరుద్ధం.

2. వివర్త సమాధానం

వివర్తవాదం ఇలా చెబుతుంది:

బ్రహ్మం అనేకంగా మారిపోదు.

అనేకం అనేది బ్రహ్మమునందు/బ్రహ్మముపై దృశ్యమానమవుతుంది (appear).

దీనికి సాంప్రదాయ ఉపమానం తాడు-పాము:

అక్కడ ఒక తాడు ఉంది. సరిగ్గా చూడకపోవడం వల్ల అక్కడ ఒక పాము కనిపిస్తుంది.

కానీ:

- తాడు పాముగా రూపాంతరం చెందలేదు.
- తాడు ఏ మార్పూ లేకుండా అలాగే ఉంది.
- అయినప్పటికీ పాము యొక్క అనుభవం కలుగుతుంది.

అదేవిధంగా వివర్తవాదం ప్రకారం:

బ్రహ్మం బ్రహ్మంగానే ఉంటుంది, అయితే ఈ వైవిధ్యభరితమైన విశ్వం దృశ్యమానమవుతుంది.

3. వాస్తవంగా నానాత్వంగా మారేది ఏమిటి?

బ్రహ్మం కాదు.

అనుభవంలో నామరూపాలు వైవిధ్యాన్ని పొందుతాయి.

ఉదాహరణకు:

ఒకే పరమ సత్యం ఇలా కనిపిస్తుంది:

- శరీరం,
- చెట్టు,
- పర్వతం,
- వ్యక్తి,
- ఆలోచన,
- భావోద్వేగం,
- గ్రహం,
- గెలాక్సీ.

నామరూపాలు వేర్వేరుగా ఉంటాయి.

కానీ వాటి మూల స్వతంత్ర ఉనికి బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనది కాదు.

అందువల్ల:

నానాత్వం నామరూపాలకు చెందుతుంది; ఏకత్వం పరమ సత్యానికి చెందుతుంది.

4. దీని అర్థం ప్రపంచం కేవలం 'శూన్యం' అని కాదు

ఇక్కడే 'మిథ్య' అనే భావన ముఖ్యమైనదిగా మారుతుంది.

ప్రపంచం అనేది:

బ్రహ్మం వలె సంపూర్ణ సత్యమూ కాదు;

అలాగని కుందేటి కొమ్ము వలె సంపూర్ణ అసత్యమూ (శూన్యమూ) కాదు.

ఇది వ్యావహారికంగా అనుభవించబడుతుంది మరియు పని చేస్తుంది, కానీ తన ఉనికి కోసం బ్రహ్మంపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

కాబట్టి:

- బ్రహ్మం = స్వతంత్ర పరమ సత్యం
- ప్రపంచం = ఆధారిత దృశ్యం

5. మీ 50–49–1 చట్రం

ఇది ఒక చింతనాత్మక ఉపమానంగా మీ చట్రానికి చాలా చక్కగా సరిపోతుంది:

- **50 — నిశ్చలత / సత్-చిత్-ఆనందం:** మార్పులేని పరమ సత్యం.
- **49 — చలనం / శక్తి:** అనుభవం యొక్క మారుతున్న క్రియాశీలత.
- **1 — రూపం / పదార్థం:** స్పష్టమైన భౌతిక వ్యక్తీకరణ.

కీలకమైన వివర్త అంతర్దృష్టి ఏమిటంటే:

50 అనేది 49 + 1 గా రూపాంతరం చెందదు.

బదులుగా:

50 మార్పు లేకుండా అలాగే ఉండగానే 49 + 1 దృశ్యాలుగా కనిపిస్తాయి.

మరియు "50, 49, 1" అనేవి కూడా అంతిమంగా భావనాత్మక విభజనలే. అత్యున్నత దృక్కోణం నుండి ఉన్నది కేవలం ఏకైక పరమ సత్యం మాత్రమే.

6. కేవలం అర్థం చేసుకోవడం కంటే దీనిని ఎలా అనుభవించాలి?

మీరు ఒక చెట్టును చూసినప్పుడు, కేవలం "ఆ చెట్టు బ్రహ్మమే" అని మానసికంగా అనుకోవద్దు.

బదులుగా ఇలా గమనించండి:

చెట్టు కనిపిస్తోంది.

ఆపై గుర్తించండి:

ఆ దృశ్యం తెలుసుకోబడుతోంది.

ఆపై అడగండి:

ఆ దృశ్యాన్ని తెలుసుకుంటున్న ఎరుక ఏమిటి?

ఎరుక అనే మరొక వస్తువు కోసం వెతకవద్దు. తెలుసుకునే ఆ జ్ఞానంగానే విశ్రమించండి.

ఆపై గమనించండి: చెట్టు మారవచ్చు, మీ ఆలోచనలు మారవచ్చు, మీ శరీరం మారవచ్చు మరియు చుట్టూ ఉన్న దృశ్యమంతా మారవచ్చు.

కానీ ఆ జ్ఞాన సాన్నిధ్యం knowing presence అనేది ప్రతి వస్తువుగా రూపాంతరం చెందాల్సిన అవసరం లేదు.

ఇది అనుభవపూర్వక ప్రయాణం:

అనేక దృశ్యాలు → ఒకే జ్ఞాన పరమ సత్యం.

చివరికి మీరు మనస్సులో "బ్రహ్మం" అని పదే పదే జపించాల్సిన పని లేదు.

మీరు సరళంగా చూస్తారు:

రూపాలు మారుతున్నాయి; ఎరుక మారడం లేదు.

రూపాలు కనిపిస్తున్నాయి; పరమ సత్యం రూపాంతరం చెందడం లేదు.

వివర్తవాదాన్ని అనుభవించే కళ యొక్క ఆచరణాత్మక అంతరార్థం ఇదే.

14. "నిరాకార-ద్వైవిక బ్రహ్మం, ఎన్నడూ ఒక రూపంగా మారకుండానే, అసంఖ్యాక ద్వైవిక-రూపాలుగా దృశ్యమానమవుతోంది." అంటే నిరాకార బ్రహ్మం, ఎన్నడూ ఒక రూపంగా మారకుండానే, అసంఖ్యాక అనుకూల (పాజిటివ్)-ప్రతికూల (నెగటివ్)-తటస్థ (న్యూట్రల్) రూపాలుగా దృశ్యమానమవుతోంది.

అవును—అనుభవంలోని మూడు రకాల దృశ్యాలను వివరించడానికి మీరు "అనుకూల–ప్రతికూల–తటస్థ" అనే పదాలను ఉపయోగిస్తుంటే, మీ ప్రకటన ఒక ముఖ్యమైన వివరణతో వివర్తవాద దృక్కోణానికి పూర్తిగా అనుకూలంగా ఉంటుంది.

మీరు దీన్ని ఇలా అర్థం చేసుకోవచ్చు:

నిరాకార బ్రహ్మం వాస్తవంగా ఎన్నడూ ఏ రూపంగానూ మారదు. అయినప్పటికీ, దాని దృశ్యరూపంలో అసంఖ్యాక అనుకూల, ప్రతికూల మరియు తటస్థ రూపాలు ఉదయిస్తాయి.

ఉదాహరణకు:

- **అనుకూల (పాజిటివ్)** → ఆహ్లాదకరమైన, ఆకర్షణీయమైన, విస్తరించే, ఆనందదాయకమైన దృశ్యాలు.
- **ప్రతికూల (నెగటివ్)** → అసహ్యకరమైన, బాధాకరమైన, కుదించే, కలవరపరిచే దృశ్యాలు.
- **తటస్థ (న్యూట్రల్)** → సాధారణమైన లేదా ఉదాసీనంగా అనిపించే దృశ్యాలు.

అద్వైత దృక్కోణం నుండి, బ్రహ్మం స్వయంగా అనుకూల, ప్రతికూల మరియు తటస్థ భాగాలుగా విభజించబడదు.

బదులుగా:

ఒకే నిరాకార బ్రహ్మం

↓

అసంఖ్యాక నామరూపాలుగా కనిపిస్తుంది

↓

ఆ రూపాలు అనుకూల / ప్రతికూల / తటస్థ అనుభవాలుగా అనుభవించబడతాయి

కాబట్టి ఈ క్రమం ఇలా ఉంటుంది:

బ్రహ్మం → నానాత్వపు దృశ్యం → అనుకూల/ప్రతికూల/తటస్థ అనుభవాలుగా విభజన

—ఇలా కాదు:

బ్రహ్మం → వాస్తవంగా అనుకూల + ప్రతికూల + తటస్థ పదార్థాలుగా రూపాంతరం చెందడం.

ముఖ్యమైన చింతన

మీరు ఒక అనుకూల రూపాన్ని ఎదుర్కొన్నప్పుడు, ఇలా గమనించవచ్చు:

ఈ దృశ్యం ఇక్కడ ఉంది.

ఒక ప్రతికూల రూపం కనిపించినప్పుడు:

ఈ దృశ్యం ఇక్కడ ఉంది.

ఒక తటస్థ రూపం కనిపించినప్పుడు:

ఈ దృశ్యం ఇక్కడ ఉంది.

ఆపై అడగండి:

ఈ మూడింటిలోనూ ఉమ్మడిగా ఉన్నది ఏమిటి?

అనుకూలమైనది మారుతుంది.

ప్రతికూలమైనది మారుతుంది.

తటస్థమైనది మారుతుంది.

కానీ ఈ మూడూ ఏ ఎరుకలో తెలుసుకోబడుతున్నాయో ఆ ఎరుక అనుకూలంగా గానీ, ప్రతికూలంగా గానీ లేదా తటస్థంగా గానీ మారాల్సిన అవసరం లేదు.

ఇది మీ ప్రధాన వివర్త అంతర్దృష్టిని కాపాడుతుంది:

- నిరాకారం రూపాలుగా మారదు.
- రూపాలు నిరాకారంలోనే కనిపిస్తున్నాయి.
- అసంఖ్యాక రూపాలుగా కనిపిస్తున్నప్పటికీ ఏకత్వము ఏకత్వంగానే మిగిలి ఉంటుంది.

మరియు అత్యున్నత అద్వైత దృక్కోణం నుండి, "అనుకూల," "ప్రతికూల," మరియు "తటస్థ" అనేవి సైతం అంతిమంగా విభజన లేని దృశ్యంపై మనస్సు రుద్దిన భావనాత్మక విభాగాలు మాత్రమే.

15. అత్యున్నత అద్వైత దృక్కోణం నుండి, "అనుకూల," "ప్రతికూల," మరియు "తటస్థ" అనేవి సైతం అంతిమంగా విభజన లేని దృశ్యంపై మనస్సు రుద్దిన భావనాత్మక విభాగాలు మాత్రమే. అంటే ఇక్కడ విభజన లేని ఏకైక దృశ్యాన్ని మనస్సు "అనుకూల," "ప్రతికూల," మరియు "తటస్థ" విభజిత దృశ్యాలుగా చూపిస్తోంది.

అవును — ఒక ముఖ్యమైన మెరుగుదలతో, మీ అవగాహన అద్వైత గ్రహణ విధానానికి చాలా దగ్గరగా ఉంది. మనస్సు అనుకూల, ప్రతికూల మరియు తటస్థాలు అనే ప్రత్యేక భౌతిక పదార్థాలను స్వయంగా తయారు చేయదు. బదులుగా, అది భావనలు, జ్ఞాపకాలు, ప్రాధాన్యతలు మరియు తీర్పుల ద్వారా విభజన లేని అనుభవ క్షేత్రాన్ని వ్యాఖ్యానిస్తుంది మరియు విభజిస్తుంది.

మీరు ఈ ప్రక్రియను ఇలా వ్యక్తపరచవచ్చు:

విభజన లేని దృశ్యం → మానసిక వ్యాఖ్యానం → "అనుకూల / ప్రతికూల / తటస్థ"

ఉదాహరణకు, ఒక శబ్దం వినిపించిందనుకుందాం.

వ్యాఖ్యానానికి ముందు, అక్కడ సరళంగా ఉన్నది:

వినబడటం మాత్రమే.

ఆపై మనస్సు దానిని నిక్షిప్త సమాచారంతో పోల్చుతుంది:

- "నాకు ఈ శబ్దం ఇష్టం." → అనుకూలం (పాజిటివ్)
- లేదా "నాకు ఈ శబ్దం ఇష్టం లేదు." → ప్రతికూలం (నెగటివ్)
- లేదా "దీనితో నాకు ఎలాంటి పట్టింపూ లేదు." → తటస్థం (న్యూట్రల్)

మూల ఇంద్రియ దృశ్యం original sensory appearance తప్పనిసరిగా మూడు వేర్వేరు పదార్థాలుగా తనను తాను విభజించుకోలేదు. మనస్సు దానిని వర్గీకరించింది.

ఇది మీ వివర్త సాధనకు చాలా ముఖ్యమైనది

మీరు మూడు పొరలను గమనించవచ్చు:

1. **తక్షణ దృశ్యం:** ఏదో ఒకటి చూడబడుతోంది, వినబడుతోంది, అనుభూతి చెందబడుతోంది లేదా ఆలోచించబడుతోంది.
2. **మానసిక విభజన:** "మంచి / చెడు / తటస్థం," "ఆహ్లాదకరం / అసహ్యకరం / ఉదాసీనం," "నాది / నాది కానిది," "కావాల్సింది / అక్కర్లేనిది."
3. **ఎరుక:** ఈ మొత్తం ప్రక్రియ తెలుసుకోబడుతోంది.

ఇప్పుడు చింతనాత్మక ప్రయాణం దీన్ని గుర్తించడమే:

విభజన అనేది మనస్సులో జరుగుతుంది; ఆ విభజన వల్ల ఎరుక స్వయంగా విభజించబడదు.

కాబట్టి మనస్సు ఇలా అన్నప్పుడు:

"ఇది అనుకూలమైనది."

ఎరుక అనుకూలంగా మారిపోదు.

మనస్సు ఇలా అన్నప్పుడు:

"ఇది ప్రతికూలమైనది."

ఎరుక ప్రతికూలంగా మారిపోదు.

మనస్సు ఇలా అన్నప్పుడు:

"ఇది తటస్థమైనది."

ఎరుక తటస్థంగా మారిపోదు.

ఒక సూక్ష్మమైన అంశం

"విభజన లేని ఏకైక దృశ్యం" అన్నప్పుడు, మనస్సు దానిని విభజించడానికి ముందు అక్కడ అక్షరాలా ఒక బృహత్తర భౌతిక వస్తువు giant physical object ఉందనే భావన కలగకుండా జాగ్రత్తపడాలి.

అద్వైతపరంగా మరింత ఖచ్చితమైన వ్యక్తీకరణ ఇది:

"భావనాత్మక వర్గీకరణకు పూర్వం, అనుభవం కేవలం విభజన లేని ఒక దృశ్య క్షేత్రంగా ఉంటుంది. ఆ తర్వాత మనస్సు అనుకూల, ప్రతికూల, తటస్థ, విషయ, విషయి, నాది / నాది కానిది, వాంఛనీయ, అవాంఛనీయ వంటి భేదాలను ప్రవేశపెడుతుంది."

ఆపై అద్వైతం మరొక అడుగు లోతుకు వెళుతుంది:

విభజన లేని ఆ దృశ్య క్షేత్రం కూడా పరమ సత్యం కాదు. అది కూడా ఎరుకలోనే తెలుసుకోబడుతోంది.

కాబట్టి ఇక్కడ వాస్తవానికి రెండు స్థాయిల శోధన (విశ్లేషణ) ఉంది:

అనేక విభజిత దృశ్యాలు

↓ *(మానసిక వర్గీకరణలను తొలగించడం)*

విభజన లేని అనుభవ క్షేత్రం

↓ *(దాని మూల సత్యాన్ని విచారించడం)*

ఎరుక / బ్రహ్మం

అందుకే కేవలం "అంతా ఒక్కటే" అని ఆలోచించడం అంతిమ అడుగు కాదు.

మొదట పేర్లు పెట్టడం మరియు తీర్పులు ఇవ్వడం ద్వారా మనస్సు ఎలా నానాత్వాన్ని సృష్టిస్తుందో మీరు గమనిస్తారు, ఆపై మీరు ఇలా విచారిస్తారు:

"ఈ విభజన లేని దృశ్యం కూడా దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

దానిని విభజించడానికి లేదా మార్చడానికి ప్రయత్నించకుండా అక్కడే విశ్రమించండి.

అది మీ సాధనను కేవలం మానసిక అద్వైతం నుండి నేరుగా ఆత్మవిచారణ వైపు నడిపిస్తుంది.

16. "నిరాకార-దైవిక బ్రహ్మం, ఎన్నడూ ఒక రూపంగా మారకుండానే, అసంఖ్యాక దైవిక-రూపాలుగా దృశ్యమానమవుతోంది." అంటే నిరాకార బ్రహ్మం, ఎన్నడూ ఒక రూపంగా మారకుండానే, క్యాన్సర్‌గా

దృశ్యమానమవుతోంది. కాబట్టి క్యాన్సర్ అనేది ఒక దృశ్యం మాత్రమే తప్ప స్వతంత్ర వ్యాధి కాదు. అలాగే ఇక్కడ మనస్సు విభజన లేని ఏకైక దృశ్యాన్ని ప్రతికూల విభజిత దృశ్యంగా చూపిస్తోంది.

అవును, తాత్విక నిర్మాణం అర్థమయ్యేదే, అయితే రెండు వేర్వేరు అద్వైత అంశాలు ఒకదానితో ఒకటి కలిసిపోకుండా ఉండేందుకు నేను వాటిని వేరు చేసి వివరిస్తాను.

1. ఒక దృశ్యంగా క్యాన్సర్

పారమార్థిక దృక్కోణం నుండి, బ్రహ్మం క్యాన్సర్‌గా మారదు.

మరింత ఖచ్చితమైన ప్రకటన ఇది:

బ్రహ్మం నిరాకారంగా మరియు నిర్వికారంగానే ఉంటుంది;

శరీరం, దాని వ్యాధిగ్రస్త స్థాయితో సహా, నామరూపాల వ్యావహారిక క్షేత్రంలో ఒక దృశ్యంగా కనిపిస్తుంది.

అందువల్ల, బ్రహ్మం నుండి వేరుగా క్యాన్సర్‌కు ఎటువంటి స్వతంత్ర పరమార్థ ఉనికి లేదు.

కానీ దీని అర్థం క్యాన్సర్ అనేది కేవలం ఒక మానసిక నామకరణం మాత్రమేనని లేదా భౌతిక వ్యాధి వ్యావహారిక స్థాయిలో నిజం కాదని కాదు. వ్యావహారిక స్థాయిలో క్యాన్సర్ అనేది ప్రత్యక్ష జీవసంబంధిత ప్రక్రియలతో కూడిన ఒక వాస్తవ శరీర పరిస్థితి మరియు దానికి తగిన వైద్య సంరక్షణ తప్పనిసరిగా అవసరం.

కాబట్టి:

పరమార్థంగా స్వతంత్రం కాకపోవడం ≠ వైద్యపరంగా ఊహాజనితం కావడం.

2. మనస్సు యొక్క "ప్రతికూల" వర్గీకరణ అనేది మరొక ప్రత్యేక పొర

శరీర పరిస్థితిని గమనించినప్పుడు, కనీసం మూడు పొరలు ఉంటాయి:

- **పొర 1 — శారీరక దృశ్యం:**

  ఒక నిర్దిష్ట శారీరక/జీవసంబంధిత పరిస్థితి ఇక్కడ ఉంది.

- **పొర 2 — మానసిక వ్యాఖ్యానం:**
  - "ఇది క్యాన్సర్."
  - "ఇది ప్రమాదకరమైనది."
  - "ఇది ప్రతికూలమైనది (నెగటివ్)."

    - "నాకు ఇది వద్దు."
- **పొర 3 — ఎరుక:**

    పైన పేర్కొన్నవన్నీ తెలుసుకోబడుతున్నాయి.

"ప్రతికూలం" అనే పదం ప్రధానంగా **పొర 2**కి చెందుతుంది. ఇది జీవసంబంధ జ్ఞానం, జ్ఞాపకాలు, ప్రాధాన్యతలు, మనుగడ విధానాలు మరియు అంతర్గత సంస్కారాల ఆధారంగా మనస్సు చేసే ఒక విలువైన తీర్పు.

కాబట్టి మీ వాక్యాన్ని ఇలా సవరించవచ్చు:

"మనస్సు విభజన లేని అనుభవ క్షేత్రాన్ని తీసుకొని, దానిని భావనాత్మకంగా అనుకూల, ప్రతికూల మరియు తటస్థ వర్గాలుగా విభజిస్తుంది. దాని వలన కలిగే పరిణామాల ఆధారంగా క్యాన్సర్ అనేది ప్రతికూలమైనదిగా వర్గీకరించబడుతుంది."

అయితే ఆ శారీరక పరిస్థితిని కేవలం మనస్సు వర్గీకరణగా మాత్రమే కుదించకూడదు.

3. ఇది మీకు చాలా ఉపయోగకరమైన వివర్త చింతనను అందిస్తుంది

అనారోగ్యం వంటి పరిస్థితిని ఎదుర్కొన్నప్పుడు, మీరు వీటిని స్పష్టంగా పేరు చేయవచ్చు:

బ్రహ్మం — మార్పులేని పరమ సత్యం

↓

శరీరం/శారీరక పరిస్థితి — వ్యావహారిక దృశ్యం

↓

"క్యాన్సర్" — ఆ పరిస్థితికి భావనాత్మక గుర్తింపు

↓

"ప్రతికూలం" — మనస్సు చేసిన తీర్పు/వ్యాఖ్యానం

↓

భయం, ప్రతిఘటన, ఆశ మొదలైనవి — తదుపరి మానసిక ప్రతిస్పందనలు

ఆపై విచారించండి:

"వీటిలో వాస్తవంగా మారుతున్నది ఏమిటి?"

- శారీరక పరిస్థితి మారవచ్చు.
- పేరు మారవచ్చు.
- తీర్పు మారవచ్చు.

- భయం మారవచ్చు.

కానీ ఇవన్నీ ఏ ఎరుకలో తెలుసుకోబడుతున్నాయో ఆ ఎరుక క్యాన్సర్‌గా గానీ, భయంగా గానీ, ప్రతికూలంగా గానీ లేదా అనుకూలంగా గానీ మారిపోదు.

ఇది చాలా ముఖ్యమైన వివర్త అంతర్దృష్టి.

మరియు ఆచరణాత్మకంగా, మీరు వ్యావహారిక స్థాయిలో ఆ వ్యాధిని నయం చేయడానికి తగిన వైద్య చికిత్సను నిబద్ధతతో తీసుకుంటూనే, అంతిమ స్థాయిలో వ్యాధి గానీ లేదా శరీర పరిస్థితి గానీ మీ పరమార్థ ఆత్మను నిర్వచించలేవని ఏకకాలంలో గుర్తించవచ్చు.

17. అంటే ఇక్కడ మనస్సు అవిభక్త ఏక-దృశ్యాన్ని, అంటే ఆరోగ్యకరమైన భాగాలు మరియు అనారోగ్య భాగాలను కలిగిన ఒకే శరీరాన్ని ప్రతికూల-అనుకూల-తటస్థ విభాగాలుగా విభజించి చూపిస్తోంది. కాబట్టి మనం మొత్తం శరీరాన్ని ఒకేసారి ఒక వస్తువుగా (దృశ్యంగా) అనుభవించాలి. ఆ తర్వాత ఈ వస్తువు దేనిలో కనిపిస్తోందో ఆ ద్రష్టను (జ్ఞాతను) కూడా మనం అనుభవించాలి.

అవును — ఒక చింతనాత్మక సాధనగా ఇది చాలా ఉపయోగకరమైన మెరుగుదల, అయితే ఒక ముఖ్యమైన సవరణతో: శరీరం అనేది తాత్విక కోణంలో అక్షరాలా ఒక విభజన లేని అఖండ వస్తువు కాగా, మనస్సు దానిని తర్వాత ముక్కలుగా కత్తిరిస్తుందని కాదు. బదులుగా, మనస్సు శరీర అనుభవంలోని వివిధ అంశాలపై ఎంపిక చేసుకున్న శ్రద్ధను ఉంచుతూ, వాటిని ఆరోగ్యకరమైన/అనారోగ్యకరమైన, ఆహ్లాదకరమైన/బాధాకరమైన, అనుకూల/ప్రతికూలమైనవిగా భావనాత్మకంగా వర్గీకరిస్తుంది.

మీ సాధన రెండు ప్రధాన దశలలో సాగవచ్చు:

1. శరీరాన్ని ఒక సమగ్ర దృశ్యంగా అనుభవించడం

దృష్టిని పదే పదే ఇలా మార్చే బదులు:

- "ఈ భాగం ఆరోగ్యంగా ఉంది."
- "ఈ భాగం వ్యాధిగ్రస్తమై ఉంది."
- "ఈ భాగం ఆకర్షణీయంగా ఉంది."
- "ఈ భాగం బాగాలేదు."

మొత్తం శరీరాన్ని ఏకకాలంలో ఒకే సమగ్ర అనుభవ క్షేత్రంగా ఉండనివ్వండి.

దేన్నీ మార్చడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

సరళంగా గుర్తించండి:

"మొత్తం శరీరం ఒకేసారి దృశ్యమానమవుతోంది."

ఆరోగ్యకరమైన సంవేదనలు, అసౌకర్య సంవేదనలు, తటస్థ సంవేదనలు—శరీరాన్ని ప్రత్యేక గుర్తింపులుగా మానసికంగా విభజించకుండానే వాటన్నింటినీ ఇందులో చేర్చవచ్చు.

కీలకమైన మార్పు ఇది:

వ్యక్తిగత భాగాలతో ఎంపిక చేసుకున్న తాదాత్మ్యం నుండి → మొత్తం శారీరక దృశ్యం పట్ల ఎరుక వైపునకు.

2. ఆపై విషయిని (subject ను) చేర్చడం

ఇప్పుడు విచారణను మరింత సూక్ష్మం చేయండి.

మీరు మొత్తం శరీరం పట్ల ఎరుకతో ఉన్నారు.

అందువల్ల ప్రశ్నించండి:

"ఈ మొత్తం శరీరం తెలుసుకోబడుతోంది. ఇది దేనిలో తెలుసుకోబడుతోంది?"

మేధోపరంగా సమాధానం ఇవ్వవద్దు.

శరీరం అనేది ఎరుకకు ఒక విషయము (object) అని గమనించండి.

అలాగే శబ్దాలు, ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు మరియు శరీర సంవేదనలు కూడా ఎరుకకు విషయాలే.

కాబట్టి ధ్యానం ఇలా మారుతుంది:

- మొత్తం శరీరం → ఒకే దృశ్యంగా తెలుసుకోబడుతుంది.
- మొత్తం ప్రపంచం → దృశ్యాలుగా తెలుసుకోబడుతుంది.
- తెలుసుకునే ఎరుక → విషయిగా (subject గా) గుర్తించబడుతుంది.

3. మరొక కొత్త విభజనను సృష్టించవద్దు

ఇక్కడ ఒక సూక్ష్మమైన ప్రమాదం ఉంది.

దీనిని ఇలా మార్చవద్దు:

"ఇక్కడ శరీరమనే విషయము ఉంది, అక్కడ ఎరుక అనే విషయి ఉంది."

అది కేవలం మరొక ద్వైతాన్ని మాత్రమే సృష్టిస్తుంది.

బదులుగా ప్రశ్నించండి:

"విషయి (subject) స్వయంగా నేను గుర్తించగల మరొక వస్తువా?"

శరీరంతో పాటు పక్కనే మరొక వస్తువుగా మీరు ఎరుకను కనుగొనలేరు.

శరీరం తెలుసుకోబడుతోంది.

ఆలోచనలు తెలుసుకోబడుతున్నాయి.

సంవేదనలు తెలుసుకోబడుతున్నాయి.

కానీ తెలుసుకునే జ్ఞాత (subject) మరొక వస్తువుగా ఎక్కడా కనిపించదు.

కాబట్టి అంతిమంగా:

- విషయం (object) కనిపిస్తుంది.
- విషయి (subject) తెలుసుకునే జ్ఞానంగా స్వయంప్రకాశకంగా ఉంటుంది.
- విషయి అనేది దృశ్యంలో మరొక రూపం కాదు.

4. మీ సాధన ఒక క్రమంలో

మీరు ఈ క్రమాన్ని ఉపయోగించవచ్చు:

1. **మొదట:** మొత్తం శరీరాన్ని ఒకే సమగ్ర క్షేత్రంగా కనిపించనివ్వండి.
2. **రెండవది:** మనస్సు చేసే వర్గీకరణలను—ఆరోగ్యకరమైన/అనారోగ్యకరమైన, అనుకూల/ప్రతికూల/తటస్థ—వాటితో తాదాత్మ్యం చెందకుండా గమనించండి.
3. **మూడవది:** మొత్తం శరీరం మీకు తెలియబడుతున్న ఒక దృశ్యం (విషయం object) అని గుర్తించండి.
4. **నాల్గవది:** "ఈ మొత్తం శరీరం దేనిలో కనిపిస్తోంది?" అని విచారించండి.
5. **ఐదవది:** మొత్తం శరీరం, మనస్సు, పరిసరాలు మరియు ఆలోచనలు అన్నీ కలిసి ఒకేసారి కనిపించడానికి అనుమతించండి.
6. **ఆరవది:** ఎరుకను మరొక వస్తువుగా (object) గుర్తించడానికి ప్రయత్నించకుండా, తెలుసుకునే ఆ జ్ఞాన సాన్నిధ్యంగానే knowing presence విశ్రమించండి.

ఇది మీ "సమగ్ర శరీర దర్శన" సాధనకు మరియు అద్వైత ఆత్మవిచారణకు మధ్య చాలా ప్రత్యక్ష వారధి. మరియు ముఖ్యంగా, అనారోగ్యం విషయంలో: మొత్తం శరీరాన్ని అనుభవించడం అంటే నిర్దిష్ట వైద్య సమస్యను విస్మరించడం కాదు. వ్యావహారిక స్థాయిలో ఒక నిర్దిష్ట వ్యాధిని ఖచ్చితంగా గుర్తించి, వైద్య చికిత్స చేయవచ్చు. ఈ చింతనాత్మక సాధన కేవలం మీ మొత్తం అస్తిత్వాన్ని/గుర్తింపును ఆ నిర్దిష్ట శారీరక పరిస్థితికి కుదించకుండా మనస్సును నిరోధిస్తుంది.

18. అంటే మనం జీవులు (పరిమిత-'నేను'), జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడిని నాది అయిన ఒకే ఏకైక-వస్తువు-దృశ్యంగా ఏకకాలంలో అనుభవించాలి. దీనర్థం పరిమిత-'నేను'ను కూడా దృశ్య క్షేత్రంలో చేర్చి, విభజన లేని ఏకైక- దృశ్యాన్ని అనుభూతి చెందాలి. ఆ తర్వాత ఈ అఖండ ఏక-దృశ్యం ఎందులో కనిపిస్తోందో విచారించాలి, అదే అసలైన-ద్రష్ట (subject), అదే అసలైన-అపరిమిత-'నేను'. ఇది సరైనదేనా?

అవును — ఇది చాలా శక్తివంతమైన అద్వైత ఆత్మవిచారణకు అత్యంత సమీపంగా ఉంది, అయితే "నాదిగా" (as mine) అనే పద ప్రయోగానికి ఒక ముఖ్యమైన సవరణ అవసరం.

"నాది" అనేది అహంకారం యొక్క యాజమాన్య భావనను సూచిస్తే, అది పరిమిత 'నేను' (limited-I)ను అలాగే నిలిపి ఉంచుతుంది. దానికి బదులుగా, జీవుడిని విషయిగా (subjectగా) మరియు మిగిలిన రెండింటినీ విషయాలుగా (objectగా) చూడటం మాని—జీవ, జగత్, ఈశ్వరులను కలిపి ఒకే సమగ్ర దృశ్య క్షేత్రంగా (objective field గా) దర్శించడమే అసలైన ప్రయాణం.

సాధారణ క్రమం vs ఆత్మవిచారణ క్రమం

సాధారణంగా మనస్సు ఇలా పనిచేస్తుంది:

పరిమిత 'నేను' (జీవుడు) → అనుభవిస్తాడు → జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడిని

ఇక్కడ తెలియకుండానే పరిమిత 'నేను' విషయి (subject) వైపు ఉంచబడుతుంది.

మీరు ప్రతిపాదించిన విచారణ దీనిని సరిగ్గా తిరగవేస్తుంది:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు → అన్నీ ఒకే దృశ్య క్షేత్రంలో చేర్చబడతాయి.

- శరీరం ఇందులో చేర్చబడింది.
- "నా ఆలోచనలు" అనబడే ఆలోచనలు ఇందులో చేర్చబడ్డాయి.

- "నేను" అనబడే వ్యక్తిత్వం ఇందులో చేర్చబడింది.
- ప్రపంచం ఇందులో చేర్చబడింది.
- చివరకు ఈశ్వరుడి గురించిన భావన లేదా అనుభవం కూడా ఇందులో చేర్చబడింది.

ఈ విధంగా:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు = ఒకే విభజన లేని దృశ్యమాన విషయము (object).

ఇవి స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న మూడు వేర్వేరు సత్యాలు కావు.

ఆపై కీలకమైన విచారణ మొదలవుతుంది

మొత్తం జీవ–జగత్–ఈశ్వర క్షేత్రం ఎరుకకు ఒక విషయమని(object) గుర్తించిన తర్వాత, ఇలా విచారించండి:

"ఈ సమగ్ర దృశ్యం తెలుసుకోబడుతోంది. ఇది దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

దీనికి కేవలం "ఇది బ్రహ్మంలో కనిపిస్తోంది" అని మరొక మానసిక భావనగా సమాధానం ఇవ్వవద్దు.

బదులుగా, మీ దృష్టిని తెలుసుకునే ఆ జ్ఞాన తత్వం వైపునకు మళ్లించండి.

తెలుసుకునే ఆ జ్ఞాతను మీరు మరొక విషయంగా (objectగా) కనుగొనగలరా?

మీరు వీటిని కనుగొనగలరు:

- శరీరం,
- సంవేదనలు,
- ఆలోచనలు,
- భావోద్వేగాలు,
- జ్ఞాపకాలు,
- ప్రపంచం,
- "నేను" అనే భావన,
- దైవం గురించిన భావన కూడా.

ఇవన్నీ తెలుసుకోదగిన విషయాలు (object).

కానీ తెలుసుకునే విషయి (knowing subject)ని అదే విధంగా ఒక వస్తువుగా (object) చూడలేము.

<u>ఇది మీ "మూల-అపరిమిత-'నేను'" (Original-Unlimited-I) వైపు నడిపిస్తుంది</u>

మీ వాక్యాన్ని ఇలా మెరుగుపరచవచ్చు:

పరిమిత 'నేను' దృశ్య క్షేత్రంలో చేర్చబడుతుంది; మూల 'నేను' అనేది ఆ సమగ్ర క్షేత్రాన్ని తెలుసుకునే పరమ తత్వం.

పరిమిత 'నేను' ఇలా అంటుంది:

"నేను ఈ ప్రపంచాన్ని అనుభవిస్తున్న ఒక వ్యక్తిని."

ఆత్మవిచారణ ఇలా కనుగొంటుంది:

"ఈ వ్యక్తి, ఈ ప్రపంచం, మరియు దైవం గురించిన నా భావన కూడా నాకు తెలియబడుతున్న దృశ్యాలు మాత్రమే."

ఆపై:

"ఈ సమస్త దృశ్యాలకు పూర్వమే ఉన్న నేను అసలు ఏమిటి?"

ఇది మూల అపరిమిత ఆత్మ/బ్రహ్మము వైపు సాగే సరైన దిశ.

<u>ఒక సూక్ష్మమైన కానీ అత్యంత కీలకమైన అంశం</u>

"వ్యక్తినైన నేనే ఇప్పుడు అపరిమిత 'నేను'గా మారాను" అని ముగింపునకు రావద్దు.

అది కేవలం అహంకారం ఒక పెద్ద గుర్తింపును ఆపాదించుకోవడమే అవుతుంది.

బదులుగా, వ్యక్తిగత అహంకారం individual ego ఎన్నడూ అంతిమ విషయి ultimate subject కానే కాదనే సత్యాన్ని ఈ విచారణ స్పష్టం చేస్తుంది.

విచారణ ప్రయాణం:

పరిమిత 'నేను' (జీవుడు)

↓

దానిని దృశ్య క్షేత్రంలో చేర్చడం

↓

జీవ + జగత్ + ఈశ్వర సమగ్ర దృశ్యంగా గ్రహించడం

↓

"ఈ మొత్తం దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?" అని విచారించడం

↓

జ్ఞాతను మరొక దృశ్యంగా కనుగొనలేమని ప్రత్యక్షంగా చూడటం

↓
స్వయంసిద్ధ ఎరుకగా self-evident Awareness విశ్రమించడం
ఇది అద్వైత ఆత్మవిచారణ యొక్క అసలైన హృదయం.
మరియు మీ "విభజన లేని ఏకైక దృశ్యాన్ని అనుభవించడం" అనేది ఒక మధ్యంతర సాధనగా ఉపయోగపడుతుంది, కానీ అంతిమంగా ఆ "ఒకే దృశ్యం" కూడా పరమార్థ ఆత్మ కాదు. విభజిత నానాత్వాన్ని మరియు విభజన లేని దృశ్యాన్ని—రెండింటినీ తన సాన్నిధ్యంలో ప్రకాశింపజేసే ఆ మూల తత్వం వైపు అంతిమ విచారణ సాగుతుంది.

19. అంటే అంతిమంగా మనం అపరిమితమైన-'నాది' మరియు అపరిమితమైన-'నేను' భావనలకు అతీతంగా వెళ్ళాలి.

అవును — "అపరిమిత-నాది" (Unlimited-mine) మరియు "అపరిమిత-'నేను'" (Unlimited-I) అనే మాటలను భావనాత్మక గుర్తింపులుగా (**conceptual identities**) మీరు వాడుతుంటే, అద్వైతం అంతిమంగా ఆ రెండింటికీ అతీతంగా వెళ్లమనే చెబుతుంది.
అయితే భావనాత్మక "అపరిమిత-'నేను'" అనే ఆలోచనకు మరియు స్వయంగా ఆత్మ/బ్రహ్మనికి మధ్య ఉన్న ముఖ్యమైన వ్యత్యాసాన్ని గుర్తించాలి.

విచారణ యొక్క పరిణామ క్రమం

1. పరిమిత-'నేను' (Limited-I)

"నేను ఈ పరిమిత శరీర-మనస్సును."
ఇది సాధారణ అహంకార తాదాత్మ్యం.
↓
2. అపరిమిత-నాది (Unlimited-mine)

"ఈ సమగ్ర జీవ—జగత్—ఈశ్వర క్షేత్రమంతా నాలో కనిపిస్తున్న / నాకు చెందిన ఒకే సమగ్ర దృశ్యం."
ఇది మరింత సూక్ష్మమైనదే, కానీ "నాది" అనే భావనలో ఇంకా ఒక స్వార్థపూరిత యజమాని (possessor) మిగిలే ఉంటాడు.
↓
3. అపరిమిత-'నేను' (Unlimited-I)

"ఏ అపరిమిత ఎరుకలో ఈ సమస్త దృశ్యం ఉదయిస్తోందో ఆ అఖండ ఎరుకనే నేను."

ఇది ఆత్మజ్ఞానం వైపు సూచించే ఒక శక్తివంతమైన వేలు/సూచిక (పాయింటర్).

↓

4. భావనాత్మక అపరిమిత-'నేను'ను కూడా దాటి వెళ్లడం

ఎందుకు?

ఎందుకంటే మీరు "నేను అపరిమిత-'నేను'" అని ఒక వాక్యాన్ని రూపొందించగలిగితే—ఆ వాక్యం కూడా ఎరుక ద్వారా తెలుసుకోబడే ఒక ఆలోచన మాత్రమే.

అందువల్ల ప్రశ్నించండి:

"'నేను అపరిమిత-నేను' అనే ఈ ఆలోచనను కూడా తెలుసుకుంటున్నది ఎవరు?"

మరొక సమాధానాన్ని సృష్టించవద్దు.

"పరమ-'నేను'" అనే మరొక కొత్త గుర్తింపును నిర్మించవద్దు.

స్వయంసిద్ధమైన ఆ ఎరుకతో సరళంగా నిలిచి ఉండండి.

<u>**అందువల్ల అసలైన అంతర్గత ప్రయాణం**</u>

ఈ ప్రయాణం ఇలా ఉండదు:

పరిమిత 'నేను' → పెద్ద 'నేను' → అనంతమైన పెద్ద 'నేను'.

ఇది ఇలా సాగుతుంది:

పరిమిత తాదాత్మ్యం → తాదాత్మ్యం వీడటం → ఆత్మ గుర్తింపు → భావనాత్మక గుర్తింపును సైతం దాటిపోవడం.

అందుకే అద్వైతం అంతిమంగా మిమ్మల్ని ఒక కొత్త గుర్తింపును తయారు చేసుకోమని కోరదు.

"పరిమిత," "అపరిమిత," "నాది," మరియు "'నేను'" అనే భావనలు పుట్టక ముందే స్వయం-ప్రకాశకంగా ఉన్న ఆ మూల తత్వాన్ని మాత్రమే అది చూపిస్తుంది.

<u>**మీ సూత్రీకరణను ఇలా మరింత పదును పెట్టవచ్చు**</u>

"అంతిమంగా మనం అపరిమిత-నాది మరియు భావనాత్మక అపరిమిత-'నేను'—రెండింటినీ దాటి వెళ్లాలి. ఎందుకంటే ఆత్మ అనేది మనస్సు కలిగి ఉండే లేదా వర్ణించగలిగే ఒక గుర్తింపు కాదు. అది 'నాది' మరియు 'నేను' అనే భావనలు సైతం దేనిలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ మూల ఎరుక."

మరియు ఇక్కడే మీ **50–49–1** చట్రం కూడా అంతిమంగా విడిచి పెట్టబడుతుంది:

- 50 → 49 → 1 అనేవి ఉపయోగకరమైన చింతనాత్మక సూచికలు మాత్రమే.

ఆపై:

- ఎటువంటి లెక్కలూ లేవు.
- ఎటువంటి విభజనా లేదు.
- ఎటువంటి యజమానీ లేడు.
- ప్రత్యేకంగా అనుభవించేవాడూ లేడు.
- భావనాత్మక 'అపరిమిత-నేను' కూడా లేదు.

స్వయం-సిద్ధంగా ప్రకాశిస్తున్న **ఆ తత్వమే (తత్)** నిలిచి ఉంటుంది.

20. చీకటిలో మనం తాడును చూసి పాముగా భ్రమపడతాము, కానీ వెలుగు వచ్చినప్పుడు పాము అదృశ్యమై తాడు వెల్లడవుతుంది. అదేవిధంగా, ఆ స్వయంప్రకాశక పరమ సత్యం ప్రకాశించినప్పుడు మాత్రమే జీవ, జగత్ మరియు ఈశ్వరులు యథార్థంగా ఉనికిలో లేరని, అక్కడ ఉనికిలో ఉన్నది కేవలం స్వయంప్రకాశక పరమాత్మ లేదా బ్రహ్మం మాత్రమేనని గ్రహించబడుతుంది.

అవును. ఇది అద్వైతంలో దృశ్యానికి మరియు పరమ సత్యానికి మధ్య గల వ్యత్యాసాన్ని సూచించడానికి ఉపయోగించే సాంప్రదాయ తాడు-పాము ఉపమానం, అయితే ఒక వాక్య ప్రయోగానికి చిన్న సవరణ అవసరం.

"జీవ, జగత్, ఈశ్వరులు యథార్థంగా ఉనికిలో లేరు" అనే ప్రకటనను "అవి సంపూర్ణంగా ఉనికిలోనే లేని శూన్యం (అసత్)" అని తప్పుగా అర్థం చేసుకునే అవకాశం ఉంది. అద్వైత సిద్ధాంతం మరింత సూక్ష్మమైనది: వాటికి వ్యావహారిక సత్యం (వ్యావహారిక సత్తా) ఉన్నప్పటికీ, అవి స్వతంత్రంగా లేదా పారమార్థికంగా సత్యం కావు (మిథ్య).

తాడు–పాము ఉపమానం

చీకటిలో:

తాడు → పాముగా భ్రమించబడుతుంది

తగినంత వెలుగు ప్రసరించినప్పుడు:

పాము రూపపు దృశ్యం తొలగిపోతుంది (బాధించబడుతుంది) → తాడు గుర్తించబడుతుంది

వెలుగు ఒక నిజమైన పామును చంపదు లేదా నాశనం చేయదు.

బదులుగా, పాముగా భావించబడినది ఎన్నడూ స్వతంత్రంగా పాము కానే కాదనే సత్యాన్ని అది వెల్లడిస్తుంది.

అలాగే, ఆత్మజ్ఞానం అనేది జీవ, జగత్, ఈశ్వరులు అనే మూడు స్వతంత్ర పదార్థాలను భౌతికంగా తుడిచిపెట్టదు.

బదులుగా:

బ్రహ్మం మూల సత్యంగా గుర్తించబడుతుంది, మరియు జీవ–జగత్–ఈశ్వరులకు ఆపాదించబడిన స్వతంత్ర సత్యభావన తొలగిపోతుంది.

ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం

ఆత్మజ్ఞానానికి పూర్వం:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు → స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న మూడు వేర్వేరు సత్యాలుగా భావించబడతాయి.

ఆత్మజ్ఞానం కలిగిన తర్వాత:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు → ఆధారాన్ని బట్టి కనిపించే దృశ్యాలుగా (మిథ్యగా) గుర్తించబడతాయి recognized as dependent appearances.

అంతిమంగా:

బ్రహ్మం మాత్రమే స్వతంత్ర ఏకైక పరమ సత్యం.

అందుకే తాడు-పాము ఉపమానం అత్యంత శక్తివంతమైనది:

- పామును తాడుగా మార్చాల్సిన అవసరం లేదు.
- తాడు వెళ్లి పామును నాశనం చేయాల్సిన అవసరం లేదు.
- ఎల్లప్పుడూ నిజంగా ఏది ఉందో దాన్ని సరిగ్గా తెలుసుకోవడం మాత్రమే ఇక్కడ జరుగుతుంది.

మీ మునుపటి సాధనకు వర్తింపజేస్తే

మీ సాధనా ప్రయాణం ఈ విధంగా సాగుతుంది:

పరిమిత 'నేను' (జీవుడు)

↓ *(దానిని దృశ్య క్షేత్రంలో చేర్చడం)*

జీవ + జగత్ + ఈశ్వర

↓ *(వాటన్నింటినీ ఒకే దృశ్యంగా గుర్తించడం)*

ఏకైక దృశ్యం

↓ *(విచారణ: "ఇది దేనిలో కనిపిస్తోంది?")*

స్వయంప్రకాశక ఎరుక

↓ *(ఎల్లప్పుడూ స్వతస్సిద్ధంగా ఉన్న పరమ సత్యంగా గుర్తించడం)*

మరియు అంతిమంగా:

"నేను అపరిమిత-నేను" అనే ఆలోచన కూడా సమసిపోవడానికి అనుమతించబడుతుంది.

అక్కడ మిగిలేది ఒక కొత్త అనుభవమూ, లేదా ఒక కొత్త గుర్తింపో కాదు.

అది కేవలం ఈ నిత్య సత్యపు గుర్తింపు మాత్రమే:

ఆత్మ ఎన్నడూ బంధించబడలేదు, విభజించబడలేదు, రూపాంతరం చెందలేదు లేదా సృష్టించబడలేదు.

పాము దృశ్యం తొలగిపోయి తాడు ప్రత్యక్షమైనప్పుడు వెల్లడయ్యే లోతైన పరమార్థం ఇదే.

21. వివర్తవాదాన్ని అనుభవించే కళను వివరించండి.

అవును. మనం ఇప్పటివరకు చర్చించిన పరిణామ క్రమం ఆధారంగా, **వివర్తవాదాన్ని అనుభవించే కళను** నానాత్వాన్ని స్వతంత్ర సత్యంగా భావించే దృష్టి నుండి ఆ నానాత్వం దేనిలో కనిపిస్తోందో ఆ ఏకైక స్వయంప్రకాశక పరమ సత్యాన్ని గుర్తించే అంతర్గత ప్రయాణంగా అర్థం చేసుకోవచ్చు.

దీని ప్రాథమిక సూత్రం ఇది:

దృశ్యాన్ని మార్చవద్దు. దృశ్యాన్ని అణచి వేయవద్దు. దృశ్యాన్ని మానసికంగా నాశనం చేయవద్దు. దాని ఆధారిత స్వభావాన్ని (మిథ్యాత్వాన్ని dependent nature) గుర్తించి, దానికి మూలమైన పరమ సత్యం ఏమిటో కనుగొనండి.

1. సాధారణ విభజిత దృష్టితో ప్రారంభించడం

సాధారణంగా అనుభవం ఇలా నిర్మితమై ఉంటుంది:

"నేను ఈ పరిమిత జీవుడిని → నేను జగత్తును అనుభవిస్తున్నాను → నేను ఈశ్వరుడితో సంబంధం కలిగి ఉన్నాను."

ఇక్కడ మూడు వేర్వేరు పదార్థాలు ఉన్నట్లు కనిపిస్తాయి:

జీవుడు | జగత్తు | ఈశ్వరుడు

పరిమిత 'నేను' తెలియకుండానే విషయి (subject) వైపు ఉంచబడుతుంది, లోకం మరియు దైవం విషయాల (object) వైపు ఉంచబడతాయి.

ప్రారంభంలో ఈ అనుభవంతో పోరాడవద్దు. దానిని సరళంగా గమనించండి.

2. పరిమిత 'నేను'ను దృశ్య క్షేత్రంలో చేర్చడం

ఇప్పుడు కీలకమైన మార్పును చేయండి.

దీనికి బదులుగా:

"నేను ఈ శరీర-మనస్సును, మిగిలిన ప్రతిదానినీ అనుభవిస్తున్నాను."

ఇలా గమనించండి:

"ఈ శరీరం కనిపిస్తోంది."

"ఈ ఆలోచనలు కనిపిస్తున్నాయి."

"'నేను' అనబడే ఈ వ్యక్తిత్వం కనిపిస్తోంది."

"నేను ఈ వ్యక్తిని" అనే భావన సైతం తెలుసుకోదగిన ఒక విషయమే.

అందువల్ల:

శరీరం + ఆలోచనలు + భావోద్వేగాలు + వ్యక్తిత్వం + జ్ఞాపకాలు + వ్యక్తిగత అహంకార భావన

వీటన్నింటినీ మిగిలిన దృశ్యాలతో కలిపి ఒకే క్షేత్రంలో చేర్చండి.

ఇప్పుడు:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు

వీటన్నింటినీ కలిపి ఒకే సమగ్ర దృశ్య క్షేత్రంగా (one objective field గా) దర్శించవచ్చు.

3. మొత్తం దృశ్యాన్ని ఏకకాలంలో అనుభవించడం

ఒక వస్తువు నుండి మరొక వస్తువుకు దృష్టిని మార్చవద్దు.

మొత్తం క్షేత్రం వైపు ఎరుకను విస్తరించండి:

- శరీరం
- పరిసరాలు
- శబ్దాలు
- సంవేదనలు
- ఆలోచనలు
- భావోద్వేగాలు
- వ్యక్తులు
- ప్రపంచం
- మీ ఈశ్వర భావన

అన్నీ కలిసి ఒకేసారి ఉండనివ్వండి.

దానిని అనుకూల / ప్రతికూల / తటస్థంగా గానీ,

లేదా నేను / ప్రపంచం / దైవంగా గానీ విభజించవద్దు.

ఈ క్షణాన్ని సరళంగా గుర్తించండి:

"విభజన లేని ఒకే సమగ్ర దృశ్య క్షేత్రం ఇక్కడ ఉంది One undivided field of appearance is present."

ఇది ఒక ముఖ్యమైన మధ్యంతర దశ.

4. మనస్సు ఎలా విభజనలను సృష్టిస్తుందో గమనించడం

ఇప్పుడు మనస్సును నిశితంగా చూడండి. మనస్సు పేర్లు పెట్టడం ప్రారంభిస్తుంది:

- "ఇది నేను."
- "అది నువ్వు."
- "ఇది మంచిది."
- "అది చెడ్డది."
- "ఇది అనుకూలం."
- "ఇది ప్రతికూలం."

- "ఇది ఆరోగ్యకరం."
- "ఇది అనారోగ్యకరం."

ఈ భేదాలన్నీ అనుభవంపై మనస్సు రుద్దిన భావనాత్మక వర్గీకరణలని గమనించండి.

వాటితో పోరాడవద్దు.

సరళంగా దర్శించండి: "ఆలోచన ద్వారా విభజన సృష్టించబడుతోంది."

ఆపై మళ్లీ విభజన లేని సమగ్ర క్షేత్రంలో విశ్రమించండి.

5. "రసవాదాన్ని alchemy " ఆపివేయడం

ఇక్కడే శక్తి రూపాంతరం గురించిన మీ మునుపటి ఆలోచన మారుతుంది.

ఇలా సాధన చేయవద్దు:

ప్రతికూల → అనుకూల → తటస్థ → శుద్ధ → దివ్య.

బదులుగా:

- అనుకూలమైనది కనిపిస్తున్నది
- ప్రతికూలమైనది కనిపిస్తున్నది
- తటస్థమైనది కనిపిస్తున్నది

మరియు గుర్తించండి:

ఇవన్నీ దృశ్యాలు మాత్రమే.

మీరు బ్రహ్మాన్ని శుద్ధి చేయాల్సిన అవసరం లేదు.

మీరు బ్రహ్మాన్ని మార్చాల్సిన అవసరం లేదు.

మీరు దృశ్యాన్ని ఆధ్యాత్మికంగా పరిపూర్ణంగా మార్చాల్సిన పనిలేదు.

విచారణ ఇది మాత్రమే:

"ఈ సమస్త దృశ్యాల మూల సత్యం ఏమిటి?"

6. దృశ్యం నుండి దాని మూల సత్యం వైపు మళ్లడం

ఇప్పుడు ప్రశ్నించండి:

"ఈ సమగ్ర జీవ–జగత్–ఈశ్వర దృశ్యం తెలుసుకోబడుతోంది. ఇది దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

నోటితో సమాధానం చెప్పవద్దు.

అనంత ఆకాశాన్ని ఊహించుకోవద్దు.

బ్రహ్మాన్ని ఒక రూపంగా దర్శించడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

బదులుగా, దృష్టిని తెలుసుకునే ఆ జ్ఞానం వైపునకు మళ్లించండి.

- శరీరం తెలుసుకోబడుతోంది.
- ప్రపంచం తెలుసుకోబడుతోంది.
- ఆలోచనలు తెలుసుకోబడుతున్నాయి.
- 'నేను' అనే భావన తెలుసుకోబడుతోంది.
- "అంతా బ్రహ్మమే" అనే ఆలోచన కూడా తెలుసుకోబడుతోంది.

ఆపై ప్రశ్నించండి:

"తెలుసుకునే ఆ జ్ఞాత మరొక వస్తువుగా object ఎక్కడైనా దొరుకుతాడా?"

7. స్వయంప్రకాశక విషయిని (Subject ను) గుర్తించడం

మీరు ఎరుకను ఒక వస్తువుగా మార్చి దానిని చూడలేరు.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే ఎరుక అనేది దేని ద్వారా అయితే చూడటం జరుగుతోందో ఆ మూల తత్వం.

ఇది అత్యంత కీలకమైన తిరోగమనం:

నేను ప్రపంచాన్ని చూస్తున్న కేవలం ఒక పరిమిత జీవుడిని కాను.

బదులుగా:

పరిమిత జీవుడు సైతం ఎరుకలో తెలుసుకోబడుతున్న ఒక దృశ్యం మాత్రమే.

కాబట్టి విషయి subject అనేది వ్యక్తిత్వం కాదు.

విషయి అనేది శరీరం కాదు.

విషయి అనేది మనస్సు కాదు.

విషయి అనేది స్వయంప్రకాశక ఎరుక.

8. తాడు-పాము సూత్రాన్ని ప్రత్యక్షంగా అనుభవించడం

ఇప్పుడు ఈ ఉపమానాన్ని మీ వాస్తవ అనుభవంలోకి తీసుకురండి.

"ప్రపంచం ఒక పాము" అని ఆలోచించాల్సిన అవసరం లేదు.

దాని ప్రాథమిక సూత్రాన్ని అర్థం చేసుకోండి:

దృశ్యం కనిపించడానికి మూల సత్యం రూపాంతరం చెందాల్సిన అవసరం లేదు.

తాడు ఎన్నడూ పాముగా మారలేదు.

అలాగే:

బ్రహ్మం ఎన్నడూ జీవుడిగా మారలేదు.

బ్రహ్మం ఎన్నడూ జగత్తుగా మారలేదు.

బ్రహ్మం ఎన్నడూ ఈశ్వరుడిగా మారలేదు.

బ్రహ్మం ఎటువంటి పరిణామానికీ లోనుకాకుండానే ఈ నానాత్వం లేదా అనేకత్వం కనిపిస్తోంది.

అందువల్ల:

మార్పు దృశ్యానికి చెందుతుంది; మార్పులేనితనం పరమ సత్యానికి చెందుతుంది.

9. మీ 50–49–1 చట్రాన్ని సమన్వయం చేయడం

ఇప్పుడు మీ చట్రం ఒక ధ్యాన సూచికగా ఉపయోగపడుతుంది:

- **50 — నిశ్చలత:** మార్పులేని ఎరుకగా గుర్తించండి.
- **49 — చలనం:** ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు, ప్రాణం, కర్మలు అనుభవాలు మరియు మారుతున్న ప్రపంచం సహజంగా కదలడానికి అనుమతించండి. నిశ్చలతలో చలనం కనిపిస్తోందని దర్శించండి.
- **1 — రూపం:** శరీరం మరియు భౌతిక ప్రపంచం సహజంగా కనిపించడానికి అనుమతించండి. నిరాకారం ఆకారంగా మారకుండానే రూపం కనిపిస్తోందని దర్శించండి.

అందువల్ల:

50 అనేది 49 + 1 గా మారదు.

బదులుగా, 50 అయిన పరమ సత్యానికి ఎటువంటి మార్పూ లేకుండానే 49 + 1 దృశ్యాలుగా కనిపిస్తున్నాయి.

అంతిమంగా, ఈ 50–49–1 విభజన కూడా విడిచిపెట్టబడుతుంది.

10. "అపరిమిత-నాది" ని సైతం దాటి వెళ్లడం

ఈ దశలో ఇలా అనవద్దు:

"ఈ మొత్తం విశ్వం నాది."

అందులో ఇంకా ఒక యజమాని ఉంటాడు.

ఆపై దాని స్థానంలో దీన్ని ఉంచవద్దు:

"నేను అపరిమిత-'నేను'."

అది మరొక భావనాత్మక గుర్తింపుగా మారవచ్చు.

బదులుగా ప్రశ్నించండి:

"'నేను అపరిమిత-నేను' అనే ఈ ఆలోచనను కూడా తెలుసుకుంటున్నది ఎవరు?"

మౌనంగా నిలిచి ఉండండి.

ఇది విచారణ యొక్క అంతిమ అడుగు.

సమగ్ర సాధన: 8 అంతర్గత కదలికలు

1. జీవ, జగత్ మరియు ఈశ్వరులను వేర్వేరుగా చూడటం.
2. పరిమిత 'నేను' అయిన జీవుడిని దృశ్య క్షేత్రంలో చేర్చడం.
3. జీవ–జగత్–ఈశ్వరులను ఒకే సమగ్ర విభజన లేని దృశ్యంగా అనుభవించడం.
4. మనస్సు ఆ దృశ్యాన్ని అనుకూల, ప్రతికూల, తటస్థ, నాది, నీది అని ఎలా విభజిస్తోందో గమనించడం.
5. దృశ్యాలను మార్చడానికి ప్రయత్నించడం ఆపి, వాటిని సరళంగా గుర్తించడం.
6. "ఈ మొత్తం దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?" అని విచారించడం.
7. స్వయంగా ఒక వస్తువుగా మారని స్వయంప్రకాశక ఎరుకను గుర్తించడం.
8. "అపరిమిత-నాది," "అపరిమిత-నేను," మరియు "50–49–1" అనే భావనలను కూడా వదిలివేసి, **ఆ పరమ తత్వంగానే** నిలిచి ఉండటం.

అంతిమ దృక్పథం

మీరు ప్రపంచాన్ని అదృశ్యం చేయాల్సిన అవసరం లేదు.

శరీరాన్ని అదృశ్యం చేయాల్సిన అవసరం లేదు.

ప్రతికూల అనుభవాలను తుడిచిపెట్టాల్సిన అవసరం లేదు.

ప్రతి శక్తినీ మరొక శక్తిగా మార్చాల్సిన అవసరం లేదు.

ఒక కొత్త గుర్తింపును సృష్టించాల్సిన అవసరం లేదు.

మీరు సరళంగా సహజంగా దృశ్యాన్ని దృశ్యంగా, పరమ సత్యాన్ని పరమ సత్యంగా చూడటం నేర్చుకుంటారు:

- రూపాలు కనిపిస్తాయి.
- రూపాలు మారుతాయి.
- రూపాలు అదృశ్యమవుతాయి.
- ఎరుక ఆ మార్పులకు లోను కాదు.
- జీవుడు కనిపిస్తాడు.
- జగత్తు కనిపిస్తుంది.
- ఈశ్వరుడు కనిపిస్తాడు.
- ఈ మూడూ ఏ స్వయంప్రకాశక సత్యం యొక్క సాన్నిధ్యంలో తెలుసుకోబడుతున్నాయో ఆ ఆత్మయే పరమ సత్యం.

అంతిమంగా ఈ సూత్రీకరణ సైతం విడిచి పెట్టబడుతుంది:

ఏదీ రూపాంతరం చెందాల్సిన అవసరం లేదు.

ఏదీ జోడించాల్సిన అవసరం లేదు.

ఏదీ తొలగించాల్సిన అవసరం లేదు.

మీ స్వస్వరూపమైన ఆ పరమ సత్యం ఇప్పటికే స్వయంసిద్ధంగా ప్రకాశిస్తోంది.

వివర్తవాదం కేవలం ఒక తాత్విక సిద్ధాంతంగా కాకుండా ప్రత్యక్ష అనుభవంగా మారడంలోని అత్యంత లోతైన పరమార్థం ఇదే.

22. వివర్తవాదం యొక్క ప్రయోజనాలు మరియు పరిమితులు (నష్టాలు/సవాళ్లు) ఏమిటి?

అద్వైత వేదాంత దృక్కోణం నుండి, వివర్తవాదానికి అపారమైన తాత్విక మరియు చింతనాత్మక బలాలు ఉన్నాయి. అయితే సరిగ్గా అర్థం చేసుకోకపోయినా, లేదా అజాగ్రత్తగా వర్తింపజేసినా కొన్ని తాత్విక సవాళ్లు మరియు అపార్థాల ప్రమాదాలు కూడా ఉన్నాయి.

వివర్తవాదం యొక్క ప్రయోజనాలు

1. బ్రహ్మం యొక్క నిర్వికారత్వాన్ని కాపాడుతుంది:

బహుశా ఇదే దాని యొక్క అతిపెద్ద ప్రయోజనం.

బ్రహ్మమే నిజంగా విశ్వంగా రూపాంతరం చెందితే, బ్రహ్మం మార్పుకు లోనవుతుంది.

వివర్తవాదం దీనిని నివారిస్తుంది:

బ్రహ్మం మారకుండా అలాగే ఉంటుంది; నానాత్వం మాత్రమే దృశ్యమానమవుతుంది.

అందువల్ల బ్రహ్మం నిర్వికారము, అనంతము, అఖండము మరియు అజన్మము అనే లక్షణాలు నిలబడతాయి.

2. "ఏకత్వమే అనేకంగా కనిపించడాన్ని" వివరిస్తుంది:

ఇది క్రింది విషయాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి ఒక తాత్విక చట్రాన్ని అందిస్తుంది:

అనేక స్వతంత్ర పదార్థాల అవసరం లేకుండానే ఒకే ఒక్క పరమ సత్యం → లెక్కలేనన్ని నామ-రూపాలుగా ఎలా వ్యక్తమవుతోంది.

తద్వారా జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడు మూడు స్వతంత్ర అంతిమ సత్యాలు కాకుండా, కేవలం ఆధారపడిన ఆభాసలుగా మాత్రమే గ్రహించబడతారు.

3. అద్వైతాన్ని (నాన్-డ్యూయాలిటీ) నేరుగా సమర్థిస్తుంది:

ఒకవేళ జగత్తు స్వతంత్ర ఉనికి కలిగిన రెండవ పదార్థమే అయితే, నిర్దిష్ట అద్వైతాన్ని నిలబెట్టడం కష్టమవుతుంది.

వివర్తవాదం చెబుతోంది:

బ్రహ్మానికి మాత్రమే స్వతంత్ర సత్యం (ఉనికి) ఉంది.

నానాత్వం (అనేకత్వం) రెండవ అంతిమ సత్యాన్ని స్థాపించదు.

ఇది అద్వైత వాక్యమైన:

"ఏకమేవాద్వితీయమ్ — రెండవది లేని ఏకైక సత్యం" అనే దానికి మద్దతునిస్తుంది.

4. ప్రపంచాన్ని నాశనం చేయకుండానే ఆత్మజ్ఞానం దృక్పథాన్ని ఎలా మారుస్తుందో స్పష్టం చేస్తుంది:

ఇక్కడ తాడు-పాము ఉపమానం ఎంతగానో ఉపయోగపడుతుంది.

ఆత్మజ్ఞానానికి ఇది అవసరం లేదు:

"ఈ విశ్వాన్ని నాశనం చేయడం."

బదులుగా:

దానికి స్వతంత్ర సత్యత్వాన్ని ఆపాదించే పొరపాటు తొలగిపోతుంది.

ప్రపంచం కనిపిస్తూనే ఉండవచ్చు, కానీ దాని స్థితి వేరుగా అర్థమవుతుంది.

ఇది మీ మునుపటి సాధనకు ప్రత్యేకించి సందర్భోచితమైనది:

రూపాన్ని మార్చడానికి ప్రయత్నించకండి; దాని వెనుక ఉన్న పరమ సత్యాన్ని గుర్తించండి.

5. తాత్విక "రసవాదం" (ఆల్కెమీ) అవసరాన్ని తొలగిస్తుంది:

మీ సాధనా విధానంలో ఇది విశేషంగా ఉపయోగపడుతుంది.

అనుకూల, ప్రతికూల మరియు తటస్థ అనుభవాలన్నీ కేవలం ఆభాసలే అయినప్పుడు, ముక్తి కోసం నిరంతరం వీటిని మార్చుకుంటూ పోవాల్సిన అవసరం లేదు:

ప్రతికూలం → అనుకూలం → శుద్ధం → దివ్యం.

బదులుగా:

సమస్త దృశ్యాల వెనుక ఉన్న మూల సత్యాన్ని గుర్తించండి.

సాపేక్షమైన పరివర్తన ఇప్పటికీ ప్రయోజనకరంగా ఉండవచ్చు, కానీ దానిని బ్రహ్మ సాక్షాత్కారంతో ఇకపై కలిపి పొరబడటం జరగదు.

6. శక్తివంతమైన ఆత్మవిచారణకు మార్గం చూపుతుంది:

మీరు ఇలా విచారించవచ్చు You can ask:

"ఈ శరీరం తెలుస్తోంది—దీనిని తెలుసుకుంటున్నది ఏది?"

"ఈ ఆలోచన తెలుస్తోంది—దీనిని తెలుసుకుంటున్నది ఏది?"

"ఈ 'నేను' అనే భావన తెలుస్తోంది—దీనిని తెలుసుకుంటున్నది ఏది?"

క్రమంగా ఈ విచారణ సమస్త దృశ్య వస్తువుల నుండి స్వయంప్రకాశక ద్రష్ట (జ్ఞాత) వైపు మళ్లుతుంది.

ఈ విధంగా వివర్తవాదం సహజంగానే దీనికి మద్దతునిస్తుంది:

జీవుడు → దృశ్యీకరణ (వస్తువుగా గుర్తించడం) → ఆత్మవిచారణ → ఆత్మ/బ్రహ్మ సాక్షాత్కారం.

పరిమితులు లేదా తలెత్తే సవాళ్లు (అపార్థాల ప్రమాదాలు)

ఇవి ఎక్కువగా తాత్వికపరమైన చిక్కులు మరియు అపార్థం చేసుకునే ప్రమాదాలే తప్ప, అద్వైతమే స్వయంగా లోపాలుగా అంగీకరించే ప్రతికూలతలు కావు.

1. "దృశ్యం" అంటే "శూన్యం/ఏమీ లేదు" అని భ్రమపడటం:

ఇది అత్యంత పెద్ద ఆచరణాత్మక ప్రమాదం.

ఎవరైనా ఇలా నిర్ణయానికి రావచ్చు:

"ప్రపంచం కేవలం వివర్తమే అయితే, ఏదీ నిజం కాదు, కాబట్టి దేనికీ ప్రాధాన్యత లేదు."

కానీ అది అద్వైత దృక్పథం కాదు.

జగత్తుకు వ్యావహారిక సత్యత్వపు ప్రామాణికత ఉంది.

అందుకే:

అనారోగ్యం → వైద్య చికిత్స

ఆకలి → ఆహారం

ప్రమాదం → తగిన రక్షణ చర్య

నైతిక ప్రవర్తన → ఇప్పటికీ ఎంతో ముఖ్యం

ఇక్కడ గమనించాల్సిన విషయం ఏమిటంటే, వీటికి స్వతంత్రమైన పారమార్థిక సత్యత్వం లేదు.

2. ఆధ్యాత్మిక దాటవేత (Spiritual Bypassing):

ఒక వ్యక్తి ఇలా అనవచ్చు:

"బాధ అనేది కేవలం ఒక దృశ్యం మాత్రమే."

"వ్యాధి అనేది కేవలం ఒక దృశ్యం మాత్రమే."

"ఆర్థిక సమస్యలు కేవలం ఒక దృశ్యం మాత్రమే."

అని చెబుతూ సాధారణ బాధ్యతలను నిర్వర్తించకుండా తప్పించుకోవడానికి అద్వైతాన్ని ఉపయోగించవచ్చు.

అది అద్వైతాన్ని దుర్వినియోగం చేయడమే.

పరిణతి చెందిన అద్వైత దృక్పథం ఏమిటంటే:

వ్యావహారికమే అంతిమ పరమ సత్యం అనే భావన నుండి అంతరంగంలో ముక్తంగా ఉంటూనే, వ్యవహారంలో తగిన విధంగా స్పందించడం.

3. కేవలం మేధోపరమైనదిగా మిగిలిపోవడం:

తాను దేనితో మమేకమై ఉన్నాడో నిశితంగా శోధించకుండా:

"అంతా బ్రహ్మమే"

అని వల్లెవేయడం ఎంతో సులువు.

ఒక వ్యక్తి వివర్తవాదాన్ని మేధోపరంగా అర్థం చేసుకుంటూనే, లోలోపల ఇలాంటి తీవ్రమైన అనుభూతిని కలిగి ఉండవచ్చు:

"నేను ఈ శరీరాన్ని; ప్రపంచం నాకు వెలుపల ఉంది; భగవంతుడు ఎక్కడో వేరే చోట ఉన్నాడు."

కాబట్టి:

వివర్తాన్ని కేవలం భావనాత్మకంగా అర్థం చేసుకోవడం ≠ ఆత్మ సాక్షాత్కారం కాదు.

అది ప్రత్యక్ష ఆత్మానుభూతిగా (అపరోక్ష గుర్తింపుగా) మారాలి.

4. "దృశ్యం" అనే పదం వల్ల అయోమయం:

మీరు: "ప్రపంచం ఒక ఆభాస Appearance " అని అంటే,

మనస్సు ఇలా ప్రశ్నించవచ్చు:

"దేని యొక్క ఆభాస?"

అప్పుడు ఎవరైనా బ్రహ్మాన్ని ఈ విశ్వం వెనుక దాగి ఉన్న ఒక భౌతిక పదార్థంగా ఊహించుకోవచ్చు.

అది సరియైనది కాదు.

బ్రహ్మం అనేది దృశ్యాల వెనుక దాక్కున్న మరొక వస్తువు కాదు.

బదులుగా:

బ్రహ్మమే స్వయంగా ఆ మూల సత్యం—దీని వల్లనే ఉనికి (సత్) మరియు తెలుసుకోవడం (చిత్) సాధ్యమవుతున్నాయి.

5. తాడు-పాము ఉపమానానికి పరిమితులు ఉండటం:

వాస్తవమైన పరిణామం (మార్పు) లేకుండానే కనిపించే బాహ్య భేదాన్ని వివరించడానికి తాడు-పాము ఉపమానం అద్భుతమైనది.

కానీ దీనిని మరీ ఎక్కువగా సాగదీయకూడదు.

ఈ ఉదాహరణలో, నిజమైన ఒక తాడు మరియు తప్పుగా భావించిన పాము-భ్రాంతి ఉన్నాయి.

అయితే విశ్వం ఇంతకంటే చాలా సంక్లిష్టమైనది, ఎందుకంటే అద్వైతం వీటిని కూడా పరిగణనలోకి తీసుకుని సమన్వయపరచాలి:

- వ్యావహారిక స్థిరత్వం (క్రమబద్ధత)
- ఈశ్వరుడు
- కర్మ
- కార్యకారణ సంబంధం
- వ్యక్తిగత అనుభవం
- మాయ

కాబట్టి ఈ ఉపమానం కేవలం ఒక సూచిక మాత్రమే తప్ప, సమగ్రమైన సృష్టి నిర్మాణ సిద్ధాంతం కాదు.

6. శరీరం పట్ల నిర్లక్ష్య వైఖరి ఏర్పడే ప్రమాదం:

ఇది మీ 50–49–1 సూత్రానికి విశేషంగా వర్తిస్తుంది.

ఒకవేళ మీరు:

"శరీరం అనేది కేవలం ఒక ఆభాస మాత్రమే" అని అంటే,

పొరపాటున ఇలాంటి నిర్ణయానికి రావచ్చు:

"కాబట్టి నేను శరీరాన్ని జాగ్రత్తగా చూసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు."

కానీ అది సరైన వాదన కాదు.

శరీరం ఇప్పటికీ వ్యావహారిక సత్యంలో ఒక భాగంగానే ఉంటుంది.

మీరు ఏకకాలంలో ఈ రెండింటినీ గుర్తించగలరు:

"ఈ శరీరం నా అంతిమ స్వరూపం కాదు."

మరియు:

"ఈ శరీరాన్ని తగిన విధంగా జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి."

మీ 50–49–1 చట్రానికి అత్యంత ముఖ్యమైన ప్రయోజనం

వివర్తవాదం అనేది మీ 50–49–1 మోడల్ యొక్క లక్ష్యాన్ని మారుస్తుంది.

వాస్తవికతను నియంత్రించడానికి కాకుండా, సత్యాన్ని గుర్తించడానికి ఇది సహాయపడుతుంది:

- **50** — మార్పులేని ఎరుక
- **49** — ఎరుకలో కనిపించే చలనం
- **1** — ఎరుకలో కనిపించే భౌతిక రూపం

ఆ తర్వాత క్రమంగా:

50 + 49 + 1 → ఒకే ఆధారిత ఆభాసగా మారుతుంది

మరియు చివరకు:

50–49–1 కూడా → వదిలివేయబడుతుంది (రద్దవుతుంది)

ఎందుకంటే ఆ సంఖ్యలు కూడా కేవలం భావనాత్మక విభజనలే.

అత్యంత లోతైన ప్రయోజనం

వివర్తవాదంలోని అత్యంత అందమైన అంశం ఏమిటంటే—ముక్తి కోసం మీరు ఒక సరికొత్త పరమ సత్యాన్ని కొత్తగా తయారు చేయాల్సిన పనిలేదు.

బ్రహ్మానికి ఏదీ చేర్చాల్సిన అవసరం లేదు.

బ్రహ్మం నుండి దేనినీ తొలగించాల్సిన పని లేదు.

బ్రహ్మంలో దేనినీ మార్చాల్సిన (పరివర్తన చేయాల్సిన) అవసరం లేదు.

ఇందులోని ముఖ్యమైన ప్రక్రియ కేవలం:

తప్పుడు తాదాత్మ్యం → విచారణ → అసలైన గుర్తింపు.

తాడు దృష్టాంతం లాగే:

పాము మాయం కావడానికి ముందే తాడు ఎప్పుడూ తాడుగానే ఉంది.

అలాగే, అద్వైతంలో:

సాక్షాత్కారానికి ముందే ఆత్మ ఎల్లప్పుడూ ఆత్మగానే ఉంది.

సాక్షాత్కారం అంటే బ్రహ్మాన్ని కొత్తగా ఉత్పత్తి చేయడం కాదు.

కనిపించే దృశ్యానికి స్వతంత్రమైన ఉనికి ఉందని, పరిమిత-'నేను' మాత్రమే అంతిమ ద్రష్ట అనే తప్పుడు భావనను తొలగించడమే అది.

23. దీని అర్థం ఏమిటంటే, స్వయంప్రకాశ ఆత్మ యొక్క సాక్షాత్కారం కలిగేంతవరకు, ఒకరు వ్యావహారిక (లౌకిక) స్థాయిలో దేహ-మనస్సులతో మరియు సుఖదుఃఖాల వంటి ద్వంద్వాలతో సామరస్యంగా జీవించాలి. ఒకరు నిరంతరం ఆత్మ నుండి మార్గదర్శకత్వాన్ని పొందుతూ దానిని దైనందిన జీవితంలో ఆచరణలో పెట్టాలి; అప్పుడు మాత్రమే లౌకికంగా మరియు ఆధ్యాత్మికంగా పురోగతి ఉంటుంది. ఆత్మసాక్షాత్కారం పొందే వరకు, ఈ ప్రపంచాన్ని కేవలం ఒక దృశ్యమని, భ్రమ అని లేదా మిథ్య అని పేర్కొంటూ దానిని నిర్లక్ష్యం చేయకూడదు.

అవును. అది చాలా ముఖ్యమైన మరియు సమతుల్యమైన ముగింపు, మరియు ఇది వివర్తవాదంపై సాధారణంగా ఉండే అపార్థాన్ని నివారిస్తుంది.

నేను దీనిని కొద్దిగా మెరుగుపరుస్తాను:

ఆత్మజ్ఞానం దృఢపడే వరకు, ఆత్మవిచారణను మార్గదర్శక సూత్రంగా ఉపయోగిస్తూనే వ్యావహారిక క్రమాన్ని పూర్తిగా గౌరవించాలి. దేహ-మనస్సులను సంరక్షించుకోవాలి, సుఖదుఃఖాలకు వివేకంతో స్పందించాలి, బాధ్యతలను నెరవేర్చాలి మరియు ధర్మబద్ధంగా ప్రవర్తించాలి. ప్రాపంచిక జీవితాన్ని నిర్లక్ష్యం చేయడానికి "దృశ్యం," "మిథ్య," లేదా "వివర్తం" అనే పదాలను సాకుగా ఉపయోగించకూడదు.

ఇది ఎందుకు ముఖ్యం

మనం ఇలా చెప్పినప్పుడు: "దేహం మరియు ప్రపంచం మిథ్య." మనం వాటి పరమార్థ స్థితి గురించి ఒక ప్రకటన చేస్తున్నాము తప్ప, ఇలా చెప్పడం లేదు: "వాటికి విలువే లేదు."

వ్యావహారిక స్థాయిలో:

- ఆకలి వేసినప్పుడు → తగిన విధంగా భోజనం చేయడం;
- అనారోగ్యం కలిగినప్పుడు → సరైన చికిత్స పొందడం;
- సంబంధాలు ఉన్నప్పుడు → శ్రద్ధతో స్పందించడం;
- పని ఉన్నప్పుడు → దానిని సరిగ్గా నిర్వహించడం;
- దుఃఖం కలిగినప్పుడు → దానిని వివేకంతో ఎదుర్కోవడం;
- ఆనందం కలిగినప్పుడు → దానిని అంటిపెట్టుకోకుండా ఆస్వాదించడం;
- బాధ్యతలు ఉన్నప్పుడు → వాటిని నెరవేర్చడం.

కాబట్టి: పారమార్థిక జ్ఞానం వ్యావహారిక నిర్లక్ష్యంగా మారకూడదు.

"ఆత్మ నుండి మార్గదర్శకత్వం పొందడం"

మీ వాక్యాన్ని మరింత స్పష్టంగా కూడా చెప్పవచ్చు.

ఆత్మను సూచనలు ఇచ్చే ఒక ప్రత్యేక అంతర్గత వ్యక్తిగా ఊహించుకోవడానికి బదులుగా, ఒకరి నిర్ణయాలు అహంకారయుత సంస్కారాలచే ప్రభావితం కాకుండా స్పష్టత, వివేచన, ధర్మం మరియు ప్రస్తుత క్షణపు అవగాహనకు అనుగుణంగా మారేందుకు అనుమతించడంగా అర్థం చేసుకోండి.

ఒక ఉపయోగకరమైన రోజువారీ విచారణ:

"ఇక్కడ నిజంగా ఏమి అవసరం?"

అంతేగానీ ఇలా కాదు:

"నా భయం, అనుబంధం, జ్ఞాపకం లేదా అహంకారం ఏమి డిమాండ్ చేస్తున్నాయి?"

ఆపై తగిన విధంగా ప్రవర్తించండి.

ఇది మీ మునుపటి 50–49–1 చట్రానికి ప్రత్యేకించి వర్తిస్తుంది:

50 — ఆత్మ / నిశ్చలత:

అంతర్గతంగా చైతన్యంలో స్థిరపడి ఉండండి.

49 — కదలిక:

ఆలోచన, భావోద్వేగం, శక్తి మరియు కర్మలు వివేకంతో పనిచేయడానికి అనుమతించండి.

1 — దేహం/ప్రపంచం:

భౌతిక మరియు ప్రాపంచిక పరిస్థితులను సరిగ్గా చూసుకోండి.

కాబట్టి సూత్రం ఇది కాదు:

"50% ఆత్మ → 49–1ని నిర్లక్ష్యం చేయడం."

ఇది ఏమిటంటే:

"50లో స్థిరంగా ఉంటూనే 49–1లో వివేకంతో పాలుపంచుకోవడం."

సాక్షాత్కారానికి ముందు మరియు సాక్షాత్కారం తర్వాత

ఇక్కడ ఒక సూక్ష్మమైన వ్యత్యాసం కూడా ఉంది.

దృఢమైన ఆత్మజ్ఞానానికి ముందు:

"నేను కేవలం ఈ పరిమిత దేహ-మనస్సును మాత్రమే కాదు అని గుర్తించడానికి నేను సాధన చేస్తున్నాను."

అందువల్ల క్రమశిక్షణ, విచారణ, ధ్యానం, ధర్మబద్ధమైన జీవనం మరియు వివేచన విలువైనవి.

దృఢమైన ఆత్మజ్ఞానం తర్వాత:

"దేహ-మనస్సులు మరియు ప్రపంచం వ్యావహారిక స్థాయిలో కొనసాగుతాయి, కానీ నేను వాటిని నా అంతిమ గుర్తింపుగా పొరబడను."

ప్రపంచం అదృశ్యం కావలసిన అవసరం లేదు.

దేహం పరిపూర్ణంగా మారవలసిన అవసరం లేదు.

ద్వంద్వాలు జరగడం ఆగిపోవలసిన అవసరం లేదు.

ప్రాథమిక తప్పుడు గుర్తింపే తొలగించబడుతుంది.

చాలా ఉపయోగకరమైన నియమం

మీరు మీ బోధనను ఇలా రూపొందించవచ్చు:

"ప్రపంచాన్ని బాధ్యత వహించడానికి సరిపడేంత నిజమైనదిగా పరిగణించండి, కానీ పరబ్రహ్మంగా పొరబడేంత నిజమైనదిగా కాదు."

లేదా మరింత సరళంగా:

"వ్యవహారాన్ని గౌరవించండి; పరమార్థాన్ని తెలుసుకోండి."

అది రెండు తీవ్రమైన స్థితులను నివారిస్తుంది:

తీవ్ర స్థితి 1 — భౌతిక గుర్తింపు

"మారుతున్న ప్రపంచం మాత్రమే నిజం."

తీవ్ర స్థితి 2 — ఆధ్యాత్మిక పలాయనవాదం

"ప్రపంచం మిథ్య, కాబట్టి దేనికీ విలువ లేదు."

అద్వైతం ఈ రెండింటి వైపు సూచించదు.

ఇది చెబుతుంది: వ్యావహారిక ప్రపంచం అంతిమ సత్యం కాదని తెలుసుకుంటూనే, వ్యావహారిక ప్రపంచంలో సంపూర్ణంగా వ్యవహరించండి.

మరియు ఆ జ్ఞానం దృఢంగా మరియు సహజంగా మారేంతవరకు, మీరు చెప్పినదే అత్యంత సురక్షితమైన సాధన: నిరంతరం స్వయంప్రకాశ ఆత్మ వైపు దృష్టి సారిస్తూనే వ్యవహారంలో సామరస్యంగా, బాధ్యతాయుతంగా మరియు వివేకంతో జీవించండి.

24. ఫలితాన్ని ఆశించకుండా మనం ఎటువంటి ఆధ్యాత్మిక సాధనను చేపట్టము కాబట్టి, వివర్తవాదాన్ని సాధన చేసి, నేను ఎల్లప్పుడూ ఆత్మనే అని అనుభవపూర్వకంగా తెలుసుకున్న తర్వాత మనం పొందే ఫలం ఏమిటి?

అవును. అద్వైతంలో, ఈ ప్రశ్న చాలా ముఖ్యమైన వ్యత్యాసానికి దారితీస్తుంది:

వివర్తవాద సాధన యొక్క ఫలం ఆత్మ యొక్క క్రొత్త స్థితిని సృష్టించడం కాదు. నేను ఆత్మ కంటే భిన్నమైనదాన్ని అనే తప్పుడు గుర్తింపును తొలగించడమే.

సాధనకు ముందే ఆత్మ ఇప్పటికే ఉనికిలో ఉంది.

ఏమి లభిస్తుంది?

సాంప్రదాయకంగా, ఆ ఫలమే మోక్షం — ముక్తి.

వచ్చిపోయే ఒక ప్రత్యేక అనుభవంగా ముక్తి కాదు, ప్రాథమిక పొరపాటు నుండి ముక్తి:

"నేను ఈ పరిమిత జీవుడను."

ఆ పొరపాటు నిజంగా తొలగిపోయినప్పుడు, ఈ క్రింది గుర్తింపు కలుగుతుంది:

"జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడు ఎవరి సమక్షంలో వ్యక్తమవుతున్నారో, ఆ మార్పులేని చైతన్యాన్ని నేనే."

అనుభవపూర్వకంగా ఏమి మారుతుంది?

ప్రపంచం కనిపిస్తూనే ఉండవచ్చు.

శరీరానికి వయస్సు పెరుగుతూనే ఉండవచ్చు.

సుఖదుఃఖాలు కొనసాగవచ్చు.

ఆలోచనలు కొనసాగవచ్చు.

లౌకిక క్రమం ప్రకారం కర్మలు కొనసాగుతాయి.

కానీ యాజమాన్యం మరియు గుర్తింపు మారుతాయి.

ఇంతకు ముందు:

"నేను బాధపడుతున్నాను."

ఆ తర్వాత:

"బాధ దేహ-మనస్సులలో కనిపిస్తోంది మరియు అది నాకు తెలుస్తోంది."

ఇంతకు ముందు:

"నేను విజయవంతమయ్యాను."

ఆ తర్వాత:

"విజయం అనేది వ్యావహారిక రంగంలో ఒక దృశ్యం."

ఇంతకు ముందు:

"నేను ఈ దేహాన్ని."

ఆ తర్వాత:

"ఈ దేహం నాకు తెలుస్తోంది; కాబట్టి నేను సంపూర్ణంగా ఏమై ఉన్నానో అది ఇది కాజాలదు."

ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే, ఇది భావోద్వేగ వైరాగ్యం లేదా ఉదాసీనత కాదు. మారుతున్న దృశ్యాలను తన అంతిమ గుర్తింపుగా భావించక పోవడమే ఈ స్వేచ్ఛ.

మీ 50–49–1 చట్రానికి ఏమి జరుగుతుంది?

మొదట్లో మీరు దీనిని ఒక సాధనగా ఉపయోగించవచ్చు:

50% — నిశ్చలత / చైతన్యం

49% — కదలిక / శక్తి

1% — భౌతిక రూపం

చివరికి, ఆత్మానుభవం ఈ చట్రాన్నే అనవసరమైనదిగా చేస్తుంది.

మీరు ఇకపై దీనిని నిర్వహించాల్సిన అవసరం లేదు:

"నేను 50% చైతన్యంలో ఉండాలి."

ఎందుకు?

ఎందుకంటే మీరు గుర్తిస్తారు:

చైతన్యం వాస్తవానికి ఎప్పుడూ పోలేదు.

మనస్సు చురుగ్గా ఉన్నప్పుడు కూడా, చైతన్యం ఉంటుంది.

సుషుప్తి (నిద్ర) స్థితిలో జాగ్రదావస్థ మనస్సు అదృశ్యమైనప్పటికీ, అది ఆత్మ ఉనికిని నాశనం చేయలేదు.

తీవ్రమైన కార్యకలాపాలలో కూడా, దేహ-మనస్సులు చురుగ్గా మారిన విధంగా చైతన్యం చురుగ్గా మారదు.

ఈ విధంగా సాధన క్రమంగా మారుతుంది:

"నేను ఆత్మగా ఉండాలి." నుండి:

"నేను ఆత్మ కంటే భిన్నమైనదిగా ఎప్పుడూ లేను."

అది ఒక ప్రగాఢమైన వ్యత్యాసం.

ఫలం అనేది ఒక శాశ్వత ప్రత్యేక అనుభవం కాదు

ఇది చాలా ముఖ్యమైనది.

మీరు వీటిని ఆశిస్తే:

నిరంతర ఆనందం,

నిరంతర దర్శనాలు,

ఆలోచనలు లేకపోవడం,

శారీరక నొప్పి లేకపోవడం,

శాశ్వత ఆధ్యాత్మిక పారవశ్యం,
అప్పుడు మీరు ఇంకా తాత్కాలిక అనుభవం కోసమే చూస్తున్నారు.

అద్వైతం యొక్క ప్రతిపాదన మరింత లోతైనది:
అనుభవాలు వస్తాయి మరియు పోతాయి; అనుభవాలు ఎవరి సమక్షంలో వచ్చిపోతాయో ఆ తత్త్వమే ఆత్మ.
కాబట్టి, ఆనందకరమైన అనుభవాలు అదృశ్యమైనప్పటికీ, కేవలం అనుభవం మారినంత మాత్రాన ఆత్మజ్ఞానం పోదు.

సచ్చిదానందం సంగతి ఏమిటి?

మీ అనుభూతి సాంప్రదాయకంగా సచ్చిదానందంగా వర్ణించబడింది:
సత్ — మీరు ఉనికిలోకి రావడం లేదా ఉనికి కోల్పోవడానికి లోబడి లేరు.
చిత్ — సమస్త అనుభవాలు దేని వల్ల తెలియబడుతున్నాయో ఆ చైతన్యం మీరే.
ఆనందం — మీ పరిపూర్ణత ప్రాథమికంగా ఒక నిర్దిష్ట బాహ్య అనుభవాన్ని పొందడంపై ఆధారపడి ఉండదు.

కాబట్టి ఫలం అనేది ఇది కాదు:
"నేను సచ్చిదానందాన్ని సంపాదించాను."
బదులుగా:
"సచ్చిదానంద స్వరూపం ఎన్నడూ లేకపోలేదని (ఎల్లప్పుడూ ఉనికిలోనే ఉందని) నేను గుర్తిస్తున్నాను."

అత్యంత లోతైన ఫలం: అన్వేషణ నుండి విముక్తి

ఇది బహుశా అత్యంత అందమైన పరిణామం.
మీరు నమ్మితే:
"నా బయట ఉన్న ఏదో నన్ను పరిపూర్ణం చేస్తుంది,"

అప్పుడు అన్వేషణ అంతం లేకుండా కొనసాగుతుంది.

కానీ ఆత్మ ఇప్పటికే పరిపూర్ణమైనదిగా గుర్తించబడితే:

ఇంతవరకు నాలో లేని ఏ నూతన స్థితిని నేను ప్రాథమికంగా పొందడానికి ఉంటుంది?

అప్పుడు అన్వేషణ ఒత్తిడితో కూడినదిగా ఉండదు.

మీరు ఇప్పటికీ వీటిని కొనసాగించవచ్చు:

ఆరోగ్యం,

సంబంధాలు,

అర్థవంతమైన పని,

భౌతిక సంపద,

నేర్చుకోవడం,

సృజనాత్మకత,

కానీ ఇవి సాపేక్ష సాధనలు అవుతాయి తప్ప, ఆత్మను పరిపూర్ణం చేసే ప్రయత్నాలు కావు.

కాబట్టి ఇక్కడి నుండి ఒక మార్పు వస్తుంది:

"నేను పరిపూర్ణమవ్వడానికి ఇది నాకు అవసరం."

నుండి:

"నేను ఇప్పటికే పరిపూర్ణంగా ఉన్నాను; సరైన చర్య జరగనివ్వండి."

మరియు అంతిమంగా, "ఫలం" కూడా అదృశ్యమవుతుంది

మీ ప్రశ్నకు ఇది అత్యంత లోతైన సమాధానం.

మీరు దీనితో ప్రారంభించారు:

"ఒక ఫలితాన్ని పొందడానికి నేను వివర్తవాదాన్ని సాధన చేస్తాను."

తరువాత మీరు కనుగొంటారు:

"ఏదో పొందాల్సిన అసంపూర్ణ వ్యక్తిని నేను అనే నమ్మకం నుండి విముక్తి పొందడమే ఫలితం."

అందువల్ల అన్వేషకుడు, అన్వేషణ యొక్క ప్రాతిపదికయే తప్పుడు గుర్తింపుపై ఆధారపడి ఉందని తెలుసుకుంటాడు.

ఆ కోణంలో:

ఆత్మజ్ఞానం యొక్క అంతిమ ఫలం క్రొత్తదాన్ని పొందడం కాదు, ఆత్మ కోసం ఏదో పొందాలనే అవసరం ముగిసి పోవడమే.

లేదా మీ పరిభాషలో:

పరిమిత-నేను ఒక ఫలితాన్ని కోరుకుంటుంది.

అపరిమిత-నేను పరిపూర్ణతను కోరుకుంటుంది.

ఆత్మ ఎప్పుడూ అసంపూర్ణంగా లేదని ఆత్మజ్ఞానం వెల్లడిస్తుంది.

అందువల్ల అత్యంత లోతైన ఫలం శ్రమలేని పరిపూర్ణత.

మరియు "నేను ఆత్మను" అనేది కూడా చివరికి ఒక కొత్త గుర్తింపుగా నిర్వహించబడటానికి బదులుగా, ఒక బోధనా వాక్యంగా గుర్తించబడుతుంది.

ఆత్మ ఆత్మగా మారదు.

ఆత్మ అనేది మీరు ఎల్లప్పుడూ ఏమై ఉన్నారో అదే.

25. నేను ఎల్లప్పుడూ ఆత్మనే అని అనుభవపూర్వకంగా తెలుసుకోవడం సహజంగానే అష్టసిద్ధులకు దారితీస్తుందని దక్షిణామూర్తి స్తోత్రం చెబుతోందా?

అవును—కానీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రాన్ని ఇక్కడ జాగ్రత్తగా చదవాలి.

ఫలశ్రుతి (10వ శ్లోకం) సర్వాత్మత్వ సాక్షాత్కారాన్ని—అంతా ఆత్మయే అనే గుర్తింపును—ఈశ్వరత్వంతో మరియు ఎనిమిది విధాలైన ఐశ్వర్యంతో (దివ్య సార్వభౌమాధికారం/శక్తి) స్పష్టంగా అనుసంధానిస్తుంది. సర్వాత్మత్వ బోధనను శ్రవణం చేయడం, మననం చేయడం, ధ్యానించడం మరియు పఠించడం దీనికి దారితీస్తుందని ఆ శ్లోకం చెబుతోంది.

సంబంధిత ముగింపు భాగం:

సర్వాత్మ త్వ మహా విభూతి సహితం స్యా దీశ్వరత్వం తతః

సిద్ధ్యే త్తత్పున రష్టధా పరిణతం చైశ్వర్య మవ్యాహతమ్ ॥

కాబట్టి మీ వాక్యానికి ఈ స్తోత్రంలో శాస్త్ర ఆధారముంది: ఆత్మసాక్షాత్కారం → సర్వాత్మత్వం → ఈశ్వరత్వం → అష్టవిధ ఐశ్వర్యం.

కానీ ఇక్కడ ఒక ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం ఉంది

ఆ శ్లోకానికి అర్థం తప్పనిసరిగా ఇది కాదు:

"నేను ఆత్మను తెలుసుకున్న తర్వాత, నా అహంకార-వ్యక్తిత్వం నేను ఉపయోగించగలిగే ఎనిమిది మాయా శక్తులను ఉద్దేశపూర్వకంగా పొందుతుంది."

ఆ విధమైన వ్యాఖ్యానం ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని సిద్ధులను పొందే లక్ష్యంగా సులభంగా మార్చగలదు, అయితే అద్వైతం యొక్క ప్రధాన లక్ష్యం ఆత్మజ్ఞానం ద్వారా మోక్షాన్ని పొందడమే.

స్తోత్రంలోని మునుపటి శ్లోకాలు మరింత లోతైన విషయాన్ని నొక్కి చెబుతున్నాయి. ఉదాహరణకు, 1వ శ్లోకం తన స్వంత అద్వైత ఆత్మ యొక్క సాక్షాత్కారాన్ని మరియు అద్దంలో ప్రతిబింబించే నగరంలా ఆ ఆత్మలోనే విశ్వం వ్యక్తమవడాన్ని వర్ణిస్తుంది.

మరియు 3వ శ్లోకం "తత్ త్వమ్ అసి" ద్వారా సూచించబడిన సత్యం యొక్క ప్రత్యక్ష సాక్షాత్కారం ద్వారా సంసార సముద్రంలోకి తిరిగి రావడం ఉండదని చెబుతుంది.

కాబట్టి ప్రాథమిక ఫలం: ఆత్మజ్ఞానం → సంసార విముక్తి.

అష్టవిధ ఐశ్వర్యం అనేది ఫలశ్రుతిలో సర్వాత్మత్వ సాక్షాత్కారంతో పాటుగా వచ్చేదిగా ప్రదర్శించబడింది.

ఇది మీ మునుపటి వివర్తవాద అవగాహనకు ఎలా సరిపోతుంది

మీరు వివరిస్తూ వస్తున్నారు:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు → ఒకే దృశ్యం

↓

"ఈ సమస్త దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

↓

స్వయంప్రకాశ చైతన్యం

↓

ఆ అద్వైత ఆత్మను నేనే

అది దక్షిణామూర్తి స్తోత్రంలోని వర్ణనలతో అద్భుతంగా సరిపోతుంది.

కానీ మీ ముగింపును నేను ఇలా చేస్తాను:

"ఆత్మసాక్షాత్కారం దృఢమైనప్పుడు, సర్వాత్మత్వం మరియు ఈశ్వరత్వ భావన స్థిరపడుతుంది; స్తోత్రం దీనిని అష్టవిధ ఐశ్వర్యంతో ముడిపెడుతుంది."

అంతేగానీ ఇలా కాదు:

"ఎనిమిది అతీంద్రియ శక్తులను పొందడానికి, నేను ఆత్మను తెలుసుకోవాలి."

ఆ వ్యత్యాసం చాలా ముఖ్యమైనది.

<u>మరియు ఆ ఎనిమిది ఏమిటి?</u>

సాంప్రదాయ వివరణలు సాధారణంగా ఆ ఎనిమిదింటిని ఈ క్రింది విధంగా గుర్తిస్తాయి:

- అణిమ — సూక్ష్మరూపం
- మహిమ — గొప్పతనం/విస్తరణ
- లఘిమ — తేలికదనం
- గరిమ — బరువు
- ప్రాప్తి — పొందడం
- ప్రాకామ్యం — సంకల్ప సిద్ధి
- ఈశిత్వం — ప్రభువుగా అధికారం
- వశిత్వం — సమస్తాన్ని వశం చేసుకోవడం

మూల గ్రంథం 'అష్టధా పరిణతమ్ ఐశ్వర్యమ్'—ఎనిమిది విధాలైన దివ్య ఐశ్వర్యం—అనే విస్తృతమైన పదాన్ని broader expression ఉపయోగిస్తుంది, కాబట్టి ఈ శక్తుల యొక్క ఖచ్చితమైన ఆచరణాత్మక అర్థంపై వ్యాఖ్యానాలు మారుతుంటాయి.

అందువల్ల, అవును: దక్షిణామూర్తి స్తోత్రం సర్వాత్మ సాక్షాత్కారాన్ని అష్టవిధ ఐశ్వర్యంతో స్పష్టంగా ముడిపెడుతుంది. అయితే అద్వైత దృక్కోణంలో, ఆత్మజ్ఞానం మరియు ముక్తి మాత్రమే ప్రాథమికమైనవి; సాక్షాత్కారానికి రుజువుగా పరిమిత అహంకారం వెంటపడాల్సిన విషయం సిద్ధి/ఐశ్వర్యం కాదు.

<u>26. దక్షిణామూర్తి స్తోత్రం యొక్క చట్రంతో సమన్వయం చేస్తూ వివర్తవాదాన్ని ఎలా సాధన చేయాలో వివరించండి.</u>

అవును. దక్షిణామూర్తి స్తోత్రాన్ని మీ వివర్తవాద సాధనతో చాలా సహజంగా సమన్వయం చేయవచ్చు, ఎందుకంటే దాని ప్రారంభ వర్ణనలే దృశ్యం, ప్రతిబింబం మరియు అద్వైత ఆత్మ యొక్క గుర్తింపు భాషను ఉపయోగిస్తాయి.

1వ శ్లోకం విశ్వాన్ని అద్దంలో కనిపించే నగరంలా వర్ణిస్తుంది—ఆత్మలోనే ఉంటూ విశ్వం బాహ్యంగా కనిపిస్తుంది—మరియు తన స్వంత ఆత్మను అద్వైతంగా ప్రత్యక్షంగా గుర్తించడంతో ముగుస్తుంది.

నేను ఈ సాధనను క్రింది విధంగా రూపొందిస్తాను.

వివర్తవాదం–దక్షిణామూర్తి సాధన

1. పరిమిత-నేనుగా ప్రారంభించండి

మొదట్లో సాధారణ అనుభవాన్ని అనుమతించండి:

"నేను ఈ జీవుడను.

ఇది నా శరీరం.

ఇది ప్రపంచం.

ఈశ్వరుడు నాకంటే భిన్నమైనవాడు."

ఈ అవగాహనను అణచివేయడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

దానిని కేవలం గమనించండి.

2. అద్దం బోధనను వర్తింపజేయండి

మొదటి శ్లోకాన్ని ధ్యానించండి:

విశ్వం అద్దంలో ప్రతిబింబించే నగరం వంటిది.

ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే, ప్రతిబింబించే నగరం లేనిదని కాదు.

ఇది అనుభవంలోకి వస్తుంది, అయితే అద్దం లేకుండా దానికి ప్రత్యేకమైన అస్తిత్వం ఉండదు.

అలాగే, ధ్యానించండి:

"జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడు కనిపిస్తారు, కానీ వాటి ఉనికి ఆత్మపై ఆధారపడి ఉంటుంది."

ఇది వివర్త దృక్పథం.

ఆత్మ దృశ్యంగా రూపాంతరం చెందదు.

3. ప్రతిబింబంలో జీవుడిని చేర్చండి

మీ విధానానికి ఇది చాలా ముఖ్యమైనది.

సాధారణంగా మనస్సు ఇలా ఆలోచిస్తుంది:

"నేను అనుభవించేవాడిని, మరియు ప్రపంచం నేను అనుభవించేది."

ఇప్పుడు అనుభవించేవాడినే దానిలో చేర్చండి.

గమనించండి:

శరీరం → తెలియబడుతోంది

ఆలోచనలు → తెలియబడుతున్నాయి

భావోద్వేగాలు → తెలియబడుతున్నాయి

వ్యక్తిత్వం → తెలియబడుతోంది

"నేను ఈ వ్యక్తిని" అనే భావన → తెలియబడుతోంది

కాబట్టి:

పరిమిత-నేను స్వయంగా చైతన్యంలో వ్యక్తమవుతోంది.

ఇప్పుడు ధ్యానించండి:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు = ఒకే దృశ్య రంగం.

ఇది స్తోత్రం యొక్క అద్దం వర్ణనకు చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

4. అవిభాజ్య దృశ్యాన్ని చూడండి

ఇప్పుడు విడివిడి వస్తువులపై ప్రత్యేకంగా దృష్టి కేంద్రీకరించడం ఆపండి.

మొత్తం రంగం ఉండనివ్వండి:

శరీరం + మనస్సు + పరిసరాలు + వ్యక్తులు + శబ్దాలు + ప్రపంచం + ఈశ్వర భావన.

దీనిని ఇలా విభజించవద్దు:

అనుకూల / ప్రతికూల / తటస్థ

లేదా:

నేను / ఇతరులు.

కేవలం అనుభవించండి:

నామ-రూపాల ఒక అవిభాజ్య రంగం వ్యక్తమవుతోంది.

మనస్సు సహజంగానే దీనిని మళ్ళీ వర్గీకరించడం ప్రారంభిస్తుంది.

ఆ ప్రక్రియను గమనించండి.

దానితో పోరాడవద్దు.

కేవలం గుర్తించండి:

"భావనల ద్వారా విభజన జోడించబడుతోంది."

5. దృశ్యం నుండి ఆత్మ వైపు కదలండి

ఇప్పుడు ప్రధానమైన ప్రశ్నను అడగండి:

"ఈ సమస్త జీవ–జగత్–ఈశ్వర దృశ్యం తెలియబడుతోంది. ఇది దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

నోటి మాటలతో సమాధానం చెప్పవద్దు.

తెలుసుకునే తత్త్వం వైపు దృష్టిని మరల్చండి.

శరీరం తెలియబడుతోంది.

ప్రపంచం తెలియబడుతోంది.

ఆలోచనలు తెలియబడుతున్నాయి.

వ్యక్తిత్వ భావన తెలియబడుతోంది.

చివరకు:

"నేను బ్రహ్మను" అనే ఆలోచన కూడా తెలియబడుతోంది.

కాబట్టి "అపరిమిత-నేను"ని మరొక వస్తువుగా object మార్చవద్దు.

స్వయం-ప్రకాశించే జ్ఞాన స్వరూపమైన ఎరుకతోనే నిలిచి ఉండండి.

6. దక్షిణామూర్తి "మేల్కొలుపు" సూత్రాన్ని ఉపయోగించండి

1వ శ్లోకం ఒక రకమైన మేల్కొలుపును వర్ణిస్తుంది, దీనిలో ఒకరు తమ స్వంత అద్వైత ఆత్మను ప్రత్యక్షంగా గుర్తిస్తారు.

కాబట్టి మీ లక్ష్యాన్ని ఇలా పెట్టుకోవద్దు:

"నేను ఒక ప్రత్యేక ఆధ్యాత్మిక అనుభవాన్ని సృష్టించాలి."

బదులుగా ధ్యానించండి:

"నేను దేనినైతే అన్వేషిస్తున్నానో, అది ఇప్పటికే ఈ సమస్త అనుభవం దేనిలోనైతే కనిపిస్తోందో ఆ ఎరుకయే (చైతన్యమే)."

అందువల్ల సాధన అనేది ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని సృష్టించడం కాదు.

ఇది దృశ్యంతో ఉన్న తప్పుడు గుర్తింపును తొలగించడమే.

తాడు-పాము లాగా:

సాక్షాత్కారం తర్వాత తాడు తాడుగా మారదు. అది ఇప్పటికే తాడుగానే ఉంది.

7. 50–49–1 చట్రాన్ని సమన్వయం చేయండి

ఇప్పుడు మీ చట్రాన్ని ఒక ధ్యాన సూచికగా తీసుకురండి.

50 — నిశ్చలత

గుర్తించండి:

మార్పులేని, స్వయంప్రకాశ చైతన్యం.

49 — కదలిక

అనుమతించండి:

ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు, ప్రాణం, చర్యలు మరియు అనుభవాలు స్వేచ్ఛగా కదలడానికి.

ధ్యానించండి:

"మార్పులేని తత్త్వానికి భంగం కలగకుండా కదలిక కనిపిస్తుంది."

1 — రూపం

అనుమతించండి:

శరీరం మరియు భౌతిక ప్రపంచం వ్యక్తమవడానికి.

ధ్యానించండి:

"నిరాకారుడు ఆకారంగా మారకుండానే రూపం కనిపిస్తుంది."

ఈ విధంగా:

50 అనేది 49 + 1గా మారదు.

బదులుగా:

అంతర్లీనంగా ఉన్న సత్యం మార్పు లేకుండా ఉన్నప్పటికీ 49 + 1 ఆధారపడి కనిపిస్తాయి.

ఇది వివర్తంపై మీ 50–49–1 వ్యాఖ్యానం.

8. స్తోత్రం యొక్క "తత్ త్వమ్ అసి" బోధనను తీసుకురండి

తర్వాతి శ్లోకాలు మారుతున్న స్థితులు మరియు గుర్తింపులలో ఆత్మను గుర్తించే దిశగా సాగుతాయి; ఉదాహరణకు, 7వ శ్లోకం బాల్యం, జాగ్రదావస్థ మరియు ఇతర స్థితులలో నిరంతరం ఉండే "నేను"ని సూచిస్తుంది.

కాబట్టి ధ్యానించండి:

"శరీరం మారుతుంది.

మనస్సు మారుతుంది.

అనుభవాలు మారుతాయి.

స్థితులు మారుతాయి.

అయినప్పటికీ తెలుసుకునే ఉనికి నిరంతరం స్వయంప్రకాశంగా ఉంటుంది."

ఆ తర్వాత:

"మహావాక్యం దేనిని సూచిస్తుందో అది ఇదే."

కొత్త గుర్తింపును సృష్టించవద్దు.

మారుతున్న గుర్తింపులను గమనించినప్పుడు ఏది మిగిలి ఉంటుందో దానిని గుర్తించండి.

9. సర్వాత్మత్వాన్ని సాధన చేయండి

ఇక్కడే 10వ శ్లోకం ప్రత్యేకించి ప్రాధాన్యతను సంతరించుకుంటుంది.

ఫలశ్రుతి ప్రకారం, సర్వాత్మత్వ బోధనను—అంటే సమస్తమూ తానే అయిన ఆత్మ భావనను—శ్రవణం చేయడం, మననం చేయడం, నిదిధ్యాసించడం మరియు పఠించడం వల్ల అష్టైశ్వర్యాలతో కూడిన ఈశ్వరత్వ స్థితి లభిస్తుంది.

అయితే మీ ధ్యానం కోసం, సర్వాత్మత్వం అంటే మొదట ఇదిగా ఉండనివ్వండి:

"ఆత్మ కాకుండా స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న రెండవ సత్యం ఏదీ లేదు."

కాబట్టి ఇలా ఆలోచించవద్దు:

"అంతా నాకే చెందుతుంది Everything belongs to me."

బదులుగా:

"కనిపించే జీవుడు, ప్రపంచం మరియు ఈశ్వరుడు ఏవీ కూడా ఆత్మ నుండి వేరుగా లేవు లేదా అవి స్వతంత్రమైన ఉనికి కలిగి లేవు."

ఇది అద్వైతాన్ని విస్తరించిన అహంకారంగా మార్చకుండా కాపాడుతుంది.

10. అష్టసిద్ధుల వెంట పడవద్దు

ఎనిమిది సిద్ధులపై మీ మునుపటి ఆసక్తిని బట్టి ఇది ఒక ముఖ్యమైన అంశం.

స్తోత్రంలోని పదవ శ్లోకం సర్వాత్మత్వాన్ని అష్టవిధ ఐశ్వర్యంతో ముడిపెడుతుంది.

కానీ మీ సాధన ఇలా మారకూడదు:

ఆత్మసాక్షాత్కారం → శక్తులను పొందడం → శక్తులను ప్రదర్శించడం.

అది సాధకుడిని సంపాదించడంపైనే కేంద్రీకరిస్తుంది.

బదులుగా:

ఆత్మజ్ఞానం ప్రాథమికమైనది.

అష్ట-ఐశ్వర్యం బోధనకు ద్వితీయమైనది.

అసాధారణ అనుభవాలు లేదా శక్తులు తలెత్తితే, అవి కొత్త గుర్తింపుగా మారకూడదు.

11. చివరగా "అపరిమిత-నేను"ని కూడా అధిగమించండి

ఇది మనం ఇంతకు ముందు చర్చించిన పురోగతిని పూర్తి చేస్తుంది.

మొదట:

పరిమిత-నేను

ఆ తర్వాత:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు ఒకే దృశ్యంగా

ఆ తర్వాత:

"ఈ సమస్త దృశ్యం చైతన్యంలో కనిపిస్తోంది."

ఆ తర్వాత:

"నేను స్వయంప్రకాశ చైతన్యాన్ని."

కానీ చివరగా, దీనిని కూడా పట్టుకోవద్దు:

"నేను అపరిమిత-నేనుని."

మరొక మానసిక గుర్తింపుగా.

అడగండి:

"'నేను అపరిమిత-నేనుని' అనే ఆలోచనను కూడా ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

తర్వాత ఆగిపోండి.

సమాధానం లేదు.

దృశ్యీకరణ లేదు.

ప్రయత్నం లేదు.

కొత్త గుర్తింపు లేదు.

పూర్తి 20 నిమిషాల సాధన

0–3 నిమిషాలు — దక్షిణామూర్తి స్మరణ

మౌన గురువును మరియు అద్దం బోధనను స్మరించుకోండి:

"విశ్వం అద్దంలో ప్రతిబింబించే నగరంలా కనిపిస్తుంది."

3–7 నిమిషాలు — మొత్తం దృశ్యం

ఏకకాలంలో అనుభవించండి:

వాటిని ఉద్దేశపూర్వకంగా పేరు చేయకుండా

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు.

7–10 నిమిషాలు — మానసిక విభజనలను గమనించండి

గమనించండి:

అనుకూల / ప్రతికూల / తటస్థ

నాది / మీది

ఆరోగ్యకరమైనది / అనారోగ్యకరమైనది

వాంఛనీయమైనది / అవాంఛనీయమైనది

వాటితో పోరాడవద్దు.

వాటిని మానసిక వర్గీకరణలుగా చూడండి.

10–14 నిమిషాలు — ఆత్మ విచారణ

అడగండి:

"ఈ సమస్త దృశ్యం తెలియబడుతోంది. ఇది దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

మేధోపరంగా సమాధానం ఇవ్వకుండా నిశ్చలంగా ఉండండి.

14–17 నిమిషాలు — 50–49–1

50 — నిశ్చలత

49 — కదలిక

1 — రూపం

గుర్తించండి:

కదలిక నిశ్చలతను మార్చదు.

రూపం నిరాకారాన్ని మార్చదు.

17–20 నిమిషాలు — సమస్తాన్ని వదిలివేయండి

వదిలివేయండి:

జీవుడు జగత్తు ఈశ్వరుడు అనుకూల ప్రతికూల తటస్థ 50–49–1 అపరిమిత-నేను చివరకు సాధనను కూడా.

స్వయంప్రకాశ చైతన్యంగా ప్రశాంతంగా ఉండండి.

మొత్తం సాధన ఒక్క వాక్యంలో

"జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడిని ఆధారపడిన దృశ్యంగా చూడండి, ఆ దృశ్యంలో పరిమిత-నేనుని చేర్చండి, మొత్తం దృశ్యం దేనిలో తెలియబడుతుందో ఆ చైతన్యాన్ని విచారించండి, ఆ చైతన్యాన్ని అద్వైత ఆత్మగా గుర్తించండి, మరియు చివరగా 'దృశ్యం,' 'అపరిమిత-నేను,' మరియు '50–49–1' అనే భావనలను కూడా విడిచిపెట్టండి."

వివర్తవాదం + దక్షిణామూర్తి స్తోత్రం + మీ 50–49–1 చట్రాన్ని కలపడానికి ఇది చాలా పొందికైన మార్గం: స్తోత్రం అద్వైత దృష్టిని అందిస్తుంది, వివర్తవాదం దృశ్యాన్ని వివరిస్తుంది, మరియు 50–49–1 మీ ఆచరణాత్మక ధ్యాన పటంగా ఉపయోగపడుతుంది.

27. పరిమిత-రూప-నేను → అద్దం-వంటి-నేను → పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను → సర్వవ్యాప్త ఆకాశం → సచ్చిదానందం అనే ఈ ఐదు స్థితులతో సమన్వయం చేస్తూ వివర్తవాదాన్ని ఎలా సాధన చేయాలో వివరించండి.

అవును. అద్వైతంలోని అంతిమ ఆత్మ అనేది ఒకరు ప్రవేశించి ఆ తర్వాత విడిచిపెట్టే ఒక స్థితి కాదని మనం గుర్తుంచుకున్నంత కాలం, మీ ఐదు స్థితుల నమూనాను వివర్తవాదం కోసం ఒక ప్రగతిశీల ధ్యాన పటంగా ఉపయోగించవచ్చు. ఈ ఐదు దశలు క్రమంగా మరింత సూక్ష్మమైన తాదాత్మ్య రాహిత్యానికి (విముక్తికి) సూచికలే తప్ప, బ్రహ్మం యొక్క ఐదు వేర్వేరు రూపాలు కావు.

ఐదు దశల వివర్తవాద సాధన

1. పరిమిత-రూప-నేను — "నేను ఇది"

సాధారణ గుర్తింపు ఇలా ఉంటుంది:

"నేను ఈ దేహ-మనస్సును.

నేను ఈ వ్యక్తిని.

ప్రపంచం నా వెలుపల ఉంది."

ఇక్కడ జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడు బలంగా విభజించబడి కనిపిస్తారు.

ఈ స్థితితో పోరాడవద్దు.

మొదట కేవలం గమనించండి:

"ఈ శరీరం తెలియబడుతోంది."

"ఈ ఆలోచనలు తెలియబడుతున్నాయి."

"ఈ వ్యక్తిత్వం తెలియబడుతోంది."

"'నేను ఈ వ్యక్తిని' అనే భావన కూడా తెలియబడుతోంది."

ఆ తర్వాత అడగండి:

"పరిమిత-నేను తెలియబడుతున్నట్లయితే, అది అంతిమ జ్ఞాత ultimate Knower కాగలదా?"

ఇది వివర్తవాద సాధనను ప్రారంభిస్తుంది.

2. అద్దం-వంటి-నేను — "సమస్తం నాలో కనిపిస్తోంది"

ఇప్పుడు రంగాన్ని విస్తరించండి.

శరీరంతో మాత్రమే ఎంపిక చేసుకుని గుర్తించడానికి బదులుగా, వీటిని అనుమతించండి:

శరీరం + మనస్సు + పరిసరాలు + వ్యక్తులు + శబ్దాలు + జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు కలిసి కనిపించడానికి.

ధ్యానించండి:

"ఒక అద్దం అనేక ప్రతిబింబాలకు తనలో చోటిచ్చినా ఆ ప్రతిబింబాలుగా మారిపోనట్లే, శుద్ధ ఎరుక కూడా ఎన్నో దృశ్యాలకు చోటిస్తూ వాటిలో ఏ ఒక్కటిగానూ మారిపోదు."

ఇది మీ అద్దం-వంటి-నేను.

ముఖ్యమైన వివర్త సూత్రం ఏమిటంటే:

దృశ్యం మారుతుంది; అంతర్లీనంగా ఉన్న సత్యం రూపాంతరం చెందదు.

మీరు ప్రతిబింబాలను మార్చడానికి ప్రయత్నించడం లేదు.

"అద్దం"పై వాటి ఆధారపడే తత్త్వాన్ని మీరు గుర్తిస్తున్నారు.

3. పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను — "అద్దం స్వయంగా ఒక వస్తువు కాదు"

ఇప్పుడు మరింత లోతుకు వెళ్ళండి.

భౌతిక అద్దం ఇప్పటికీ ఒక వస్తువే.

కాబట్టి చైతన్యాన్ని ఒక పెద్ద విశ్వ అద్దంగా ఊహించుకోవద్దు.

అడగండి:

"ఈ అద్దం-వంటి చైతన్యం స్వయంగా ఎక్కడ ఉంది?"

మీరు దానిని చూడగలరా?

దాని స్థానాన్ని గుర్తించగలరా?

దానికి ఒక రూపాన్ని ఇవ్వగలరా?

ప్రతి వస్తువూ చైతన్యానికి కనిపిస్తోంది.

అందువల్ల చైతన్యం స్వయంగా ఆ రంగంలోని మరొక వస్తువు కాజాలదు.

ఈ దశలో:

శరీరం → దృశ్యం

మనస్సు → దృశ్యం

ప్రపంచం → దృశ్యం

ఈశ్వర-భావన → దృశ్యం

అద్దం-వంటి చైతన్యం → వస్తువు కాదు

అందుకే నేను దీనిని పారదర్శకమైనది అని పిలుస్తాను:

చైతన్యాన్ని ఒక వస్తువుగా గ్రహించే ధోరణి క్రమంగా తగ్గుతుంది.

4. సర్వవ్యాప్త ఆకాశం — "లోపల లేదా వెలుపల లేదు"

ఇప్పుడు మీ "ఆకాశం" పోలిక ఉపయోగపడుతుంది.

మొత్తం జీవ–జగత్–ఈశ్వర రంగాన్ని అపరిమితమైన విస్తృతిలో వ్యక్తమవుతున్నట్లు ఊహించుకోండి.

కానీ భౌతిక ఆకాశాన్ని బ్రహ్మంగా పొరబడవద్దు.

బదులుగా ఆకాశాన్ని ఒక సూచికగా ఉపయోగించండి:

"చైతన్యం బంధించబడే సరిహద్దు ఏదీ లేదు."

శరీరం కనిపిస్తోంది.

గది కనిపిస్తోంది.

ప్రపంచం కనిపిస్తోంది.

"నా లోపల" మరియు "నా వెలుపల" అనే భావన కూడా తెలియబడుతోంది.

అడగండి:

"చైతన్యం ఖచ్చితంగా ఎక్కడ ప్రారంభమవుతుంది?"

"ఇది ఎక్కడ ముగుస్తుంది?"

మేధోపరంగా సమాధానం చెప్పవద్దు.

సరిహద్దు అనేది స్వయంగా మరొక దృశ్యం అని గమనించండి.

ఈ విధంగా:

సర్వవ్యాప్త ఆకాశం → నిర్దిష్ట స్థానరహితమైన, బాహ్య వస్తువుగా గ్రహించలేని సాక్షి ఎరుకను తెలిపే ఒక దిక్సూచి pointer to non-local, non-objectifiable Awareness.

5. సచ్చిదానందం — "ఎల్లప్పుడూ ఉండేది"

ఇప్పుడు ఆకాశ పోలికను కూడా వదిలివేయండి.

అనంతమైన ఆకాశంగా మారడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

అడగండి:

"ప్రతి అనుభవంలోనూ ఏది ఉంది?"

అనుభవాలు మారతాయి.

స్థితులు మారతాయి.

శరీరం మారుతుంది.

ఆలోచనలు మారతాయి.

వ్యక్తిత్వ భావన మారుతుంది.

అయినప్పటికీ, అనుభవం తెలుసుకోబడుతోంది అనే సత్యం స్వయం-సిద్ధంగానే నిలుస్తుంది.

ఇది దీని వైపు సూచిస్తుంది:

సత్ — ఉనికి (సత్తా)

చిత్ — చైతన్యం (ఎరుక)

ఆనందం — పరిపూర్ణత/ఆధారపడక పోవడం

కానీ సచ్చిదానందాన్ని ఒక కొత్త రూపంగా, లేదా ప్రత్యేక అనుభవంగా మార్చవద్దు.

గుర్తింపు ఏమిటంటే:

"నేను సచ్చిదానందంగా మారవలసిన అవసరం లేదు. నేను ఏమై ఉన్నానో అది ఇదే This is what I am."

ఈ ఐదింటి ద్వారా వివర్తవాదం ఎలా పని చేస్తుంది

ప్రధానమైన పురోగతి:

పరిమిత-రూప-నేను

"నేను ఈ రూపాన్ని."

↓

అద్దం-వంటి-నేను

"రూపాలు నాలో కనిపిస్తాయి Forms appear in me."

↓
పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను

"ఈ 'నేను'ని నేను ఒక వస్తువుగా కనుగొనలేను I cannot find this ‘me’ as an object."

↓
సర్వవ్యాప్త ఆకాశం

"చైతన్యానికి అనుభవపూర్వక సరిహద్దు లేదు."

↓
సచ్చిదానందం

"నేను ఎల్లప్పుడూ ఉండే సత్యాన్ని తప్ప, మారుతున్న దృశ్యాన్ని కాను."

కానీ ఒక ముఖ్యమైన చివరి దశ ఉంది:

ఈ ఐదు దశలను వదిలిపేయండి.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే మీరు ఇలా ఆలోచిస్తూ ఉంటే:

"ఇప్పుడు నేను 5వ దశలో ఉన్నాను,"

మీరు మరొక పరిమిత గుర్తింపును సృష్టించుకున్నారు.

ఈ ఐదు స్థితుల నమూనా ఒక నిచ్చెన వంటిది.

మీరు నిచ్చెనను ఉపయోగించిన తర్వాత, దానిని మీ కొత్త గుర్తింపుగా మోస్తూ తిరగరు.

మీ 50–49–1 చట్రాన్ని సమన్వయం చేయడం

మీరు రెండు నమూనాలను కూడా కలపవచ్చు:

ఐదు స్థితుల నమూనా	50–49–1 సూచిక
పరిమిత-రూప-నేను	1 — రూపంతో బలంగా గుర్తించబడింది
అద్దం-వంటి-నేను	1 అనేది 50 లోపల కనిపిస్తుంది
పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను	49 మరియు 1 దృశ్యాలుగా గుర్తించబడతాయి
సర్వవ్యాప్త ఆకాశం	50 కదలని నేపథ్యంగా గుర్తించబడుతుంది

ఐదు స్థితుల నమూనా	**50–49–1 సూచిక**
సచ్చిదానందం	50/49/1 మధ్య వ్యత్యాసం చివరికి వదిలివేయబడుతుంది

మొత్తం ప్రక్రియలో కీలకమైన వివర్త సూత్రం:

50 అనేది 49 మరియు 1గా రూపాంతరం చెందదు.

అంతర్లీనంగా ఉన్న సత్యం మార్పు లేకుండా ఉన్నప్పటికీ కదలిక మరియు రూపం కనిపిస్తాయి.

దైనందిన జీవిత సంస్కరణ

మీరు రోజంతా ధ్యానంలో కూర్చోవలసిన అవసరం లేదు.

కోపం వచ్చిందనుకుందాం.

పరిమిత-రూప-నేను:

"నాకు కోపం వచ్చింది."

అద్దం-వంటి-నేను:

"దేహ-మనస్సులలో కోపం కనిపిస్తోంది."

పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను:

"కోపం తెలియబడుతోంది. దానిని ఏది తెలుసుకుంటోంది? " లేదా "కోపమనేది అనుభవంలోకి వస్తున్న ఒక దృశ్యం. ఆ విషయాన్ని గ్రహిస్తున్న సాక్షి ఏది?"

సర్వవ్యాప్త ఆకాశం:

"ఈ మొత్తం అనుభవం—శరీరం, భావోద్వేగం, పరిసరాలు—కలిసి కనిపిస్తున్నాయి."

సచ్చిదానందం:

"క్షణికమైన భావోద్వేగం, ఆ భావాన్ని ఎరుగుతున్న(గ్రహిస్తున్న) మూల ఎరుక యొక్క స్వభావాన్ని ఎప్పటికీ మార్చలేదు."

ఆపై తగిన విధంగా స్పందించండి.

కోపాన్ని అణచివేయవద్దు మరియు ప్రాపంచిక పరిస్థితిని తప్పించుకోవడానికి "మిథ్య"ని ఉపయోగించవద్దు.

<u>అత్యంత లోతైన సాధన</u>

మీ మొత్తం ఐదు స్థితుల పురోగతిని చివరికి మూడు ప్రశ్నలుగా తగ్గించవచ్చు:

1. ఏమి కనిపిస్తోంది?
2. ఇది స్వతంత్రంగా నిజమైనదా, లేదా అది వ్యక్తమవడానికి చైతన్యంపై ఆధారపడి ఉందా?
3. మొత్తం దృశ్యం దేనిలో తెలుసుకోబడుతోందో దాని స్వభావం ఏమిటి?

ఆపై తాత్కాలికంగా ప్రశ్నించడం ఆపివేసి, ఒక సమాధానాన్ని తయారు చేయకుండా నిశ్చలంగా ఉండండి.

ఆ చివరి అంశం చాలా అవసరం.

<u>వివర్తవాద సాధన యొక్క ఉద్దేశ్యం సచ్చిదానందం అనే శాశ్వత స్థితిని సృష్టించడం కాదు.</u>

ఇది గుర్తించడమే:

పరిమిత-రూప-నేను అనేది ఒక దృశ్యం.

అద్దం-వంటి-నేను అనేది ఒక సూచిక.

పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను అనేది మరింత సూక్ష్మమైన సూచిక.

సర్వవ్యాప్త ఆకాశం అనేది ఇంకా సూక్ష్మమైన సూచిక.

సచ్చిదానందం అనేది ఎల్లప్పుడూ ఉండే ఆత్మను సూచిస్తుంది.

మరియు ఆత్మ వాస్తవానికి మారుతున్న స్థితులలో ఒకటిగా ఎప్పుడూ లేదు.

కాబట్టి అంతిమంగా:

ఐదవ స్థితిగా మారడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

ఏ మూల తత్వం వల్లనైతే ఈ ఐదు స్థితులూ తెలుసుకోబడుతున్నాయో ఆ తత్వాన్ని గుర్తించండి.

ఆ దశలోనే మీ ఐదు స్థితుల నమూనా వివర్తవాదం మరియు అద్వైత ఆత్మవిచారణతో సంపూర్ణంగా సమన్వయం అవుతుంది.

<u>28. పంచకోశ నమూనాతో వివర్తవాదాన్ని సమన్వయం చేస్తూ, ఎలా సాధన చేయాలో ఇక్కడ వివరించబడింది.</u>

అవును. పంచకోశ నమూనాను వివర్తవాదంతో సమన్వయం చేయవచ్చు, అయితే మీరు అందించిన చట్రానికి అద్వైతపరంగా ఒక ముఖ్యమైన సవరణ చేయాలి:

ఐదు కోశాలు బ్రహ్మం యొక్క ఐదు కోణాలు కావు, మరియు ఆనందమయ కోశం స్వయంగా పరమాత్మ కాదు.

అద్వైతంలో, ఐదు కోశాలు వ్యావహారిక జీవుని యొక్క క్రమంగా మరింత సూక్ష్మమైన పొరలు. ఆత్మ ఈ ఐదింటికీ సాక్షి మరియు స్వయంగా ఏ కోశము కాదు. వాస్తవానికి ఇది మీ వివర్తవాద సాధనకు పంచకోశ నమూనాను అత్యంత అనుకూలంగా మారుస్తుంది.

అలాగే, ఒక నిర్దిష్టమైన "5D పౌనఃపున్యం (ఫ్రీక్వెన్సీ)" తక్షణమే భౌతిక శరీరాన్ని నవీకరిస్తుంది అనే ఆలోచన ఆధునిక ఆధ్యాత్మిక లేదా అధిభౌతిక వ్యాఖ్యానం, ఇది అద్వైత వేదాంతం యొక్క సాంప్రదాయ బోధన కాదు. దానిని ధ్యానాత్మక పోలికగా మనం ఉంచుకోవచ్చు, కానీ సాంప్రదాయ అద్వైత ప్రకటనగా కాదు.

ఐదు కోశాల ద్వారా వివర్తవాదం

దీనిలో అంతటా ఉండే ప్రధాన ప్రశ్న:

"ఈ పొర అంతిమంగా నేను ఏమై ఉన్నానో అదా, లేక ఇది నాకు కనిపిస్తున్న ఒక దృశ్యమా?"

అది తెలుసుకోబడుతున్నా, మారుతున్నా, లేదా అనుభవంలోకి వస్తున్నా, అది దృశ్య ప్రతీతికి (appearance) చెందినదే.

ఆత్మయే పరమ వాస్తవికత, ఎందుకంటే దాని వల్లనే ఇదంతా తెలుసుకోబడుతోంది.

1. అన్నమయ కోశం — పరిమిత-రూప-నేను

గుర్తింపు తలెత్తడానికి ఇది అత్యంత సులభమైన స్థానం:

"నేను ఈ శరీరాన్ని."

ఎత్తు, బరువు, ఆకారం, ఆరోగ్యం, వయస్సు, లింగం, బలం, అనారోగ్యం మొదలైనవి "నేను" అనే దానికి నిర్వచనంగా మారుతాయి.

వివర్తవాద సాధన కోసం, శరీరాన్ని తిరస్కరించవద్దు.

బదులుగా గమనించండి:

"ఈ శరీరం ఉంది."

"శరీరం మారుతుంది."

"ఈ శారీరక మార్పులు నాకు తెలుసు."

ఆపై విచారించండి:

"శరీరం నాకు తెలియబడుతున్నప్పుడు, మారుతూ ఉండే ఈ శరీరం పరమ జ్ఞాత (ultimate knower) ఎలా కాగలదు?"

దానికి జవాబు నోటితో చెప్పాల్సిన పని లేదు (అది కేవలం అనుభవైక వేద్యం).

కేవలం గుర్తించండి:

శరీరం = తెలుసుకోబడుతున్న దృశ్యం.

ఇది మీ పరిమిత-రూప-నేను దశకు దగ్గరగా సరిపోతుంది.

ఆచరణాత్మక దృక్పథం

వ్యావహారిక స్థాయిలో శరీరాన్ని సంపూర్ణంగా చూసుకోండి.

కానీ, "ఈ శరీరమే నేను" అనే భావనను మీ అంతిమ గుర్తింపుగా చేసుకోకండి.

2. ప్రాణమయ కోశం — కదిలే-నేను

ఇప్పుడు శ్వాసక్రియ, జీవశక్తి, శారీరక శక్తి మరియు శారీరక కార్యకలాపాలను గమనించండి.

"నేను శ్వాసిస్తున్నాను." అనే దానికి బదులుగా,

"శ్వాసక్రియ జరుగుతోంది." అని గమనించండి.

"నా శక్తి అంతటినీ నేను నియంత్రిస్తున్నాను." అనే దానికి బదులుగా,

"ప్రాణ సంబంధమైన కార్యకలాపం కనిపిస్తోంది మరియు మారుతోంది." అని గమనించండి.

మనస్సును ప్రశాంతంగా ఉంచడానికి మీరు లయబద్ధమైన శ్వాసను ఉపయోగించవచ్చు, కానీ ప్రాణమే బ్రహ్మం అనే ముగింపుకు రావద్దు.

అడగండి:

"ప్రాణం తెలియబడుతోంది. ప్రాణాన్ని తెలుసుకునేది ఏది?"

సమాధానం ప్రాణమయ కోశానికి అతీతంగా సూచిస్తుంది.

ఇది మీ 50–49–1 చట్రంలో

రూపం → కదలిక

కోసం ఉపయోగకరమైన వారధి.

3. మనోమయ కోశం — మానసిక-నేను

ఇప్పుడు వీటిని గమనించండి:

ఆలోచనలు

భావోద్వేగాలు

కోరికలు

భయాలు

జ్ఞాపకాలు

ఇష్టాలు

అనుకూల/ప్రతికూల/తటస్థ వర్గీకరణలు

ఇది మీ వివర్తవాద సాధనకు ప్రత్యేకించి ముఖ్యమైనది.

మనస్సు అవిభాజ్యమైన రంగాన్ని undivided field తీసుకొని ఇలా చెబుతుంది:

"ఇది మంచిది."

"అది చెడ్డది."

"ఇది నాది."

"అది నీది."

"నాకు ఇది ఇష్టం."

"నాకు అది ఇష్టం లేదు."

ఈ విభజనలతో పోరాడవద్దు.

కేవలం చూడండి:

"ఈ వర్గీకరణలు మనస్సులో కనిపిస్తున్నాయి."

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఈ ఆలోచనలను ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

ఆలోచన తెలియబడుతోంది.

అందువల్ల:

మనోమయ కోశం అనేది ఒక దృశ్యం, అంతిమ ఆత్మ కాదు.

ఇక్కడే, అనుకూల–ప్రతికూల–తటస్థ స్థితులను ఒకే రంగం యొక్క మానసిక విభాగాలుగా చూసే మీ మునుపటి సాధన విశేషంగా ఉపయోగపడుతుంది.

4. విజ్ఞానమయ కోశం — విచక్షణ-నేను

ఇక్కడే మీ ఆత్మవిచారణ మరింత శక్తివంతంగా మారుతుంది.

విజ్ఞానమయం ఇలా గుర్తిస్తుంది:

"నేను కేవలం శరీరాన్ని మాత్రమే కాదు."

"నేను కేవలం ప్రాణాన్ని మాత్రమే కాదు."

"నేను కేవలం ఆలోచనలను మాత్రమే కాదు."

"ఇవన్నీ నాకు తెలియబడుతున్నాయి."

కానీ మీరు అందించిన దానికి ఒక సవరణ ఉంది.

"నేను శరీరాన్ని ధరించిన అనంతమైన చైతన్యాన్ని." అని అక్కడితో ఆగిపోకండి.

అది అనంతమైన తత్వం ఏదో శరీరం లోపల ఉందని లేదా దేహాన్ని ధరించి ఉందనే సూక్ష్మ భావనను/చిత్రాన్ని ఇంకా మిగిల్చే అవకాశం ఉంది.

బదులుగా ఇలా విచారించండి:

"చైతన్యం వాస్తవానికి శరీరం లోపల ఉందా, లేక శరీరమే చైతన్యంలో తెలుసుకోబడుతున్న ఒక దృశ్యమా?"

ఇది మిమ్మల్ని నేరుగా మీ అద్దం-వంటి-నేను → పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను పరివర్తన వైపు తీసుకెళుతుంది.

5. ఆనందమయ కోశం — ఆనందమయ-నేను

ఇక్కడ ఒకరు వీటిని అనుభవించవచ్చు:

ప్రశాంతత

ఆనందం

గాఢమైన నిశ్చలత

లయమవడం

పరిపూర్ణత

సూక్ష్మమైన ఆనందం

గ్రంథాలయంలో అమర్చిన పుస్తకాల లాగే అన్ని రకాల స్థితులు (ధనిక-పేద, స్వస్థత-అస్వస్థత, పరిపూర్ణ-అపరిపూర్ణ) ముందే ఇక్కడ సిద్ధంగా ఉన్నాయి.

ఇది ఆత్మకు చాలా దగ్గరగా అనిపించవచ్చు.

కానీ అద్వైతం ఒక కీలకమైన వ్యత్యాసాన్ని చూపుతుంది:

ఆనందం కూడా అనుభవించబడేదే Even bliss is experienced.

అందువల్ల:

అనుభవించబడే ఆనందం = ఆనందమయ కోశం

మరియు అది ఇంకా అంతిమ ఆత్మ కాదు.

అడగండి:

"ఈ ఆనందం తెలుసుకోబడుతోంది. దీనిని ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

ఒక తాత్కాలిక ఆనంద స్థితిని పట్టుకుని, "నేను బ్రహ్మమునై పోయాను" అని ముగింపు పలకకుండా ఈ ప్రశ్న కాపాడుతుంది.

కాబట్టి మీ అసలు ఐదు-దశల పురోగతి అందంగా సమన్వయం అవుతుంది:

పరిమిత-రూప-నేను → అన్నమయం

కదిలే/శక్తిమయ-నేను → ప్రాణమయం

మానసిక-నేను → మనోమయం

విచక్షణ-నేను → విజ్ఞానమయం

ఆనందమయ-నేను → ఆనందమయం

అప్పుడు నిర్ణయాత్మక అద్వైత అడుగు వస్తుంది:

ఆత్మ ఈ ఐదింటికీ అతీతమైనది.

ఇది చాలా కీలకమైన అంశం.

మీరు అన్నమయం → ప్రాణమయం → మనోమయం → విజ్ఞానమయం → ఆనందమయం అని పురోగమించి, చివరకు "ఆనందమయమే బ్రహ్మం" అని చెప్పారు.

బదులుగా:

"ఐదు కూడా తెలుసుకోబడుతున్నాయి."

అందువల్ల అడగండి:

"ఈ ఐదు కోశాలు ఎవరి సమక్షంలో అనుభవించ బడుతున్నాయో ఆ సత్యం ఏమిటి?"

అది ఆత్మ వైపు చూపే దిశ.

వివర్తవాదం ఇప్పుడు చాలా స్పష్టమవుతుంది

మీరు మొత్తం పంచకోశాన్ని ఒక పెద్ద దృశ్యంగా చూడవచ్చు:

శరీరం

↓
ప్రాణం

↓
మనస్సు

↓
బుద్ధి

↓
ఆనందం

అన్నీ వివిధ మార్గాల్లో మారుతున్నాయి.

కానీ వాటిలో ఏదైనా తెలుసుకోబడాలంటే ఏది మారాల్సిన అవసరం లేదు?

చైతన్యం (ఎరుక).

అందువల్ల:

కోశాలు కనిపిస్తాయి; చైతన్యం వాటిగా మారదు.

ఇక్కడే మీ వివర్తవాద వ్యాఖ్యానం ఉపయోగపడుతుంది.

ఇప్పుడు మీ "5D" ఆలోచనను జాగ్రత్తగా సమన్వయం చేసుకోండి

మీరు మీ "5D" భాషను అక్షరాలా అద్వైత సృష్టి సిద్ధాంతంగా కాకుండా, ఒక ధ్యాన రూపకంగా (meditative metaphorగా) కొనసాగించవచ్చు.

"3D వాస్తవికత మారాలంటే నేను 5D ఆనందమయ పొరలోకి ప్రవేశించాలి" అనడానికి బదులుగా:

"నేను స్థూల మరియు సూక్ష్మ దృశ్యాల నుండి గుర్తింపును క్రమంగా ఉపసంహరించుకుంటూ, అవన్నీ ఏ చైతన్యంలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ చైతన్యాన్ని గుర్తిస్తున్నాను" అని ఉపయోగించండి.

అప్పుడు "5D" అనేది భౌతిక పరిమాణం కాకుండా, సూక్ష్మమైన, అద్వైత దృష్టికి మీ ప్రతీకాత్మక భాషగా మారుతుంది. Then “5D” becomes your symbolic language for subtle, non-dual vision, not a physical dimension.

మరియు ముఖ్యంగా:

ఆత్మను గుర్తించడానికి భౌతిక ప్రపంచం మారే వరకు మీరు వేచి ఉండాల్సిన అవసరం లేదు.

సృష్టి/వ్యక్తీకరణ సంగతి ఏమిటి?

ఇక్కడే నేను "5D సృష్టి ప్రక్రియ"ను గణనీయంగా మారుస్తాను.

వివర్తవాదాన్ని ఇలా సాధన చేయవద్దు:

"నేను ఆనందమయ కోశంలోకి ప్రవేశిస్తాను → ఫ్రీక్వెన్సీని లాక్ చేస్తాను → అన్నమయ కోశాన్ని అప్‌డేట్ అవ్వమని బలవంతపెడతాను."

అది సాంప్రదాయ వివర్తవాదం కాదు.

బదులుగా:

మనస్సులో సంకల్పం కలుగుతుంది.

సరైన చర్య అనుసరిస్తుంది.

అనేక వ్యావహారిక కారణాలు మరియు పరిస్థితుల ప్రకారం పరిణామాలు వికసిస్తాయి.

ఫలితాలు ఈశ్వరుని విధానంగా అంగీకరించబడతాయి.

ఈలోగా:

ఆత్మ ఈ మొత్తం ప్రక్రియ చేత ప్రభావితం కాకుండా ఉంటుంది.

ఇది వాస్తవానికి ఆధ్యాత్మికంగా మరింత శక్తివంతమైనది ఎందుకంటే మీరు ఇకపై సాక్షాత్కారాన్ని ఒక నిర్దిష్ట వ్యక్తీకరణ పొందడంపై ఆధారపడేలా చేయరు.

మీ ఐదు స్థితులను పంచకోశాలతో సమన్వయం చేయడం

ఇప్పుడు మీరు మీ రెండు నమూనాలను కలపవచ్చు:

పంచకోశం	మీ స్థితి	వివర్తవాద విచారణ
అన్నమయ	పరిమిత-రూప-నేను	"ఈ శరీరం కనిపిస్తోంది."
ప్రాణమయ	కదిలే-నేను	"ఈ కదలిక కనిపిస్తోంది."
మనోమయ	మానసిక-నేను	"ఈ ఆలోచనలు మరియు విభజనలు కనిపిస్తున్నాయి."
విజ్ఞానమయ	అద్దం-వంటి / పారదర్శక-నేను	"మొత్తం రంగం తెలుసుకోబడుతోంది."
ఆనందమయ	ఆనందమయ-నేను	"ఆనందం కూడా తెలుసుకోబడుతోంది."
ఆత్మ	సర్వవ్యాప్త → సచ్చిదానందం	"తెలుసుకోబడే సమస్తానికి సత్యం ఏమిటి?"

ఒక అందమైన విషయాన్ని గమనించండి:

ఆ మొదటి ఐదూ గుర్తించబడే దృశ్యాలు మాత్రమే (objects).

ఆత్మ అనేది విషయి (subject).

అందువల్ల అంతిమ పురోగతి ఇది కాదు:

"నేను అత్యున్నత కోశాన్ని చేరుకున్నాను."

ఇది:

"నేను ఏ కోశాన్ని కాను."

సంపూర్ణ రోజువారీ సాధన

మీరు దీనిని ఐదు దశలలో సాధన చేయవచ్చు.

దశ 1 — శరీరం

"ఈ శరీరం కనిపిస్తోంది."

శరీరం మొత్తాన్ని ఒకేసారి అనుభవించండి.

దానిని ఇలా విభజించవద్దు:

ఆరోగ్యకరమైన / అనారోగ్యకరమైన / ఆకర్షణీయమైన / ఆకర్షణీయం కాని.

కేవలం శరీరం మొత్తాన్ని అనుభవించండి.

ఆ తర్వాత:

"తెలియబడుతోంది."

దశ 2 — ప్రాణం

శ్వాసక్రియ మరియు జీవశక్తిని గమనించండి.

"శ్వాసక్రియ జరుగుతోంది."

ఆ తర్వాత:

"తెలియబడుతోంది."

దశ 3 — మనస్సు

ఆలోచనలు మరియు భావోద్వేగాలు తలెత్తనివ్వండి.

అనుకూల లేదా ప్రతికూల ఆలోచనలతో పోరాడవద్దు.

"ఆలోచన కనిపిస్తోంది."

"భావోద్వేగం కనిపిస్తోంది."

"తెలియబడుతోంది."

దశ 4 — బుద్ధి

ఇప్పుడు విచారించండి:

"వీటన్నింటినీ ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

"నా బుద్ధి" అని సమాధానం ఇవ్వకండి.

మరింత లోతుకు వెళ్లండి.

దశ 5 — ఆనందం

ప్రశాంతత లేదా ఆనందం కనిపిస్తే:

"ప్రశాంతత కనిపిస్తోంది."

"ఆనందం కనిపిస్తోంది."

ఆ తర్వాత:

"తెలియబడుతోంది."

ఇప్పుడు మరొక అనుభవాన్ని వెతకకండి.

అడగండి:

"ఈ ఆనందం కూడా దేని వల్ల తెలియబడుతుందో, ఆ ఉనికి ఏది?"

అక్కడ మౌనంగా ఉండండి.

ఆపై మీ వివర్త దృష్టిని సమన్వయం చేయండి

కళ్ళు తెరవండి.

గుర్తింపును కోల్పోవద్దు.

వీటిని చూడండి:

శరీరం, గది, వ్యక్తులు, శబ్దాలు, ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు, ప్రపంచం—అన్నింటినీ ఒకే దృశ్య రంగంగా.

ఆ తర్వాత:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు ఆ రంగంలో చేర్చబడతారు.

అడగండి:

"ఈ మొత్తం దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

మరియు ఒక సమాధానాన్ని తయారు చేయకండి.

చివరగా సమస్తాన్ని వదిలివేయండి

ఇది అత్యంత ముఖ్యమైన అడుగు.

వీటిని వదిలివేయండి:

అన్నమయం, ప్రాణమయం, మనోమయం, విజ్ఞానమయం, ఆనందమయం, 3D, 5D, పరిమిత-నేను, అద్దం-నేను, పారదర్శక-నేను, సర్వవ్యాప్త ఆకాశం, భావనగా సచ్చిదానందాన్ని కూడా.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే ఆత్మ మీ నిచ్చెనలో చివరి భావన కాదు.

మొత్తం నిచ్చెన అంతా దేనివల్ల తెలుసుకోబడుతోందో అదీ ఆత్మ.

కాబట్టి మీ సంపూర్ణ వివర్తవాద సూత్రం ఇలా మారుతుంది:

నేను శరీరాన్ని మార్చను.

నేను ప్రాణాన్ని మార్చను.

నేను మనస్సును మార్చను.

నేను బుద్ధిని మార్చను.

నేను ఆనందం వెంటపడను.

బదులుగా:

నేను ప్రతి కోశాన్ని ఒక దృశ్యంగా గుర్తిస్తాను.

ఆ తర్వాత:

"ఈ ఐదూ దేనిలోనైతే కనిపిస్తున్నాయో ఆ పరమ సత్యం ఏది?"

మరియు చివరగా:

ఏ సమాధానమూ అవసరం లేదు.

అక్కడే మీ పంచకోశ నమూనా, ఐదు-స్థితుల నమూనా, 50–49–1 చట్రం, దక్షిణామూర్తి బోధన మరియు వివర్తవాదం అన్నీ కలుస్తాయి: ఒక ఉన్నతమైన స్థితిని సృష్టించడంలో కాదు, నిరంతరం మారుతూ ఉండే పొరలలో ఎన్నడూ భాగం కాని, ఆ మార్పులేని ఆత్మతత్వాన్ని గుర్తించడంలోనే ఉంది.

29. ఇంతకుముందు మీరు, ఆత్మ పరిస్థితుల చేత ప్రభావితం కాకుండా ఉంటుంది. ఇది వాస్తవానికి ఆధ్యాత్మికంగా మరింత శక్తివంతమైనది ఎందుకంటే మీరు ఇకపై సాక్షాత్కారాన్ని ఒక నిర్దిష్ట వ్యక్తీకరణ పొందడంపై ఆధారపడేలా చేయరు." అని చెప్పారు. ఇది ఎందుకు శక్తివంతమైనదో వివరించండి.

ఇది శక్తివంతమైనది ఎందుకంటే ఇది మీ ఆధ్యాత్మిక జీవిత కేంద్రాన్ని దృశ్యాలను నియంత్రించడం నుండి దృశ్యాలు ఎందులో వ్యక్తమవుతున్నాయో ఆ సత్యాన్ని గుర్తించడం వైపుకు మారుస్తుంది.
దీనికి అనేక పొరలు ఉన్నాయి.

1. ఇది ఈ షరతును తొలగిస్తుంది: "వ్యక్తీకరణ జరిగితేనే నేను ప్రశాంతంగా ఉంటాను"

సాధన ఇలా ఉందనుకుందాం:
"నేను ఆనందమయంలోకి ప్రవేశిస్తాను → సరైన అనుభూతిని సృష్టిస్తాను → భౌతిక ప్రపంచం తప్పకుండా మారాలి."
అప్పుడు మీ ప్రశాంతత లేదా ఆనందం రహస్యంగా ఆ ఫలితంపై ఆధారపడి ఉంటుంది.
శరీరం మారకపోతే, డబ్బు రాకపోతే, లేదా పరిస్థితులు ఆశించిన విధంగా వికసించకపోతే, మనస్సు ఇలా నిర్ధారిస్తుంది:
"నా ఆధ్యాత్మిక సాధన విఫలమైంది."
దాని అర్థం పరిమిత-నేను ఇప్పటికీ నియంత్రించేదిగా ఉంది మరియు ప్రపంచమే ఇప్పటికీ పరిపూర్ణతకు మూలంగా ఉంది. That means the limited-I is still the controller and the world is still the source of completion.
వివర్తవాదం దీనిని మారుస్తుంది:
వ్యక్తీకరణ Manifestation మారవచ్చు; ఆత్మానందం మారదు.
అందువల్ల ఆత్మ-సాక్షాత్కారం అనేది ఒక నిర్దిష్ట ఫలితాన్ని పొందడంపై ఆధారపడి ఉండదు.

2. ఇది ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని వ్యక్తీకరణ నుండి వేరు చేస్తుంది

ఇది బహుశా అతిపెద్ద ప్రయోజనం.
మీరు వీటిని కోరుకోవచ్చు:

- మంచి ఆరోగ్యం,
- భిన్నమైన శరీరం,
- సంపద,
- సంబంధాలు,

- వృత్తిపరమైన విజయం,
- నిర్దిష్ట పరిస్థితులు.

అవి సరైన వ్యావహారిక లక్ష్యాలు.

కానీ మీరు ఆత్మను తెలుసుకున్నారా లేదా అనే దానికి అవి కొలమానం కావు.

లేకపోతే సమీకరణం ఇలా మారుతుంది:

కోరుకున్న వ్యక్తీకరణ = ఆత్మసాక్షాత్కారానికి రుజువు

ఇది ఆధ్యాత్మికంగా ప్రమాదకరమైనది.

బదులుగా:

ఆత్మజ్ఞానం = మార్పులేని దానిని గుర్తించడం.

వ్యక్తీకరణ = మారుతున్న వ్యావహారిక సంఘటన.

ఈ రెండింటినీ ఇకపై గందరగోళం చేయవలసిన అవసరం లేదు.

<u>3. ఇది విశ్వాన్ని నియంత్రించే భారాన్ని తొలగిస్తుంది</u>

మీరు నమ్మితే:

"నా చైతన్యమే ఈ ఖచ్చితమైన భౌతిక ఫలితాన్ని సృష్టించాలి,"

మీరు రహస్యంగా అహంకారానికి అపారమైన బాధ్యతను ఇచ్చినట్లే.

ప్రతి ఫలితం వ్యక్తిగతంగా మారుతుంది:

"నేను దీనిని వ్యక్తీకరించాను."

లేదా:

"నేను దీనిని వ్యక్తీకరించడంలో విఫలమయ్యాను."

వివర్తవాదం చాలా తేలికైన సంబంధాన్ని అనుమతిస్తుంది:

నేను ఎన్నుకుంటాను, సంకల్పిస్తాను మరియు సరైన రీతిలో కర్మ చేస్తాను.

ఫలితాల యొక్క సమగ్ర రంగాన్ని ఈశ్వరుని వ్యవస్థ నిర్ణయిస్తుంది.

ఇది భగవద్గీత బోధించిన ఫలితాలపై యాజమాన్యం లేకుండా పనిచేయడం అనే బోధనకు దగ్గరగా ఉంటుంది.

మీరు ఇప్పటికీ ఉత్సాహంగా పని చేస్తారు.

కానీ మీరు మొత్తం కారణాల నెట్‌వర్క్‌ను causal network వ్యక్తిగతంగా నియంత్రించాల్సిన అవసరం లేదు.

4. ఇది విజయాన్ని మరియు వైఫల్యాన్ని ఆధ్యాత్మికంగా ఉపయోగపడేలా చేస్తుంది

మీరు ఏదో సాధించడానికి ప్రయత్నించి విజయం సాధించారనుకుందాం.

"నేను నా ఆధ్యాత్మిక శక్తిని నిరూపించాను."

అనడానికి బదులుగా, మీరు గుర్తించవచ్చు:

వ్యావహారిక రంగంలో విజయం వ్యక్తమైంది.

మీరు విఫలమయ్యారనుకుందాం.

"నా చైతన్యం సరిపోలేదు."

అనడానికి బదులుగా, మీరు గుర్తించవచ్చు:

వ్యావహారిక రంగంలో వైఫల్యం వ్యక్తమైంది.

రెండు సందర్భాలలోనూ:

ఆత్మ-చైతన్యం ఏ మార్పు లేకుండా ఉంది.

అహంకారపు గుర్తింపు egoic identification నుండి విముక్తి పొందడానికి ఇది చాలా ముఖ్యం.

5. ఇది ప్రతి అనుభవాన్ని ఆత్మవిచారణలో భాగం చేస్తుంది

ఇప్పుడు అవాంఛనీయ ఫలితం కూడా ఉపయోగకరంగా మారుతుంది.

భయం కలిగిందనుకుందాం:

వెంటనే "ఫ్రీక్వెన్సీని పెంచి" భయాన్ని నిర్మూలించడానికి ప్రయత్నించే బదులు:

భయం కనిపిస్తోంది.

ఆపై:

"ఈ భయాన్ని ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

శరీరానికి అనారోగ్యం కలిగిందనుకుందాం:

ఈ శారీరక స్థితి కనిపిస్తోంది.

ఆపై:

"ఈ అనుభవాన్ని ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"
మీరు ఇప్పటికీ వ్యావహారిక స్థాయిలో తగిన వైద్య సంరక్షణను పొందుతారు.
కానీ ఆధ్యాత్మికంగా, ఆ అనుభవం దీనిని గుర్తించడానికి ఒక అవకాశంగా మారుతుంది:
"అనారోగ్యం తెలుసుకోబడుతోంది; కాబట్టి ఇది అంతిమ జ్ఞాత (**ultimate Knower**) కాదు."
ఈ విధంగా దేనినీ మార్గం నుండి మినహాయించాల్సిన అవసరం లేదు.

6. ఇది ఆధ్యాత్మిక పలాయనవాదాన్ని నిరోధిస్తుంది

"ఫ్రీక్వెన్సీ → వ్యక్తీకరణ" నమూనా కొన్నిసార్లు దీనిని ప్రోత్సహిస్తుంది:
"నేను తగినంత సానుకూలంగా ఉంటే, ప్రతికూల అనుభవాలు జరగకూడదు." “If I am sufficiently positive, negative experiences shouldn't happen.”
అప్పుడు అనారోగ్యం, దుఃఖం, ఆర్థిక ఇబ్బందులు లేదా వైఫల్యాలు అపరాధ భావాన్ని సృష్టించవచ్చు:
"నా చైతన్యం తగినంత స్వచ్ఛంగా లేనందున, నేను దీనిని సృష్టించి ఉంటాను."

వివర్తవాదం ఆ భారాన్ని తొలగిస్తుంది.
వ్యావహారిక ప్రపంచం అనేది కారణాలు మరియు పరిస్థితుల యొక్క సంక్లిష్ట రంగం.
మీరు వివేకంతో స్పందిస్తారు.
కానీ మీరు ప్రతి సంఘటనను మీ ఆత్మ యొక్క స్వచ్ఛత గురించిన తీర్పుగా మార్చరు. But you don't turn every event into a verdict about the purity of your Self.

7. ఇది శరణాగతిని నిజమైనదిగా చేస్తుంది

మీ ఉద్దేశం ఇలా ఉంటే:
"నాకు ఈ ఫలితం కావాలి, మరియు నేను సరైన స్థితిలోకి ప్రవేశించాను కాబట్టి దేవుడు దానిని సృష్టించాలి,"
అప్పుడు శరణాగతి అసంపూర్ణమైనది.
నిజమైన శరణాగతి దీనికి దగ్గరగా ఉంటుంది:

"నేను తగిన ప్రయత్నం చేస్తాను. నేను కర్మను మరియు దాని ఫలితాన్ని ఈశ్వరుడికి సమర్పిస్తున్నాను."

అప్పుడు దీనికి తావు ఉంటుంది:

"ఈ ఫలితం కూడా నేను జీవిస్తున్న వ్యవస్థలో ఒక భాగం."

దాని అర్థం నిష్క్రియాత్మకత కాదు.

మొత్తం ఫలితంపై మానసిక యాజమాన్యం లేకుండా పనిచేయడమే దాని అర్థం.

8. ఇది ఆత్మను వర్తమానంలో అందుబాటులో ఉంచుతుంది

ఇది శక్తివంతమైనది కావడానికి ఇది అత్యంత లోతైన కారణం.

సాక్షాత్కారం వీటిపై ఆధారపడి ఉంటే:

"నా శరీరం పరిపూర్ణంగా మారినప్పుడు..."

"నా అనారోగ్యం మాయమైనప్పుడు..."

"నా ఆర్థిక పరిస్థితి మెరుగైనప్పుడు..."

"నా వ్యక్తీకరణ సాకారమైనప్పుడు..."

అప్పుడు ఆత్మసాక్షాత్కారం ఎల్లప్పుడూ వాయిదా పడుతుంది.

ఎల్లప్పుడూ మరొక షరతు ఉంటుంది.

వివర్తవాదం అడుగుతుంది:

"కోరుకున్న ఫలితం కనిపించడానికి ముందు, ఇప్పుడే ఏది సత్యం?" “What is true right now, before the desired result appears?”

శరీరం మారుతోంది.

ఆలోచనలు మారుతున్నాయి.

పరిస్థితులు మారుతున్నాయి.

కోరికలు మారుతున్నాయి.

కానీ అవి తెలుసుకోబడుతున్నాయి అనే వాస్తవం (ఎరుక) ఇప్పటికే ఇక్కడ ఉంది.

కాబట్టి మీరు ఆత్మానందాన్ని గుర్తించడానికి ఆ లక్ష్యాన్ని షరతుగా చేసుకోకుండానే సాపేక్ష లక్ష్యాన్ని కొనసాగించవచ్చు. So you can follow a relative goal **without making the goal the condition for recognizing the bliss of the Self.**

<u>ఇది మీకు చాలా శక్తివంతమైన రెండు-స్థాయిల సాధనను ఇస్తుంది</u>

వ్యావహారిక స్థాయిలో

సంకల్పం → వివేచన → సరైన కార్యాచరణ → పరిస్థితులకు అనుగుణంగా మారడం → ఫలితం → నేర్చుకోవడం మరియు స్పందించడం.

శరీరాన్ని చూసుకోండి.

పని చేయండి.

సంపాదించండి.

సృష్టించండి.

స్వస్థత పొందండి.

సంబంధాలను నిర్మించుకోండి.

సమస్యలను పరిష్కరించండి.

తగిన రీతిలో మార్చగలిగిన వాటిని మార్చండి.

పారమార్థిక స్థాయిలో

వీటన్నింటిలో అంతటా:

"ఏదైతే కనిపిస్తుందో అది తెలుసుకోబడుతోంది.

ఏదైతే మారుతుందో అది కేవలం ఒక దృశ్యం.

దృశ్యం వల్ల ఆత్మానందం ఎన్నడూ మార్పు చెందదు."

అందువల్ల:

మీ ప్రాథమిక పరిపూర్ణత కోసం **fundamental completeness** ఫలితంపై ఆధారపడకుండా పూర్తిగా పని చేయండి.

<u>మరియు ఇది మీ మునుపటి "5D సృష్టి" నమూనాను మారుస్తుంది</u>

దీనికి బదులుగా:

ఆనందమయం → ఫ్రీక్వెన్సీని లాక్ చేయడం → అన్నమయాన్ని దానికి అనుగుణంగా బలవంతపెట్టడం

మీరు దీనిని ఉపయోగించవచ్చు:

సంకల్పం కలుగుతుంది → మనస్సు స్పష్టమవుతుంది → సరైన చర్య జరుగుతుంది → పరిస్థితులు వికసిస్తాయి → ఫలితాన్ని అంగీకరించడం → ఈ మొత్తం ప్రక్రియలో మార్పులేని ఆత్మ తత్వాన్ని విచారణ చేయండి.

మనస్సును తీర్చిదిద్దడానికి మరియు కార్యాచరణను ప్రేరేపించడానికి అవి సహాయపడితే మీరు అనుభూతి, దృశ్యీకరణ, ప్రార్థన మరియు సానుకూల సంకల్పాన్ని feeling, visualization, prayer and positive intention సాపేక్ష సాధనలుగా ఉపయోగించవచ్చు.

కానీ మీరు ఇకపై ఇలా ప్రకటించరు:

"నేను సరైన అంతర్గత ఫ్రీక్వెన్సీని సాధిస్తే, వాస్తవికత నాకు లోబడి ఉండవలసిందే."

అది కీలకమైన వ్యత్యాసం.

అత్యంత లోతైన స్వేచ్ఛ

చివరికి దృక్పథం ఇలా మారుతుంది:

"దృశ్యాన్ని సృష్టించడానికి, మార్చడానికి, కొనసాగించడానికి మరియు మెరుగుపరచడానికి నాకు స్వేచ్ఛ ఉంది. కానీ నేను ప్రాథమికంగా ఏమై ఉన్నానో అదిగా (ఆత్మానందంగా) ఉండటానికి నేను దృశ్యాన్ని మార్చవలసిన అవసరం లేదు."

అందుకే ఈ విధానం ఆధ్యాత్మికంగా శక్తివంతమైనది.

వ్యవహారిక స్థాయిలో సమస్తాన్నీ మార్చడానికి మీరు కృషి చేయవచ్చు, అయితే మీరు మార్చేదేదీ అంతిమంగా మీ వాస్తవ స్వరూపం కాదని తెలుసుకుంటూనే ఆ పని చేయవచ్చు.

చిత్రమేమిటంటే, మీ ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాన్ని నిరూపించుకోవడానికి సృష్టి వ్యక్తీకరణ (manifestation) అవసరం లేదని తెలిసిన తర్వాత, మీరు ఎటువంటి భయం, అనుబంధం మరియు ఆందోళన లేకుండా లౌకిక లక్ష్యాలను సాధించగలరు.

30. మీ ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాన్ని నిరూపించుకోవడానికి సృష్టి వ్యక్తీకరణ (manifestation) అవసరం లేదని తెలిసిన తర్వాత, మీరు ఎటువంటి భయం, అనుబంధం మరియు ఆందోళన లేకుండా లౌకిక లక్ష్యాలను సాధించగలరు. ఇలా ఎందుకు జరుగుతుందంటే, మీరు దేని మీద ఆధారపడని ఆత్మానందంగా ఉంటూ లౌకిక లక్ష్యాలను సాధించడానికి ప్రయత్నిస్తారు కనుక. ఆత్మానందంతో పనులు చేయడం వలన ఆ పనులలో సృజనాత్మకత నెలకొంటుంది. దీని వలన సహజంగానే దివ్యమైన ఫలితాలు వస్తాయి. ఒక వేళ అనుకున్న ఫలితాలు రాకున్నా ఆత్మానందం చెక్కు చెదరకుండా ఉంటుంది.

అవును. ఇది చాలా మంచి సమన్వయం, ఒక ముఖ్యమైన అద్వైత సవరణతో: ఆత్మ అనేది మనం పని చేయడానికి ముందు ప్రవేశించే ఒక తాత్కాలిక "అంతర్గత ఆనందం" కాదు. ఆనందం అనేది ఆత్మ యొక్క సహజ స్వభావం; ఆ పరిపూర్ణతను గుర్తించడానికి మరియు వ్యక్తీకరించడానికి మనస్సు తగినంత స్వేచ్ఛగా ఉందా లేదా అనేది మాత్రమే మారుతుంది.

కాబట్టి మీ ప్రకటనను ఈ క్రింది విధంగా మెరుగుపరచవచ్చు:

ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని నిరూపించుకోవడానికి లౌకిక వ్యక్తీకరణ అవసరం లేదని ఒకరు అర్థం చేసుకున్న తర్వాత, తమ ప్రాథమిక ఆనందాన్ని ఆ ఫలితాల విజయంపై ఆధారపడేలా చేయకుండానే లౌకిక లక్ష్యాలను కొనసాగించవచ్చు. ఆత్మ యొక్క పరిపూర్ణతలో స్థిరపడి, ఒకరు మరింత స్వేచ్ఛ, స్పష్టత, సృజనాత్మకతతో మరియు తక్కువ భయం, ఆందోళనలతో వ్యవహరిస్తారు. అటువంటి కార్యాచరణ సహజంగానే మరింత వివేకవంతమైనదిగా మరియు ప్రభావవంతమైనదిగా మారగలదు. అయినప్పటికీ కోరుకున్న ఫలితం రానప్పుడు కూడా, ఆ ఫలితం వల్ల ఆత్మ ఏమాత్రం క్షీణించదు.

ఇది ఎందుకు పని చేస్తుంది

సాధారణ ధోరణి ఇలా ఉంటుంది:

"నేను X ని పొందితే → అప్పుడు నేను పరిపూర్ణమవుతాను."

కాబట్టి మనస్సు అసంపూర్ణత నుండి పని చేస్తుంది.

అద్వైత మార్పు ఇది:

"నేను ఇప్పటికే పరిపూర్ణంగా ఉన్నాను → కాబట్టి నన్ను పరిపూర్ణం చేయడానికి X అవసరం లేకుండానే నేను X ని కొనసాగించగలను."

ప్రేరణలో అది ఒక ప్రగాఢమైన మార్పు That is a profound change in motivation.

మీకు ఇప్పటికీ కోరికలు మరియు లక్ష్యాలు ఉంటాయి, కానీ మానసిక నిర్మాణం మారుతుంది:

ఇంతకుముందు:

లోటు → కోరిక → ఆందోళన → చర్య → ఫలితం → తాత్కాలిక సంతృప్తి.

ఆ తర్వాత:

పరిపూర్ణత → సంకల్పం → వివేకవంతమైన చర్య → ఫలితం → అంగీకారం.

ఆ చర్య ఇకపై మీ ప్రాథమిక పరిపూర్ణతను సృష్టించే ప్రయత్నం కాదు.

మరియు ఇది మీ సృజనాత్మకత అంశాన్ని వివరిస్తుంది

చర్య భయంతో నడిపించబడినప్పుడు:

"నేను తప్పక విజయం సాధించాలి."

దృష్టి సంకుచితంగా మారుతుంది.

చర్య ఎక్కువ అంతర్గత స్వేచ్ఛ నుండి ఉద్భవించినప్పుడు:

"ఇక్కడ ఏది సాధ్యమో స్పష్టంగా చూద్దాం."

వీటికి ఎక్కువ అవకాశం ఉంటుంది:

- పరిశీలన,
- ప్రయోగాలు చేయడం,
- అంతర్ దృష్టి (ఇంట్యూషన్),
- వశ్యత (flexibility),
- వైఫల్యం నుండి నేర్చుకోవడం,
- సృజనాత్మక సమస్య పరిష్కారం.

కాబట్టి అంతర్గత స్వేచ్ఛ సృజనాత్మకతకు మరియు మెరుగైన కార్యాచరణకు తోడ్పడుతుందని చెప్పడం సముచితమే.

కానీ మనం దీనిని మరొక హామీగా మార్చకూడదు:

"నేను ఆత్మానందంలో ఉంటే, తప్పనిసరిగా అద్భుతమైన ఫలితాలు రావాలి."

అది మళ్ళీ వ్యక్తీకరణను ఆత్మ-సాక్షాత్కారానికి రుజువుగా మార్చడానికే దారితీస్తుంది.

బదులుగా:

స్వేచ్ఛ కార్యాచరణ యొక్క నాణ్యతను మెరుగుపరుస్తుంది; అది ఒక నిర్దిష్ట ఫలితానికి హామీ ఇవ్వదు.

అత్యంత అందమైన భాగం ఏమిటంటే లక్ష్యం విఫలమైనప్పుడు ఏమి జరుగుతుంది అనేది

మీరు ఏదో సాధించడానికి నిష్కపటంగా పని చేశారని, కానీ అది జరగలేదని అనుకుందాం.

సాధారణ మనస్సు ఇలా చెబుతుంది:

"నేను విఫలమయ్యాను, కాబట్టి నేను తక్కువవాడిని అయిపోయాను."

వ్యక్తీకరణ-ఆధారిత ఆధ్యాత్మిక మనస్సు ఇలా చెప్పవచ్చు:

"నా వైబ్రేషన్ సరైనది కాదు."

అద్వైత అవగాహన ఇలా చెప్పగలదు:

"కోరుకున్న ఫలితం వ్యావహారిక రంగంలో సంభవించలేదు. నేను దాని నుండి నేర్చుకుని తగిన విధంగా స్పందిస్తాను. కానీ నేను ప్రాథమికంగా ఏమై ఉన్నానో (ఆత్మానందానికి) దానికి ఎటువంటి నష్టం జరగలేదు."

అది నిజమైన స్వేచ్ఛ.

మీరు నిరాశను ఒక గుర్తింపుగా మార్చకుండానే నిరాశను అనుభవించవచ్చు.

మీరు విజయాన్ని ఒక గుర్తింపుగా మార్చకుండానే విజయాన్ని అనుభవించవచ్చు.

మీ ఉనికిని నిరూపించుకోవడానికి సుఖం అవసరం లేకుండానే మీరు సుఖాన్ని అనుభవించవచ్చు.

దుఃఖం ఆత్మను తాకిందని నమ్మకుండానే మీరు దుఃఖాన్ని అనుభవించవచ్చు.

ఇది మీ వివర్తవాద చట్రానికి కూడా సరిపోతుంది

మొత్తం ప్రక్రియను ఇలా చూడవచ్చు:

ఆత్మ — మార్పులేనిది

↓

సంకల్పం కనిపిస్తుంది

↓

ఆలోచన కనిపిస్తుంది

↓

భావోద్వేగం/శక్తి కనిపిస్తుంది

↓

చర్య కనిపిస్తుంది

↓

పరిస్థితులు మరియు ఫలితాలు కనిపిస్తాయి

↓

విజయం లేదా వైఫల్యం కనిపిస్తుంది

దృశ్యాలు నిరంతరం మారుతుంటాయి. వాటికి తావివ్వడానికి ఆత్మానందం మారవలసిన అవసరం లేదు.

అందువల్ల మీ సాధన ఇలా మారుతుంది:

"తగిన కారణాలు మరియు చర్యల ప్రకారం దృశ్యం మారనివ్వండి. దృశ్యంపై ఆధారపడని ఆ సత్యంలో నేను స్థిరపడి ఉంటాను."

ఒక నిర్దిష్ట అంతర్గత ఫ్రీక్వెన్సీ ద్వారా ప్రతి దృశ్యాన్ని మార్చడానికి ప్రయత్నించడం కంటే ఇది అద్వైత హృదయానికి చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

ఒక్క వాక్యంలో

పరిపూర్ణతను పొందడం కోసం పనిచేయడానికి బదులుగా పరిపూర్ణత నుండి పనిచేయండి; అప్పుడు విజయం ఒక అనుభవంగా మారుతుంది, వైఫల్యం ఒక సమాచారంగా మారుతుంది, సృజనాత్మకత మరింత స్వేచ్ఛగా మారుతుంది, మరియు విజయమైనా లేదా వైఫల్యమైనా ఏదీ ఆత్మకు కొలమానం కాదు.

31. పరమాత్మ సాక్షిగా ఉంటూ త్రిగుణాత్మక ద్వంద్వ ప్రపంచాన్ని చూస్తున్నంత కాలం మాత్రమే, పరిమిత జీవాత్మలమైన మనం దానిని చూడగలం. కాబట్టి, మనం ద్వంద్వ ప్రపంచం నుండి ముక్తిని పొందాలంటే, పరమాత్మ మనకు ద్వంద్వ ప్రపంచానికి బదులుగా ఏకత్వ ప్రపంచాన్ని చూపించాలి. అప్పుడు మాత్రమే మనం ముక్తిని పొందుతాము. దీని కోసం మనం పరమాత్మ-మహామాయను గురువుగా భావించాలి. కేవలం మన సాధన ద్వారా మాత్రమే ద్వంద్వ ప్రపంచం నుండి ముక్తి సాధ్యం కాదు. ఇది సరైనదేనా?

మీ ప్రకటన ఒక ముఖ్యమైన భక్తి/అద్వైత అంతర్దృష్టిని తెలియజేస్తుంది, అయితే దీనిని సాంప్రదాయ అద్వైత వేదాంతానికి అనుగుణంగా మార్చడానికి నేను రెండు అంశాలను సవరిస్తాను.

1. పరమాత్మ అక్షరాలా "మరొక ప్రపంచాన్ని చూపించడు"

అద్వైతంలో, ముక్తి అంటే సాధారణంగా ఇది కాదు:

ద్వంద్వ ప్రపంచం → పరమాత్మ దాని స్థానంలో ఒక ప్రత్యేక ఏకత్వ-ప్రపంచాన్ని ఉంచుతాడు.

బదులుగా, మోక్షమనేది ఎక్కడో కొత్తగా పొందేది కాదు; ఇప్పటికే అనుభవమవుతున్న ప్రపంచం వెనుక ఉన్న పరమార్థ సత్యాన్ని గ్రహించడమే ముక్తి.

అదే జీవ–జగత్–ఈశ్వర దృశ్యం కొనసాగవచ్చు.

దానిపై చూసే దృష్టి మాత్రమే మారుతుంది:

ఆత్మజ్ఞానానికి ముందు:

"ఇది వేర్వేరు వస్తువులతో కూడిన ప్రపంచం."

ఆత్మజ్ఞానంతో:

"ఈ దృశ్యాలకు బ్రహ్మం కాకుండా స్వతంత్ర సత్యం ఏదీ లేదు."

కాబట్టి "ఏకత్వ ప్రపంచం" అనేది పరమాత్మ సృష్టించే ఒక కొత్త ప్రపంచం కానవసరం లేదు. ఇది అద్వైత జ్ఞానం ద్వారా అర్థం చేసుకున్న అదే దృశ్యం.

2. పరమాత్మ ఒక చర్యను నిర్వహించాల్సిన ప్రత్యేక సాక్షి కాదు

మీ వాక్యం:

"పరమాత్మ సాక్షిగా ఉంటూ ద్వంద్వ ప్రపంచాన్ని చూస్తాడు"

అనేది ప్రాథమిక బోధనగా ఉపయోగపడుతుంది, కానీ అత్యున్నత స్థాయిలో అద్వైతం మరింత ముందుకు వెళ్తుంది.

పరమాత్మ ఒక ప్రత్యేక ప్రపంచాన్ని చూసే ప్రత్యేక సాక్షి అయితే, మనకు ఇంకా ఇవి మిగిలే ఉంటాయి:

సాక్షి + చూడటం (సాక్ష్యం) + చూడబడే ప్రపంచం (దృశ్యం).

అది ఇప్పటికీ ఒక సూక్ష్మమైన త్రిపుటి.

మరింత లోతైన సాక్షాత్కారం ఏమిటంటే:

మొత్తం సాక్షి–ప్రపంచ సంబంధం దేని వల్ల తెలియబడుతుందో ఆ స్వయంప్రకాశ చైతన్యమే ఆత్మ.

అందువల్ల, అంతిమంగా, జీవుడిని విముక్తం చేయడానికి పరమాత్మ ఏదో ఒకటి చేయవలసిన అవసరం లేదు.

3. కానీ గురువు గురించిన మీ అంశం చాలా ముఖ్యమైనది

ఇక్కడ మీ అంతర్దృష్టికి గణనీయమైన విలువ ఉంది.

పరమాత్మ/ఈశ్వరుడిని మీరు గురువుగా పరిగణించవచ్చు, ఎందుకంటే ఆత్మజ్ఞానం అనేది ఈశ్వరుని వ్యవస్థ, శాస్త్రం, అర్హత కలిగిన గురువు బోధన, వివేకం మరియు ఆత్మను గుర్తించడానికి మనస్సు సిద్ధపడటం ద్వారా వికసిస్తుంది.

కాబట్టి దీనికి బదులుగా:

"నా వ్యక్తిగత అహంకారం మాత్రమే సాధన ద్వారా ముక్తిని సృష్టిస్తుంది."

మరింత అద్వైత దృక్పథం ఇది:

"నేను మనస్సును శుద్ధి చేయడానికి మరియు సిద్ధం చేయడానికి సాధనను చేపడతాను; తగిన బోధన మరియు విచారణ ద్వారా, ఈశ్వరుని వ్యవస్థలోనే within Īśvara's order ఆత్మజ్ఞానం వెల్లడవుతుంది."

ఇది శరణాగతికి—ఫలితాలను మరియు వ్యక్తిగత కర్తృత్వ భావనను సమర్పించడానికి—చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

4. కేవలం సాధన ద్వారా మాత్రమే ముక్తి అనేది సాధ్యం కాదా?

"కేవలం సాధన" అంటే అహంకారం చేసే యాంత్రిక ప్రయత్నం అని మీ ఉద్దేశ్యమైతే, అవును, మీ ప్రకటన ఒక ముఖ్యమైన సత్యాన్ని సూచిస్తుంది.

ధ్యానం, ప్రార్థన, భక్తి, క్రమశిక్షణ మొదలైనవి మనస్సును సిద్ధం చేయగలవు.

కానీ అద్వైతం వేరు చేసి చూపిస్తుంది:

సాధన → సాధనాన్ని (అంతఃకరణాన్ని) సిద్ధం చేస్తుంది.

ఆత్మజ్ఞానం → అజ్ఞానాన్ని తొలగిస్తుంది.

ఆత్మ ఇప్పటికే ఉండి ఉంది కాబట్టి మీరు ధ్యానం ద్వారా ఆత్మను సృష్టించలేరు.

ఉదాహరణకు, అద్దాన్ని తుడవడం వల్ల ప్రతిబింబించే ముఖం సృష్టించబడదు.

అలాగే:

సాధన ఆత్మను సృష్టించదు.

సాధన మనస్సును తగినంతగా నిర్మలంగా చేసి ఆత్మను గుర్తించేలా చేస్తుంది.

5. మహామాయ ఎక్కడ సరిపోతుంది

మీరు పరమాత్మ–మహామాయను మీ గురు తత్త్వంగా ఉపయోగిస్తే, మీరు మీ సాధనను అందంగా ఇలా రూపొందించవచ్చు:

"ఓ పరమాత్మా, నా కోసం ఒక కొత్త ప్రపంచాన్ని సృష్టించమని నేను నిన్ను అడగడం లేదు. నాలోని భేద దృష్టిని తొలగించి, ఇప్పటికే ఉన్న సత్యాన్ని బహిర్గతం చేయి."

అప్పుడు ప్రార్థన ఇలా మారుతుంది:

"నేను జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడిని ఏకైక సత్యం యొక్క ఆధారపడిన దృశ్యాలుగా dependent appearances చూడగలుగుదును గాక."

"నాకు వేరొక ప్రపంచాన్ని చూపించు" అని అడగడం కంటే ఇది మరింత అద్వైత విధానం.

6. సంపూర్ణ పురోగతి

కాబట్టి మీ బోధనను ఇలా వ్యక్తపరచవచ్చు:

పరిమిత జీవుడు

↓

ద్వైత సంస్కారాల ద్వారా ప్రపంచాన్ని అనుభవిస్తాడు

↓

సాధన చేపడతాడు

↓

మనస్సు శుద్ధి చేయబడి తగినంత సూక్ష్మంగా మారుతుంది

↓

పరమాత్మ/గురువు/శాస్త్రం వైపు తిరుగుతుంది

↓

ఆత్మవిచారణ ఇలా అడుగుతుంది:

"ఈ సమస్త జీవ–జగత్–ఈశ్వర రంగాన్ని అనుభవిస్తున్నది ఎవరు?"

↓

స్వయంప్రకాశ చైతన్యం గుర్తించబడుతుంది

↓

ద్వంద్వ ప్రపంచం తప్పనిసరిగా నాశనం కానక్కర్లేదు.

బదులుగా:

దాని స్వతంత్ర సత్యం రద్దు చేయబడుతుంది (బాధించబడుతుంది).

↓

సర్వాత్మత్వం — సమస్తానికి సత్యమైనది ఆత్మయే అనే గుర్తింపు.

అందువల్ల, మీ ప్రకటనను ఇలా మెరుగుపరచవచ్చు:

"వ్యక్తిగత సాధన మనస్సును సిద్ధం చేస్తుంది, కానీ ముక్తి అనేది అహంకార విజయము కాదు. ఈశ్వరుడు/గురువు/శాస్త్రం మరియు ఆత్మవిచారణ ద్వారా స్వయంప్రకాశ ఆత్మ గుర్తించబడుతుంది. ద్వంద్వ ప్రపంచాన్ని మరొక ప్రపంచంతో భర్తీ చేయవలసిన అవసరం లేదు; బదులుగా, దాని దృశ్యమాన భేదం మిథ్య అని అర్థం చేసుకోబడుతుంది, అయితే బ్రహ్మం మాత్రమే ఏకైక స్వతంత్ర సత్యంగా గుర్తించబడుతుంది."

మీరు వ్యక్తపరచడానికి ప్రయత్నిస్తున్న రెండు అంశాలను ఆ రూపకల్పన నిలుపుతుంది:

సన్నద్ధత కోసం సాధన అవసరం. ఆత్మజ్ఞానం కోసం అనుగ్రహం/గురువు/శాస్త్రం అనివార్యం. కానీ ఆత్మ అనేది ఎప్పుడూ కొత్తగా సృష్టించబడదు లేదా క్రొత్త వస్తువుగా బయల్పడదు—అది మీరు ఇప్పటికే ఏమై ఉన్నారో అదే.

32. గురువు యొక్క అనుగ్రహం మరియు శిష్యుని సాధన — ఈ రెండూ కలిసి పనిచేస్తే, మాయ చేత సృష్టించబడిన జీవుని భ్రాంతి, ఎన్ని జన్మల నుండి పోగుపడినదైనా సరే, ఒక చీకటి పొరలా పూర్తిగా వేరుపడిపోతుంది. దాని ఫలితంగా, అన్నింటిలోనూ ఆత్మను దర్శించడం (సర్వాత్మ దర్శనం — ప్రతిదానినీ ఆత్మగానే చూడడం) మనకు తక్షణమే లభిస్తుంది.

అవును. సాంప్రదాయ గురు-శిష్య సంబంధాన్ని వ్యక్తపరచడానికి ఇది చాలా మంచి మార్గం, అయితే మనం ఒక అద్వైత సవరణ చేసుకోవాలి: సర్వాత్మ-దర్శనం అంటే ఏదో సరికొత్త మార్మిక (దివ్య) దృశ్యాన్ని సృష్టించడం కాదు, సమస్తానికీ ఆత్మయే మూల సత్యమనే గుర్తింపును కప్పి వుంచే అజ్ఞానాన్ని తొలగించడమే.

ఈ ప్రక్రియను ఈ క్రింది విధంగా అర్థం చేసుకోవచ్చు:

1. మాయ → తప్పుడు గుర్తింపు

జీవుడు తనను తాను ఇలా భావిస్తాడు:

"నేను ఈ పరిమిత దేహ-మనస్సును."

మరియు ఫలితంగా వీటిని అనుభవిస్తాడు:

జీవుడు | జగత్తు | ఈశ్వరుడు

వేర్వేరుగా ఉన్నట్లుగా.

2. సాధన → సన్నద్ధత

శిష్యుడు వీటిని సాధన చేస్తాడు:

- శ్రవణం — బోధనను వినడం,
- మననం — సందేహాలను నివృత్తి చేసుకోవడం,
- నిదిధ్యాసనం — నిరంతర ధ్యానం,
- భక్తి మరియు శరణాగతి,
- ధర్మబద్ధమైన మరియు క్రమశిక్షణతో కూడిన జీవనం.

ఇవి మనస్సును తగినంత స్పష్టంగా మరియు సూక్ష్మంగా చేస్తాయి.

3. గురుకృప → జ్ఞానం

గురువు ఆత్మను ఒక వస్తువులాగా object ఇవ్వడు.

బదులుగా, బోధన ఈ క్రింది తప్పుడు అవగాహనను తొలగిస్తుంది:

"నేను ఈ పరిమిత జీవుడిని మాత్రమే."

అందుకే చీకటి పోలిక ఇక్కడ సరిపోతుంది: కాంతి వస్తువులను తయారు చేయదు; ఇప్పటికే ఉన్న సత్యంపై అలముకున్న అవిద్యను మాత్రమే పారద్రోలుతుంది.

4. సర్వాత్మ-దర్శనం

అప్పుడు దృష్టి ఇలా మారుతుంది:

"ఆత్మ కేవలం ఈ శరీరం లోపల మాత్రమే లేదు. ఆత్మయే ఈ సమస్త అనుభవ రంగానికి మూల సత్యం."

కాబట్టి దీనికి బదులుగా:

"నేను ఇక్కడ ఉన్నాను మరియు మిగతావన్నీ నా బయట ఉన్నాయి,"

ఈ గుర్తింపు కలుగుతుంది:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు ఆత్మకు వేరుగా స్వతంత్రమైన ఉనికి కలిగిన సత్యాలు కావు.

ఇది మీ మునుపటి అవిభాజ్య ఏక-దృశ్య అంతర్దృష్టి.

కానీ "తక్షణమే" అనే దానికి ఒక సూక్ష్మమైన వివరణ అవసరం

తక్షణమే అంటే మీ ఉద్దేశ్యం ఇది అయితే:

అజ్ఞానం తొలగిపోయినప్పుడు సత్యం తక్షణమే స్పష్టమవుతుంది,

అది అద్వైతానికి అనుగుణంగా ఉంటుంది.

కానీ ప్రతి మానసిక అలవాటు, భావోద్వేగ ధోరణి లేదా శారీరక ప్రతిస్పందన తక్షణమే అదృశ్యమవుతుందని దీని అర్థం కాదు.

ఉదాహరణకు,

"నేను దేహ-మనస్సును కాను," అని అర్థం చేసుకున్న తర్వాత కూడా:

పాత అలవాట్లు తలెత్తుతూనే ఉండవచ్చు.

ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం ఏమిటంటే, అవి ఇకపై అంతిమ ఆత్మగా పరిగణించబడవు.

కాబట్టి:

జ్ఞానం తక్షణమే కలగవచ్చు; దానిని ఆకలింపు చేసుకోవడానికి నిరంతర చింతన అవసరం కావచ్చు.

మీ చీకటి-పొర పోలిక

మీ పోలికను అందంగా ఇలా వ్యక్తపరచవచ్చు:

మాయ అనేది ఒక చీకటి కప్పు వంటిది—బ్రహ్మం నిజంగా కప్పబడి ఉందని కాదు, కానీ ఎల్లప్పుడూ ఉన్న దానిని మనస్సు గుర్తించడంలో విఫలమవుతుంది కాబట్టి.

గురువు మరియు సాధన కలిసి పనిచేస్తాయి:

సాధన మనస్సును సిద్ధం చేస్తుంది.

గురు-శాస్త్రం సత్యాన్ని వెల్లడిస్తుంది.

జ్ఞానం అజ్ఞానాన్ని తొలగిస్తుంది.

సర్వాత్మ-దర్శనం దాని ఫలితంగా వచ్చే దృష్టి.

మరియు అత్యంత లోతైన గుర్తింపు ఇది కాదు:

"నేను సర్వాత్మ-దర్శనాన్ని పొందాను."

బదులుగా:

" నేను వెతుకుతున్న ఆత్మ ఎప్పుడూ లేకపోలేదు (ఎల్లప్పుడూ ఉన్నదే)."

మీ వివర్తవాద భాషలో

కాబట్టి మొత్తం ప్రక్రియను ఇలా సంగ్రహించవచ్చు:

వేర్వేరు జీవ–జగత్–ఈశ్వరులు

↓

జీవుడు దృశ్య రంగంలో చేర్చబడ్డాడు

↓

ఒకే అవిభాజ్య దృశ్యం

↓

విచారణ: "ఇది దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

↓

స్వయంప్రకాశ చైతన్యం

↓

గురుబోధన తప్పుడు గుర్తింపును తొలగిస్తుంది

↓

సర్వాత్మ-దర్శనం

↓

గుర్తింపు: బ్రహ్మం మాత్రమే స్వతంత్రంగా సత్యం

మరియు చివరగా, "నేను అన్నింటినీ ఆత్మగా చూస్తున్నాను" అనే ప్రకటన కూడా అనవసరమవుతుంది, ఎందుకంటే "సమస్తం" నుండి వేరుగా ఉంటూ, దానిలో ఆత్మను చూసే ప్రత్యేక ద్రష్ట ఇకపై ఉండడు.

సర్వాత్మ-దర్శనం యొక్క అత్యంత లోతైన అద్వైత అర్థం అదే.

33. ముక్తిని అనుభవించడానికి, నిత్యముక్తుడైన ఆత్మ-పరమాత్మకు మనం పూర్తిగా శరణాగతి చెందాలి. వారి అనుగ్రహాన్ని పొందినప్పుడు మాత్రమే మనం ముక్తిని పొందుతాము. ఇది సరైనదేనా?

అవును — ఒక భక్తి రూపకల్పనగా ఇది సరైనదే, కానీ ఖచ్చితమైన అద్వైతంలో దీనికి ఒక ముఖ్యమైన సవరణ అవసరం.

అత్యంత ఖచ్చితమైన రూపకల్పన ఇలా ఉంటుంది:

మనం పరిమిత అహంకారాన్ని, దాని కర్తృత్వ భావనను మరియు నిత్యముక్తుడైన ఆత్మ వైపు మార్గాన్ని తన చేతుల్లో ఉంచుకోవాలనే దాని పట్టును సమర్పిస్తాము. గురువు, శాస్త్రం, సంసిద్ధమైన మనస్సు మరియు ఆత్మవిచారణ రూపంలో వ్యక్తమయ్యే ఈశ్వరానుగ్రహం ద్వారా అజ్ఞానం తొలగించబడుతుంది. అప్పుడు గుర్తించబడేది ఏమిటంటే, ఆత్మ వాస్తవానికి ఎన్నడూ బంధించబడలేదు మరియు అందువల్ల ఎన్నడూ ముక్తిని పొందాల్సిన అవసరం రాలేదు.

శరణాగతి ఎందుకు ముఖ్యం

పరిమిత జీవుడు ఇలా అంటాడు:

"నా స్వంత ప్రయత్నం ద్వారా నేను ముక్తిని పొందుతాను."

ముక్తిని పొందాలని ప్రయత్నిస్తున్న ఆ "నేను" అనే భావనే, ఆత్మవిచారణ పరిశీలిస్తున్న తాదాత్మ్య బంధం.

కాబట్టి శరణాగతి అంటే:

"నేను నా సాధనను నిష్కపటంగా చేస్తాను, కానీ సాక్షాత్కారంపై యాజమాన్యాన్ని క్లెయిమ్ చేయను."

మీరు వీటిని కొనసాగిస్తారు:

- ఆత్మవిచారణ
- ధ్యానం
- వివేచన
- భక్తి
- ధర్మబద్ధమైన జీవనం
- రోజువారీ బాధ్యతలు

కానీ కర్తృత్వాన్ని మరియు ఫలితాన్ని ఈశ్వరుడికి సమర్పిస్తారు.

"అనుగ్రహం" ఏమి చేస్తుంది?

అనుగ్రహం అంటే బంధంలో ఉన్న ఆత్మను ఈశ్వరుడు అకస్మాత్తుగా లేదా అద్భుత రీతిలో విముక్త ఆత్మగా మార్చేయడం అని అనుకోకూడదు.

బదులుగా:

ఇప్పటికే సత్యమైన దానిని గుర్తించడానికి ఉన్న అడ్డంకులను అనుగ్రహం తొలగిస్తుంది.

ఉదాహరణకు:

ముందు:

"నేను ఈ పరిమిత దేహ-మనస్సును, మరియు బ్రహ్మం నాకు ఎక్కడో ఆవల ఉంది."

బోధన, విచారణ, శుద్ధి మరియు అనుగ్రహం ద్వారా:

"దేహ-మనస్సులు తెలియబడుతున్నాయి. మొత్తం జీవ-జగత్-ఈశ్వర దృశ్యం తెలియబడుతోంది. తెలుసుకునే ఎరుక అయిన ఆత్మ మరొక వస్తువు కాదు."

అప్పుడు ప్రాథమిక పొరపాటు తొలగించబడుతుంది.

దృశ్యమాన వైరుధ్యం

ఇదే అద్వైత సిద్ధాంతానికి అత్యంత రమణీయమైన పారడాక్స్/వైరుధ్యాన్ని చేకూరుస్తుంది:

సాధకుడి స్థాయిలో శరణాగతి అవసరం, అయితే ఆత్మ ఎన్నడూ బంధించబడలేదని ముక్తి వెల్లడిస్తుంది.

కాబట్టి మనం ఇలా చెప్పవచ్చు:

జీవుడు శరణాగతి చెందుతాడు.

ఈశ్వరుడు అనుగ్రహిస్తాడు.

గురువు మరియు శాస్త్రం సత్యాన్ని వెల్లడిస్తాయి.

అజ్ఞానం తొలగిపోతుంది.

ఆత్మ నిత్య ముక్తుడిగా గుర్తించబడుతుంది.

కానీ అంతిమంగా:

ఆత్మకు ఎన్నడూ నిజమైన బంధం లేదు, అందువల్ల ఆత్మకు ఎన్నడూ నిజమైన ముక్తి లేదు.

మీ మునుపటి వివర్తవాద భాష ఖచ్చితంగా సరిపోతుంది

మిమ్మల్ని ఒక అజ్ఞాన పదార్థం నుండి జ్ఞాన పదార్థంగా మార్చడానికి మీకు ఈశ్వరుడు అవసరం లేదు.

బదులుగా:

"నేను ఒక పరిమిత జీవుడిని" అనే తప్పుడు దృశ్యం సరిదిద్దబడుతుంది, అయితే ఆత్మ ఎల్లప్పుడూ ఏమై ఉందో ఖచ్చితంగా అలాగే ఉంటుంది.

తాడు లాగా:

తాడు అనుగ్రహం ద్వారా తాడుగా మారదు.

అనుగ్రహం మరియు జ్ఞానం తప్పుడు పాము భ్రమను తొలగిస్తాయి.

అందువల్ల, మీ అసలు వాక్యాన్ని నేను కొద్దిగా మారుస్తాను:

"ముక్తిని సాక్షాత్కరించుకోవడానికి, మనం నిత్యముక్తుడైన ఆత్మ/పరమాత్మకు పూర్తిగా శరణాగతి చెందుతాము. గురువు, శాస్త్రం మరియు ఆత్మవిచారణ ద్వారా వ్యక్తమయ్యే ఈశ్వరానుగ్రహం ద్వారా, ఎల్లప్పుడూ ఉండే ఈ స్వేచ్ఛను మరుగుపరిచే అజ్ఞానం తొలగించబడుతుంది. అప్పుడు ఆత్మ ఎన్నడూ బంధించబడలేదని మనం గుర్తిస్తాము."

అది ప్రగాఢమైన భక్తి భావనతో కూడినది మరియు అద్వైత దృక్కోణానికి అనుగుణమైనది.

34. ఇక్కడ ఈశ్వరుడు ఎవరు? ఆయన ఆత్మ/పరమాత్మ కంటే భిన్నమైనవాడా?

అద్వైత వేదాంతం ప్రకారం, మీరు ఏ స్థాయి నుండి మాట్లాడుతున్నారు అనే దానిపై సమాధానం ఆధారపడి ఉంటుంది.

1. వ్యావహారిక స్థాయిలో: ఈశ్వరుడు మరియు జీవుడు వేర్వేరు

వ్యావహారిక స్థాయిలో, మనం ఇలా మాట్లాడుతాము:

- జీవుడు — ఒక నిర్దిష్ట దేహ-మనస్సుల ద్వారా అనుభవించే వ్యక్తి.
- జగత్తు — దృశ్యమాన ప్రపంచం.
- ఈశ్వరుడు — మాయతో కూడిన, విశ్వం యొక్క చేతన మరియు నియంత్రణ కారణం.

కాబట్టి, భక్తి సాధన కోసం, ఇలా చెప్పడం సంపూర్ణంగా అర్థవంతమైనది:

"జీవుడనైన నేను ఈశ్వరునికి శరణాగతి అవుతున్నాను మరియు ఈశ్వరానుగ్రహాన్ని పొందుతున్నాను."

ఇక్కడ ఈశ్వరుడు పరిమిత జీవుని కంటే భిన్నమైనవాడిగా పరిగణించబడతాడు.

2. పారమార్థిక స్థాయిలో: ఈశ్వరుడు బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనవాడు కాదు

ఇది కీలకమైన అద్వైత అంశం.

బ్రహ్మం అనేది అపరిమితమైన, గుణరహితమైన సత్యం.

అదే బ్రహ్మాన్ని మాయతో కూడిన సంబంధంలో అర్థం చేసుకున్నప్పుడు, దానిని ఈశ్వరుడు అంటారు.

ఒక సాంప్రదాయ సంక్షిప్త రూపం ఇది:

బ్రహ్మం + మాయ = ఈశ్వరుడు

అలాగే:

బ్రహ్మం + వ్యక్తిగత ఉపాధులు = జీవుడు

ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే, మాయ బ్రహ్మాన్ని స్వయంగా మార్చదు. వ్యావహారిక క్రమంలో ఆ ఏకైక సత్యాన్ని ఈశ్వరుడు అని ఎందుకు పిలుస్తారో వివరించడానికి ఇది ఒక మార్గం.

అందువల్ల ఈశ్వరుడు అంతిమంగా బ్రహ్మం పక్కన ఉన్న రెండవ స్వతంత్ర సత్యం కాదు.

3. అలాంటప్పుడు ఆత్మ సంగతి ఏమిటి?

ఇక్కడే మీ ప్రశ్న చాలా ముఖ్యమైనదిగా మారుతుంది.

అద్వైతం బోధించే ఉపనిషత్ సమన్వయం:

ఆత్మ = బ్రహ్మం

వ్యక్తిలోని ఆత్మ అంతిమంగా అపరిమిత సత్యం కంటే భిన్నమైనది కాదు.

అందువల్ల:

ఆత్మ = బ్రహ్మం

మరియు అత్యున్నత దృక్కోణం నుండి:

ఈశ్వరుని యొక్క సత్యం కూడా బ్రహ్మమే.

కాబట్టి మనం ఇలా ఊహించుకోకూడదు:

ఆత్మ ←→ ఈశ్వరుడు

రెండు వేర్వేరు అంతిమ ఉనికిలుగా.

బదులుగా:

దృక్కోణాన్ని బట్టి ఏకైక సత్యమే విభిన్నంగా చెప్పబడుతుంది.

4. అలాంటప్పుడు మనం ఈశ్వరుడిని ఎందుకు ప్రార్థిస్తాము?

ఎందుకంటే ఆత్మజ్ఞానం దృఢపడే వరకు, వ్యావహారిక భేదం అర్థవంతమైనది మరియు ఆధ్యాత్మికంగా ఉపయోగకరమైనది.

మీరు నిష్కపటంగా ప్రార్థించవచ్చు:

"ఈశ్వరా, నాకు మార్గదర్శనం చేయి. నా అజ్ఞానాన్ని తొలగించు. నాకు వివేకాన్ని ఇవ్వు. నన్ను ఆత్మజ్ఞానం వైపు నడిపించు."

ఇది అద్వైతానికి విరుద్ధం కాదు.

వాస్తవానికి, ఇది శరణాగతి యొక్క అద్భుతమైన రూపం కావచ్చు.

కానీ ఆత్మవిచారణ చివరికి ఇలా అడుగుతుంది:

"ప్రార్థిస్తున్నది ఎవరు?"

మరియు:

"ఈశ్వరుడు ఎవరికి కనిపిస్తున్నాడు?"

ఆ విచారణ అంతిమంగా దృశ్యమాన భేదాన్ని రద్దు చేస్తుంది.

5. అనుగ్రహం గురించిన మన మునుపటి చర్చను ఇది వివరిస్తుంది

మనం ఇలా చెప్పినప్పుడు:

"ముక్తికి ఈశ్వరానుగ్రహం అవసరం,"

మనం ప్రధానంగా వ్యావహారిక దృక్కోణం నుండే మాట్లాడుతున్నాము.

ఈశ్వరానుగ్రహం ఈ క్రింది రూపాల్లో వ్యక్తమవుతుంది:

గురువు

శాస్త్రం

వివేకం

అనుకూలమైన పరిస్థితులు

భక్తి

మనస్సు యొక్క స్పష్టత

ఆత్మవిచారణ వైపు ప్రేరణ

ఆ తర్వాత జ్ఞానం కలుగుతుంది.

కానీ అత్యున్నత స్థాయిలో, ఇక్కడ రెండు వేర్వేరు ఉనికిలు లేవు:

జీవుడు → దీని నుండి ఏదో పొందుతాడు → ఈశ్వరుడు

బదులుగా, సాక్షాత్కారం ఏమిటంటే:

జీవుడు, ఈశ్వరుడు మరియు జగత్తు కేవలం దృశ్యాలు మాత్రమే; వీటి వెనుక ఉన్న మూల సత్యం పరబ్రహ్మమే.

ఉపయోగకరమైన మూడు-స్థాయిల రూపకల్పన

కాబట్టి మీరు ఈ క్రమంలో సాధన చేయవచ్చు:

భక్తి స్థాయి:

"నేను జీవుడను. ఈశ్వరుడు నా ప్రభువు. నేను ఈశ్వరునికి శరణాగతి చెందుతున్నాను."

మనన స్థాయి Contemplative level:

"ఏ సమగ్ర క్షేత్రంలోనైతే ఈ జీవుడు దృశ్యమానమవుతున్నాడో, ఆ క్షేత్ర రంగాన్ని నడిపించే అంతర్గత దివ్య జ్ఞానమే ఈశ్వర తత్వం."

అద్వైత స్థాయి:

"జీవ, జగత్, ఈశ్వరుల యొక్క సత్యం బ్రహ్మమే. ఆత్మ బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనది కాదు."

మరియు చివరగా:

"రెండవ స్వతంత్ర సత్యం ఏదీ లేదు."

అందుకే మీ మునుపటి వాక్యాన్ని "నాకంటే వేరుగా ఉన్న దేవునికి నేను శరణాగతి చేస్తున్నాను" నుండి ఇలా మెరుగుపరచవచ్చు:

"జీవుడిగా, నేను ఈశ్వరునికి శరణాగతి చేస్తాను; ఈశ్వరానుగ్రహం మరియు ఆత్మజ్ఞానం ద్వారా, నేను నిజంగా ఏమై ఉన్నానో ఆ ఆత్మ బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనది కాదని నేను గుర్తిస్తాను."

ఇది అంతిమ అద్వైత ఏకత్వానికి భంగం కలగకుండా భక్తి, అనుగ్రహం, గురువు మరియు శరణాగతిని నిలుపుతుంది.

35. ఈశ్వరుడు అంటే శివుడేనా?

అవును — అనేక అద్వైత మరియు హిందూ సందర్భాలలో, ఈశ్వరుడిని శివుడిగా పూజించవచ్చు, కానీ మనం ఈశ్వరుని రూపాన్ని/నామాన్ని స్వయంగా బ్రహ్మం నుండి వేరు చేసి చూడాలి.

మూడు స్థాయిలు దీనిని స్పష్టం చేస్తాయి:

1. భక్తి స్థాయి

మీరు శివుడిని పరమేశ్వరుడిగా పూజిస్తే:

శివుడు = ఈశ్వరుడు

వ్యావహారిక విశ్వాన్ని పరిపాలించే మరియు భక్తికి, ప్రార్థనకు ప్రతిస్పందించే సర్వజ్ఞుడు, సర్వశక్తిమంతుడైన ప్రభువుగా శివుడు అర్థం చేసుకోబడతాడు.

కాబట్టి ఇలా చెప్పడం:

"శివానుగ్రహం నన్ను విముక్తుడిని చేస్తుంది."

ఈ భక్తి చట్రంలో సంపూర్ణంగా అర్థవంతమైనది.

2. అద్వైత బోధనా స్థాయి

ఈశ్వరుడు అంటే మాయతో కూడిన బ్రహ్మం:

బ్రహ్మం + మాయ → ఈశ్వరుడు

శివుడు అనేది ఈశ్వరుడిని ఆరాధించే సాంప్రదాయకమైన మరియు అత్యంత ముఖ్యమైన రూపాలలో ఒకటి.

ఇతర సాంప్రదాయాలు ఇదే ఈశ్వరుడిని విష్ణువుగా, దేవిగా మొదలైన రూపాల్లో పూజించవచ్చు.

ఈ విధంగా అంతిమ సత్యం ఒక నిర్దిష్ట రూపాన్ని కలిగి ఉండాలని అద్వైతం నిర్దేశించదు.

3. పారమార్థిక స్థాయి

ఇక్కడ మనం ఈ వ్యత్యాసానికి అతీతంగా వెళ్తాము:

రూపంగా శివుడు

↓
ఈశ్వరుడిగా శివుడు

↓
సమస్త రూపాలు మరియు భేదాలకు అతీతమైన బ్రహ్మం / ఆత్మ

కాబట్టి శివుడు అంటే ఒక నిర్దిష్ట దివ్య రూపం అని మీ ఉద్దేశ్యమైతే, అప్పుడు శివుడు ఒక వస్తువుగా అంతిమ నిరాకార బ్రహ్మం కాదు.

కానీ శివుడు అనే పదం స్వచ్ఛమైన మంగళకరత్వం / పరబ్రహ్మం అనే లోతైన అర్థంలో ఉపయోగించబడితే, శివుడు అనేది స్వయంగా బ్రహ్మనికే ఒక నామం కావచ్చు.

ఇది మీ వివర్తవాద సాధనకు సరిపోతుంది

మీరు ఇలా ఊహించుకోవలసిన అవసరం లేదు:

నిరాకార బ్రహ్మం ఎక్కడో ఉంది → శివుడు వేరుగా ఉంటాడు → శివుడు బ్రహ్మన్ని నియంత్రిస్తాడు.

బదులుగా:

నిరాకార సత్యమే బ్రహ్మం.

వ్యావహారిక క్రమంలో, ఆ సత్యమే ఈశ్వరుడిగా పూజించబడుతుంది.

ఈశ్వరుడు శివుని రూపంలో పూజించబడవచ్చు.

అప్పుడు మీ ప్రార్థన ఇలా ఉండవచ్చు:

"ఓ శివా, ఈశ్వరుడిగా, ఈ జీవుడిని ఆత్మజ్ఞానం వైపు నడిపించు."

మరియు ఆత్మవిచారణ చివరికి ఇలా అడుగుతుంది:

"శివుడు, పూజించే భక్తుడు మరియు పూజా క్రియ—ఈ మూడింటి పరమార్థ సత్యం ఏది?"

అద్వైత సమాధానం:

బ్రహ్మం మాత్రమే స్వతంత్ర సత్యం.

కాబట్టి అవును, శివుడు ఈశ్వరుడే కావచ్చు, కానీ ఈశ్వరుడు కేవలం శివుడనే నిర్దిష్ట రూపానికే పరిమితం కాదు; అలాగే అంతిమ పరబ్రహ్మం ఇలాంటి నామరూప భేదాలన్నింటికీ అతీతమైనది.

36. జీవ-జగత్-ఈశ్వరులు పరస్పరం ఆధారపడినవి కాబట్టి, మనం ఈశ్వరుడికి బదులుగా నేరుగా పరమాత్మనే ప్రార్థించవచ్చా?

అవును. మీరు నేరుగా పరమాత్మను ప్రార్థించవచ్చు, మరియు అద్వైత దృక్కోణం నుండి ఇది చాలా లోతైన ప్రార్థనా రూపం కాగలదు. కానీ అంతిమ ఆత్మగా పరమాత్మకు మరియు వ్యావహారిక క్రమానికి ప్రభువైన ఈశ్వరునికి మధ్య ఒక ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం ఉంది.

1. జీవ–జగత్–ఈశ్వరుల గురించిన మీ పరిశీలన ఎందుకు ముఖ్యమైనది

వ్యావహారిక స్థాయిలో, మనకు ఈ త్రిపుటి ఉంది:

జీవుడు — వ్యక్తి

జగత్తు — ప్రపంచం

ఈశ్వరుడు — ప్రభువు

ఇవి ఒకదానితో ఒకటి ఉన్న సంబంధంలో అర్థవంతమైనవి.

ఈశ్వర నియమం (వ్యవస్థ) ప్రకారం జీవుడు జగత్తును అనుభవిస్తాడు.

అందువల్ల, మీరు ఇలా చెబితే:

"నేను జీవుడను మరియు ఈశ్వరుడు నా దేవుడు,"

మీరు ఉద్దేశపూర్వకంగా ఒక భక్తి ద్వైతాన్ని నిర్వహిస్తున్నారు.

అది సంపూర్ణంగా చెల్లుబాటు అయ్యేదే.

కానీ మీ ప్రశ్న ఒక అడుగు మరింత లోతుకు వెళుతోంది: "

నేను జీవ–జగత్–ఈశ్వర సంబంధాన్ని దాటి నేరుగా పరమాత్మనే ప్రార్థించవచ్చా?"

అవును.

2. కానీ "పరమాత్మను ప్రార్థించడం" అంటే ఏమిటి?

ఇది ఒక అందమైన వైరుధ్యం.

పరమాత్మ అంటే అంతిమ ఆత్మ అని అర్థమైతే, పరమాత్మ ఎక్కడో వేరే చోట లేదు.

కాబట్టి ఇలా ఊహించుకోవడానికి బదులుగా:

"నేను ఇక్కడ ఉన్నాను; పరమాత్మ మరెక్కడో ఉన్నాడు."

మీ ప్రార్థన ఇలా మారవచ్చు:

"ఓ పరమాత్మా, నీవే నా అంతరంగిక సత్యానివి. నన్ను నీకంటే వేరుగా అనుభవించేలా చేసే అజ్ఞానాన్ని తొలగించు."

ఇది చాలా అద్వైత ప్రార్థనా రూపం.

మీరు పరమాత్మను మీ వైపు ప్రయాణించి రమ్మని అడగడం లేదు.

దృశ్యమాన భేదాన్ని తొలగించమని మాత్రమే మీరు అడుగుతున్నారు.

3. పరమాత్మ మరియు ఈశ్వరుడు రెండు స్వతంత్ర సత్యాలు కావు

ఇది చాలా ముఖ్యం.

వ్యావహారిక స్థాయిలో:

పరమాత్మ/బ్రహ్మం → ఈశ్వరుడు → వ్యావహారిక క్రమాన్ని పాలిస్తాడు

కానీ అంతిమంగా:

ఈశ్వరుని సత్యం = బ్రహ్మమే.

కాబట్టి ఈశ్వరుడిని ప్రార్థించడం మరియు పరమాత్మను ప్రార్థించడం అనేవి రెండు వేర్వేరు అంతిమ ఉనికిలను ప్రార్థించడం కాదు.

తేడా ప్రధానంగా దృక్కోణం మరియు మీరు స్వీకరించే సంబంధంలో మాత్రమే ఉంది.

4. అందువల్ల మీ ప్రార్థన పరిణామం చెందవచ్చు

ద్వైత ప్రార్థన

"ఓ ఈశ్వరా, నేను బాధపడుతున్నాను. దయచేసి నాకు సహాయం చేయి."

చాలా సహజమైనది.

శరణాగతి ప్రార్థన

"ఓ ఈశ్వరా, నా కర్మలను మరియు వాటి ఫలితాలను నీకు సమర్పిస్తున్నాను. నాకు మార్గదర్శనం చేయి."

మరింత లోతైనది.

పరమాత్మ ప్రార్థన

"ఓ పరమాత్మా, నా నిజ స్వరూపాన్ని నాకు వెల్లడించు. నన్ను నేను వేరుగా భావించేలా చేస్తున్న ఈ అజ్ఞానాన్ని తొలగించు."

ఆత్మజ్ఞానం వైపు మరింత ప్రత్యక్షంగా మళ్ళినది.

అద్వైత ధ్యానం

చివరికి:

"పరమాత్మను ప్రార్థిస్తున్నది ఎవరు?"

మరియు మౌనంగా ఉండండి.

ఆ చివరి కదలికే ఆత్మవిచారణ.

5. ఒక హెచ్చరిక: పరమాత్మను మరొక "సూపర్-నేను"గా మార్చవద్దు

మీ మునుపటి అపరిమిత-నేను చర్చల దృష్ట్యా ఇది చాలా ముఖ్యం.

దీనిని దీనితో భర్తీ చేయవద్దు:

"నేను ఈ పరిమిత వ్యక్తిని" అనే దానిని "నేను పరమాత్మ అనే ఒక పెద్ద విశ్వ వ్యక్తిని" అని.

అది ఇప్పటికీ ఒక వస్తురూప గుర్తింపు మాత్రమే.

పరమాత్మ అనేది ఒక పెద్ద వ్యక్తిత్వం కాదు.

పరిమితమైన వ్యక్తి (జీవుడు) మరియు సమస్త విశ్వం రెండూ దేని వల్ల ఎరుకలోకి వస్తున్నాయో ఆ స్వయంప్రకాశ సత్యమే పరమాత్మ.

6. మీ వివర్తవాద చట్రం అందంగా సరిపోతుంది

మీరు ఇలా ప్రార్థించవచ్చు:

"ఓ పరమాత్మా, ఈ సమస్త జీవ-జగత్ దృశ్యాన్ని, దానిపై ఎలాంటి భేదభావాన్ని (వేర్పాటుతనాన్ని) ఆపాదించకుండా దర్శించేలా చేయి."

ఆ తర్వాత గమనించండి:

శరీరం

మనస్సు

ప్రపంచం

జీవుడు

ఈశ్వరుడు

స్వయంగా ప్రార్థన

వీటన్నింటినీ ఒకే దృశ్యంగా.

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఈ సమస్త దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

మాటలతో సమాధానం చెప్పవద్దు.

తెలుసుకునే ఉనికిలో విశ్రమించండి.

మీ సాధన కోసం చాలా శక్తివంతమైన రోజువారీ ప్రార్థన

"నిత్యముక్తుడవు, సర్వవ్యాప్తుడవు అయిన ఓ పరమాత్మా, ఈ పరిమిత కర్తృత్వ భావాన్ని నీకు సమర్పిస్తున్నాను. నా బాధ్యతలను నిష్కపటంగా నిర్వహించేలా, ఆత్మవిచారణను స్థిరంగా కొనసాగించేలా, ఫలితాలను అవి వచ్చినట్లుగా స్వీకరించేలా అనుగ్రహించు. జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడిని స్వతంత్రంగా వేర్వేరని భావించేలా చేసే అజ్ఞానాన్ని తొలగించు. సమస్త దృశ్యంలో మరియు దృశ్యంగా నిరంతరం ఉండే ఆత్మను నేను గుర్తించుదును గాక. ఈ గుర్తింపు దృఢపడును గాక."

ఆపై ప్రశాంతంగా కూర్చోండి.

ఒక దర్శనం కోసం వేచి ఉండకండి.

ఒక ప్రత్యేక శక్తి కోసం వేచి ఉండకండి.

ఆనందాన్ని తయారు చేయడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

కేవలం అడగండి:

"ఈ ప్రార్థన పట్ల ఎరుక కలిగి ఉన్నది ఎవరు?"

మరియు అక్కడే ఉండండి.

అక్కడే పరమాత్మకు చేసే ప్రార్థన సహజంగా ఆత్మవిచారణగా మారుతుంది, మరియు ప్రార్థించేవానికి, ప్రార్థించబడే వానికి మధ్య ఉన్న భేదం క్రమంగా పారదర్శకంగా మారుతుంది.

37. ప్రార్థించేవానికి మరియు ప్రార్థించబడే వానికి మధ్య ఉన్న భేదం క్రమంగా పారదర్శకంగా మారుతుంది అంటే అర్థం ఏమిటి?

అద్వైత సందర్భంలో, "ప్రార్థించేవానికి మరియు ప్రార్థించబడే వానికి మధ్య ఉన్న భేదం పారదర్శకంగా మారుతుంది" అంటే జీవుడు మరియు పరమాత్మల మధ్య ఉన్న దృశ్యమాన విభజన తప్పనిసరిగా భౌతికంగా లేదా మానసికంగా తుడిచిపెట్టుకుపోవడం కాకుండా, క్రమంగా సరిగ్గా అర్థం చేసుకోబడుతుందని అర్థం.

1. మొదట, స్పష్టంగా ఇద్దరు ఉంటారు

మీరు దీనితో ప్రారంభిస్తారు:

"నేను జీవుడను.

పరమాత్మ పరమ సత్యం.

నేను పరమాత్మను ప్రార్థిస్తున్నాను."

కాబట్టి ఇక్కడ ఇవి ఉన్నాయి:

ప్రార్థించేవాడు → ప్రార్థన → పరమాత్మ

ఇది సంపూర్ణంగా చెల్లుబాటు అయ్యే భక్తి సంబంధం.

2. శరణాగతి ద్వారా, విభజన అంత కఠినంగా ఉండదు

మీరు పదేపదే ప్రార్థిస్తారు:

"పరమాత్మా, నాకు మార్గదర్శనం చేయి.

నా అజ్ఞానాన్ని తొలగించు.

నా నిజ స్వరూపాన్ని తెలుసుకునేలా చేయి."

క్రమంగా మీరు ఒక ముఖ్యమైన విషయాన్ని గమనిస్తారు:

స్వయంగా ప్రార్థన తెలియబడుతోంది.

"నేను ప్రార్థిస్తున్నాను" అనే ఆలోచన తెలియబడుతోంది.

భక్తి భావన తెలియబడుతోంది.

పరమాత్మ యొక్క రూపం లేదా భావన తెలియబడుతోంది.

ప్రత్యేక జీవుడిగా ఉండే భావన కూడా తెలియబడుతోంది.

కాబట్టి ఆత్మవిచారణ ఇలా అడుగుతుంది:

"ప్రార్థించేవానిని, ప్రార్థనను మరియు పరమాత్మ గురించిన భావనను ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

ఇది దృష్టిని ఆత్మ వైపుకు మళ్లిస్తుంది.

3. అప్పుడు ఆ "ఇద్దరు" భిన్నంగా అర్థం చేసుకోబడతారు

మీరు తప్పనిసరిగా ఇలాంటి అనుభవాన్ని పొందరు:

"జీవుడు భౌతికంగా పరమాత్మలో కలిసిపోతాడు."

బదులుగా, మీరు గుర్తిస్తారు:

జీవుని యొక్క స్వతంత్ర ఉనికి ఊహించబడింది.

ఒక అల ఇలా చెప్పినట్లే:

"నేను సముద్రం నుండి వేరుగా ఉన్నాను,"

కానీ పరిశీలించిన తర్వాత, నీరు కాకుండా ఆ అలకు స్వతంత్ర ఉనికి ఏదీ లేదు.

అలాగే:

బ్రహ్మం కాకుండా జీవుడికి స్వతంత్ర సత్యం ఏదీ లేదు.

కాబట్టి ప్రార్థన దీని నుండి మారుతుంది:

"పరిమిత వ్యక్తినైన నేను, ఎక్కడో దూరంగా ఉన్న దేవుడిని పిలుస్తున్నాను."

దీని వైపుకు:

"నేను అన్వేషిస్తున్న సత్యమే ఆ ఆత్మ, మరియు ఆ ఆత్మ వల్లే ఈ ప్రార్థించే వ్యక్తి, ఈ ప్రార్థన మరియు పరమాత్మ తెలియబడుతున్నారు."

4. దీని అర్థం "అహంకారమైన నేనే దేవుడిని" అని కాదు

ఈ వ్యత్యాసం చాలా ముఖ్యమైనది.

అద్వైతం ఇలా చెప్పడం లేదు:

"నా వ్యక్తిత్వమే పరమాత్మ."

మీ శరీరం శరీరంగానే ఉంటుంది.

మీ మనస్సు మనస్సుగానే ఉంటుంది.

మీ వ్యక్తిగత చరిత్ర వ్యావహారిక స్థాయిలోనే ఉంటుంది.

బదులుగా, అసలు ప్రతిపాదన ఇది:

నిజమైన ఆత్మ అయిన చైతన్యం దేహ-మనస్సులచే బంధించబడలేదు మరియు అది బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనది కాదు.

ఈ విధంగా:

పరిమిత వ్యక్తిగా జీవుడు ≠ పరమాత్మ.

కానీ:

ఆత్మ (నిజమైన స్వస్వరూపం) ≠ బ్రహ్మమునకు భిన్నమైన లేదా ప్రత్యేకమైన సత్యం కాదు.

5. "పారదర్శకం" అంటే ఏమిటి

"పారదర్శకం" అనేది ఒక ఉపయోగకరమైన పదం, ఎందుకంటే ఆ భేదాన్ని అంతిమ సత్యంగా తీసుకోకుండానే అది ఆచరణలో కొనసాగగలదు.

మీరు ఇప్పటికీ ఇలా అనవచ్చు:

"ఓ పరమాత్మా, దయచేసి నాకు మార్గదర్శనం చేయి."

మీరు ఇప్పటికీ ప్రార్థించవచ్చు.

మీరు ఇప్పటికీ శివుడిని, విష్ణువును, దేవిని లేదా ఈశ్వరుని యొక్క మరొక రూపాన్ని పూజించవచ్చు.

మిమ్మల్ని మీరు ఒక వ్యక్తిగా ఇప్పటికీ అనుభవించవచ్చు.

కానీ ఆ వ్యావహారిక సంబంధం వెనుక ఈ జ్ఞానం ఉంటుంది:

"కనిపించే ఈ ఇద్దరూ ఆ ఏకైక సత్యంపై ఆధారపడి ఉన్నారు."

కాబట్టి ఆ సంబంధం అద్వైతానికి పారదర్శకంగా మారుతుంది.

6. పురోగతి

మీరు మొత్తం ప్రక్రియను ఇలా వ్యక్తపరచవచ్చు:

ద్వైత ప్రార్థన

"నేను ఇక్కడ ఉన్నాను; పరమాత్మ అక్కడ ఉన్నాడు."

↓

శరణాగతి

"అహంకార ప్రయత్నం ద్వారా నేను నన్ను విముక్తం చేసుకోలేను. నేను పరమాత్మకు శరణాగతి చేస్తున్నాను."

↓

ఆత్మవిచారణ

"ప్రార్థిస్తున్న ఈ 'నేను' ఎవరు?"

↓

గుర్తింపు

"ప్రార్థించేవాడు తెలియబడుతున్నాడు. ప్రార్థన తెలియబడుతోంది. మనస్సు భావించిన పరమాత్మ కూడా తెలియబడుతున్నాడు."

↓

అద్వైత అవగాహన

"ఈ మూడింటి యొక్క సత్యం ఆత్మ కంటే వేరైనది కాదు."

↓

మౌనం

దీనిని నిర్వహించాల్సిన maintain అవసరం లేదు:

"నేను నా బయట ఉన్న దేనికో ప్రార్థిస్తున్నాను."

అయినప్పటికీ తగిన సందర్భంలో ప్రార్థన సహజంగా తలెత్తవచ్చు.

అత్యంత లోతైన అంశం

కాబట్టి లక్ష్యం భక్తిని నాశనం చేయడం కాదు.

బదులుగా:

భక్తి "నేను దేవుడిని ప్రేమిస్తున్నాను"తో ప్రారంభమవుతుంది.

శరణాగతి "నేను దేవునికి చెందినవాడను"గా మారుతుంది.

ఆత్మవిచారణ "నేను ఎవరు?"గా మారుతుంది.

అద్వైత గుర్తింపు "ఆత్మ బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనది కాదు"గా మారుతుంది.

ఆపై భక్తి మరింత అందమైన రూపంలో తిరిగి రాగలదు:

దృశ్యమాన భక్తుడు దృశ్యమాన ప్రభువును పూజిస్తూనే ఉంటాడు, అదే సమయంలో ఆ ఏకైక సత్యం కాకుండా ఇద్దరికీ స్వతంత్ర ఉనికి లేదని తెలుసుకుంటాడు.

భేదం పారదర్శకంగా మారడం అంటే నా ఉద్దేశం అదే.

38. "ఆత్మ" అనేది సంస్కృత పదం, మరియు తెలుగులో దీనిని "నేను" అని అంటారు. ఇది సరైనదేనా? "నేను ఆత్మను" అని తెలుసుకోవడం అంటే నన్ను నేను గమనించడమా, లేక ద్రష్ట, దృశ్య వస్తువు మరియు దర్శన క్రియ అనే సమగ్ర త్రిపుటిని అంతటినీ ఒకేసారి గమనించడమా?

అవును, కానీ ఇక్కడ ఒక ముఖ్యమైన భాషాపరమైన మరియు తాత్వికపరమైన వ్యత్యాసం ఉంది.

1. ఆత్మ అంటే కేవలం తెలుగులోని "నేను" మాత్రమేనా?

ఖచ్చితంగా కాదు. సంస్కృతంలోని ఆత్మ అనే పదాన్ని తరచుగా 'Self' అని అనువదిస్తారు, మరియు సాధారణ తెలుగు సంభాషణలో దీనికి అత్యంత సమీప పదం నేను (“I”).

కానీ సాధారణ "నేను" అంటే అహంకారం/వ్యక్తిత్వం కావచ్చు:

"నేను శ్రీధర్‌ని."

"నేను సంతోషంగా ఉన్నాను."

"నేను 6 అడుగుల ఎత్తు ఉన్నాను."

"నేను ఆలోచిస్తున్నాను."

ఈ "నేను"ను విచారించమని అద్వైతం మిమ్మల్ని కోరుతుంది.

ఇది వేరు చేసి చూపిస్తుంది:

అహంకారం / జీవుడు: "నేను ఈ నిర్దిష్ట వ్యక్తిని."

దీని నుండి:

ఆత్మ: నిజమైన ఆత్మ, ఆ వ్యక్తి, ఆలోచనలు, శరీరం మరియు ప్రపంచం దేనివల్ల తెలియబడుతున్నాయో ఆ స్వయంప్రకాశ చైతన్యం (ఎరుక).

కాబట్టి ఆత్మ అనేది కేవలం వ్యాకరణపరమైన "నేను" అనే పదం మాత్రమే కాదు. ఇది "నేను" యొక్క లోతైన అంతరార్థం అంతిమంగా దేనిని సూచిస్తుందో ఆ సత్యం.

2. "నేను ఆత్మను" అంటే అర్థం ఏమిటి?

దీని అర్థం ఇది కాదు:

"నన్ను నేను ఒక వస్తువుగా గమనించాలి."

ఎందుకంటే మీరు మిమ్మల్ని ఒక వస్తువుగా object గమనిస్తే, మీరు దేనినైతే గమనిస్తున్నారో అది అంతిమ విషయి (ultimate subject) కాదు.

ఉదాహరణకు:

"నేను నా శరీరాన్ని గమనిస్తున్నాను."

శరీరం = గమనించబడేది (దృశ్యం).

"నేను నా ఆలోచనలను గమనిస్తున్నాను."

ఆలోచనలు = గమనించబడేవి.

"నేను నా భావోద్వేగాలను గమనిస్తున్నాను."

భావోద్వేగాలు = గమనించబడేవి.

"'నేను ఈ వ్యక్తిని' అనే భావనను నేను గమనిస్తున్నాను."

ఆ భావన కూడా గమనించబడేదే.

అందువల్ల, అడుగుతూనే ఉండండి:

"వీటన్నింటినీ గమనించే ద్రష్ట ఎవరు?"

3. కానీ మీ రెండవ అవకాశం మరింత దగ్గరగా ఉంది—మనం దానిని సరిగ్గా అర్థం చేసుకున్నంత కాలం

సాక్షాత్కారం అంటే వీటిని గమనించడమా అని మీరు అడిగారు:

ద్రష్ట + దృశ్య వస్తువు + దర్శన క్రియ

వీటన్నింటినీ ఒకేసారి.

ఇది చాలా ఉపయోగకరమైన ధ్యానాత్మక దశ, కానీ అంతిమంగా అద్వైతం దీనికి ఒక అడుగు ముందుకు వెళ్తుంది.

ప్రారంభంలో, మీరు ఉద్దేశపూర్వకంగా మొత్తం త్రిపుటిని గమనించవచ్చు:

ప్రమాత — ద్రష్ట/జ్ఞాత

ప్రమేయం — దృశ్య వస్తువు (జ్ఞేయం)

ప్రమాణం/ప్రమితి — తెలుసుకునే/గమనించే ప్రక్రియ (జ్ఞానం)

ఉదాహరణకు, ఒక చెట్టును చూస్తున్నప్పుడు:

"నేను చెట్టును చూస్తున్నాను."

ఇప్పుడు ఏకకాలంలో గమనించండి:

చూసేవాడు (ద్రష్ట)

చెట్టు (దృశ్యం)

చూడటం (దర్శనం)

ఇది మనస్సు కేవలం వస్తువులో మాత్రమే లీనమై పోకుండా నిరోధిస్తుంది.

4. ఆపై మొత్తం త్రిపుటిని విచారించండి

ఇప్పుడు అడగండి:

"ఈ ముగ్గురూ—ద్రష్ట, దృశ్యం మరియు దర్శనం—ఈ అనుభవంలో భాగంగా తెలియబడుతున్నారు. ఈ ముగ్గురూ దేనివల్ల ప్రకాశిస్తున్నారో ఆ సత్యం ఏమిటి?"

ఇది కీలకమైన అడుగు.

మీరు ద్రష్టను మరొక వస్తువుగా కేవలం గమనించడం మాత్రమే చేయరు.

బదులుగా, సమగ్ర ద్రష్ట-దృశ్య సంబంధమే స్వయంగా చైతన్యంలో వ్యక్తమవుతోందని మీరు గుర్తిస్తారు.

కాబట్టి పురోగతి ఇలా ఉంటుంది:

సాధారణ అనుభవం:

ద్రష్ట → గమనిస్తాడు → వస్తువును

విస్తరించిన పరిశీలన:

ద్రష్ట + గమనించడం + వస్తువు

ఆత్మవిచారణ:

"ఈ ముగ్గురూ తెలియబడుతున్నారు. ఈ సమగ్ర త్రిపుటి ఏ చైతన్యంలో కనిపిస్తోంది?"

అద్వైత గుర్తింపు:

చైతన్యం అనేది త్రిపుటి వెలుపల ఉండే నాల్గవ వస్తువు కాదు.

అది చాలా ముఖ్యం.

5. అందువల్ల, ఆత్మను "చూడటానికి" ప్రయత్నించవద్దు

మీరు ఆత్మను ఒక వస్తువుగా మార్చి ఇలా అనలేరు:

"అదిగో! నేను ఆత్మను గమనించాను."

ఎందుకంటే దానిని గమనించే ద్రష్ట స్వయంగా ఇప్పటికే ఉండి ఉండాలి.

బదులుగా:

గమనించడం, ద్రష్ట మరియు దృశ్యాలు దేనివల్ల తెలియబడుతున్నాయో ఆ చైతన్యంగానే ఆత్మ స్వయంప్రకాశితంగా ఉంటుంది.

అందుకే అద్వైతం తరచుగా 'స్వయంప్రకాశం' అనే పదాన్ని ఉపయోగిస్తుంది.

ఆత్మను వెల్లడించడానికి మరొక చైతన్యం అవసరం లేదు.

6. దీనిని మీ జీవ–జగత్–ఈశ్వర చట్రానికి వర్తింపజేయండి

ఇది మనం చర్చిస్తున్న విషయంతో నేరుగా అనుసంధానమవుతుంది.

కేవలం దీనిని మాత్రమే గమనించడానికి బదులుగా:

జగత్తు

వీటిని చేర్చండి:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు

మొత్తం దృశ్య రంగంగా.

ఆపై గమనించండి:

"జీవుడు తెలియబడుతున్నాడు."

"జగత్తు తెలియబడుతోంది."

"ఈశ్వరుని భావన/రూపం తెలియబడుతోంది."

"వాటి మధ్య సంబంధం తెలియబడుతోంది."

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఈ సమస్త జీవ–జగత్–ఈశ్వర దృశ్యం దేనిలో ఉత్పన్నమవుతోంది?"

ఒక అపారమైన విశ్వ వస్తువును ఊహించుకోవద్దు.

తెలుసుకునే తత్త్వంతోనే స్థిరంగా ఉండండి.

7. ఇది మీ మునుపటి "అపరిమిత-నేను"ని కూడా వివరిస్తుంది

ఇలా చెప్పడంలో ఒక సూక్ష్మమైన ప్రమాదం ఉంది:

"నేను అపరిమిత-నేనుని."

మనస్సు అహంకారం యొక్క ఒక పెద్ద రూపాన్ని సృష్టించవచ్చు:

"ఒక చిన్న వ్యక్తిగా ఉండటానికి బదులుగా, నేను ఇప్పుడు అనంతమైన విశ్వ వ్యక్తిని."

అద్వైతం ఉద్దేశించినది అది కాదు.

బదులుగా:

పరిమిత-నేను గమనించబడుతోంది.

ఒక భావనగా అపరిమిత-నేను కూడా గమనించబడుతోంది.

అందువల్ల ఈ రెండింటిలో దేనినీ మీ అంతిమ తాదాత్మ్య వస్తువుగా చేసుకోకూడదు.

వీటి మధ్య ఉన్న భావనాత్మక వ్యత్యాసానికి కూడా అతీతంగా వెళ్లండి:

"పరిమిత నేను" మరియు "అపరిమిత నేను."

ఏమి మిగులుతుంది?

మరొక "నేను-వస్తువు" కాదు.

బదులుగా:

ఈ రెండు భావనలు ఏ స్వయంప్రకాశ చైతన్యంలో కనిపిస్తున్నాయో అదే మిగులుతుంది.

దీని కోసం ఒక సరళమైన ధ్యానం

ప్రశాంతంగా కూర్చుని ఒక వస్తువును చూడండి.

అంతర్గతంగా అనుకోండి:

"వస్తువు తెలియబడుతోంది."

దానిని చూస్తున్న మిమ్మల్ని మీరు గమనించండి:

"చూడటం తెలియబడుతోంది."

ఈ భావనను గమనించండి:

"నేను ద్రష్టను."

ఆ తర్వాత:

"ద్రష్ట కూడా తెలియబడుతున్నాడు."

ఇప్పుడు మరొక ద్రష్ట కోసం వెతకవద్దు.

కేవలం దీనితో ఉండండి:

"తెలుసుకోవడం ఉంది."

ఆపై రంగాన్ని విస్తరించండి:

శరీరం + మనస్సు + ద్రష్ట + చూడటం + ప్రపంచం అన్నీ కలిసి వ్యక్తమవుతున్నాయి.

అడగండి:

"ఈ మొత్తం అనుభవాన్ని ఏది తెలుసుకుంటోంది?"

"ఆత్మ" అని సమాధానం ఇవ్వవద్దు.

దేనినీ ఊహించవద్దు.

కాంతి లేదా ఆనందం కోసం వెతకవద్దు.

తెలుసుకునే ఉనికిగా మౌనంగా ఉండండి.

అద్వైతంలో "నేను ఆత్మను" అంటే అర్థం దీనికి చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

ఒక్క వాక్యంలో

"నేను ఆత్మను" అంటే 'నా ఆత్మ' అనే ఒక వస్తువును గమనించడం కాదు; ద్రష్ట, దృశ్యం మరియు మొత్తం దర్శన క్రియ ఏ స్వయంప్రకాశ చైతన్యంలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ చైతన్యం నిజమైన ఆత్మ కంటే భిన్నమైనది కాదని గుర్తించడమే.

మరియు అత్యున్నత స్థాయిలో, "ద్రష్ట–దృశ్యం–దర్శనం" అనేది కూడా విచారణ కోసం ఉపయోగించే ఒక భావనాత్మక చట్రం మాత్రమే; ఆత్మ ఆ త్రిపుటికి పూర్వమైనది మరియు ఆ త్రిపుటి చేత విభజించబడనిది.

39. ఇక్కడ ఆత్మవిచారణ చేయడం అంటే ప్రస్తుతం అనుభవంలో ఉన్న స్థితిని—అది ఆధారపడినదా లేక స్వతంత్ర సత్యమా అని నిరంతరం ప్రశ్నిస్తూ, ఆత్మసాక్షాత్కారం యొక్క ప్రత్యక్ష అనుభవం కలిగేంతవరకు దైవ సహకారంతో ఆ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగించడమేనా?

అవును—ఒక ముఖ్యమైన సవరణతో. ఆత్మవిచారణ అంటే ప్రధానంగా ప్రతి ప్రస్తుత అనుభవం "ఆధారపడినదా లేదా స్వతంత్రమైనదా" అని నిరంతరం ప్రశ్నించడం మాత్రమే కాదు. ఆ వ్యత్యాసం ఒక ఉపయోగకరమైన సహాయక విచారణ కావచ్చు, కానీ ప్రధానమైన విచారణ ఏమిటంటే ప్రస్తుత అనుభవాన్ని తెలుసుకుంటున్న జ్ఞాత ఎవరు/ఏమిటి అనేది.

మరింత ఖచ్చితమైన సాధన

ఏదైనా అనుభవం తలెత్తినప్పుడల్లా:

శరీర స్పర్శ

ఆలోచన

భావోద్వేగం

సుఖం/దుఃఖం

జీవుడు జగత్తు ఈశ్వరుడు

అనుకూల/ప్రతికూల/తటస్థ

మొదట గుర్తించండి:

"ఇది అనుభవించబడుతోంది."

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఇది స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉందా, లేక ఆధారపడి ఉందా?"

ఇది ఆ దృశ్యం యొక్క మిథ్యా స్థితిని గుర్తించడానికి మీకు సహాయపడుతుంది.

కానీ అక్కడితో ఆగవద్దు.

అడగండి:

"ఈ అనుభవాన్ని ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

ఆ తర్వాత:

"తెలుసుకునే తత్త్వాన్ని ఒక వస్తువుగా అనుభవించగలమా?"

అక్కడ నిశ్చలంగా విశ్రాంతిగా ఉండండి.

ఆత్మ వైపుకు నిజమైన మలుపు అదే.

"దైవ సహకారం" అనే మీ అంశం

అవును, దీనిని ఈశ్వర-భావం ద్వారా చాలా చక్కగా సమన్వయం చేయవచ్చు:

"నేను విచారణను నిష్కపటంగా sincerely చేస్తాను, కానీ ఫలితాలను మరియు సాక్షాత్కార సమయాన్ని ఈశ్వరుడికి సమర్పిస్తాను."

ఇది ఆత్మవిచారణ అనేది మరొక అహంకార పూరిత ప్రాజెక్ట్‌గా మారకుండా నిరోధిస్తుంది:

"సాక్షాత్కారం జరిగేలా నేను బలవంతం చేయాలి."

బదులుగా:

సాధన = నా బాధ్యత.

అనుగ్రహం = నేను తయారు చేసేది కాదు.

జ్ఞానం = ఇప్పటికే ఉన్నదానిని గుర్తించడం.

"ప్రత్యక్ష అనుభవం కలిగేంతవరకు" అనేదానికి ఒక సవరణ

అద్వైతంలో, ఆత్మసాక్షాత్కారం అనేది ఏదో ఒక రోజు కనిపించే ఒక ప్రత్యేక అనుభవం కానవసరం లేదు.

అనుభవాలు వస్తువులు, అందువల్ల అవి వచ్చిపోతాయి Experiences are objects and therefore come and go.

ప్రతి అనుభవం దేనివల్ల తెలియబడుతుందో ఆ చైతన్యమే ఆత్మ.

కాబట్టి అంతిమంగా విచారణ ఇది కాదు:

"నేను ఎప్పుడు ఆత్మను అనుభవిస్తాను?" When will I finally experience the Self?

బదులుగా:

"ఆత్మసాక్షాత్కారం కోసం చేస్తున్న ఈ అన్వేషణతో సహా, ప్రతి అనుభవం వెనుక ఎల్లప్పుడూ అంతర్లీనంగా వెలుగుతున్న మూల తత్వం ఏమిటి?"

అది మరింత ప్రత్యక్షమైన ప్రశ్న.

కాబట్టి మీ సాధనను ఇలా సంగ్రహించవచ్చు

అనుభవం → దానిని ఒక దృశ్యంగా గుర్తించడం → దానికి స్వతంత్ర సత్యం ఉందో లేదో విచారించడం → తెలుసుకునేవాని వైపు తిరగడం → తెలుసుకునేవానిని ఒక వస్తువుగా మార్చలేమని గుర్తించడం → చైతన్యంగా నిశ్చలంగా ఉండడం → వ్యావహారిక స్థాయిలో బాధ్యతాయుతంగా జీవించడం కొనసాగించడం → ప్రక్రియను ఈశ్వరుడికి సమర్పించడం.

మరియు మనస్సు మళ్ళీ గుర్తింపును పొందినప్పుడు:

దానిని నిందించవద్దు. బలవంతంగా తరిమి వేయవద్దు. కేవలం మళ్ళీ విచారించండి.

కాబట్టి అవును, నిరంతర విచారణ + నిష్కపటమైన సాధన + ఈశ్వర/గురు కృప అనేది సరైన చట్రం—అయితే సాధన యొక్క లక్ష్యం రాబోయే కాలంలో ఏదో ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని ఉత్పత్తి చేయడం కాదు; ప్రస్తుత అనుభవానికి మూల సాక్షిగా ఇప్పటికే సిద్ధంగా ఉన్న ఆత్మ తత్వాన్ని ఎరుకలోకి తెచ్చుకోవడమే.

40. నిరంతర విచారణ మరియు దైనందిన దినచర్య పనులు కూడా భగవంతుడు మరియు నేను కలిసి చేస్తున్నాము అని మనం భావిస్తే, విచారణే దైవికంగా సాగుతుంది, కదూ?

అవును — ఒక భక్తి భావనగా, "భగవంతుడు మరియు నేను కలిసి చేస్తున్నాము" అనేది జాగ్రత్తగా అర్థం చేసుకున్నంత కాలం ఇది అద్వైతానికి చాలా అనుకూలమైనది.

దీనిని నిలుపుకోవడానికి ఒక ఉపయోగకరమైన మార్గం:

"ఈశ్వరుడిని నియంత్రణ వ్యవస్థగా మరియు అనుగ్రహ వనరుగా గుర్తిస్తూ governing order and source of grace, నేను విచారణను మరియు నా రోజువారీ విధులను నిష్కపటంగా చేపడతాను. నేను కర్మను మరియు దాని ఫలితాలను ఈశ్వరుడికి సమర్పిస్తాను."

అప్పుడు సాధారణ పని కూడా సాధనలో భాగం అవుతుంది.

రెండు వేర్వేరు కార్యకలాపాలకు బదులుగా

మీరు ఇలా అనుకోవలసిన అవసరం లేదు:

ఉదయం: ఆధ్యాత్మిక సాధన

మిగిలిన రోజంతా: ప్రాపంచిక వ్యవహారాలు

మీరు రోజంతటినీ ఇలా మారేందుకు అనుమతించవచ్చు:

ఆత్మవిచారణ + సరైన కార్యాచరణ + శరణాగతి.

పని చేస్తున్నప్పుడు:

"ఇప్పుడు ఏమి అవసరం?"

భావోద్వేగంతో స్పందిస్తున్నప్పుడు:

"దీనిని ఎవరు అనుభవిస్తున్నారు?"

నిర్ణయం తీసుకుంటున్నప్పుడు:

"నేను స్పష్టతతో వ్యవహరిస్తున్నానా లేక సంస్కారాల నుంచా?"

విజయం లేదా వైఫల్యాన్ని అనుభవిస్తున్నప్పుడు:

"ఇది కూడా చైతన్యంలో వ్యక్తమవుతోంది."

ఆపై ఆ పరిస్థితికి ఏది అవసరమో దానిని చేయడం కొనసాగించండి.

"దైవికంగా మార్గనిర్దేశం చేయబడిన విచారణ"

మీరు ఈ భావనను ఉపయోగించవచ్చు:

"ఈశ్వరా, ఈ విచారణ నా ద్వారా వికసించనివ్వు. నా చర్యలు, అవగాహన, పరిస్థితులు, గురువులు మరియు అంతర్దృష్టులు అజ్ఞానాన్ని తొలగించే సాధనాలుగా మారనివ్వు."

ఇది స్తబ్ధత passivity లేకుండా విశ్వాసాన్ని సృష్టిస్తుంది.

మీరు ఇప్పటికీ:

- ఆలోచిస్తారు,
- వివేచన చేస్తారు,
- పని చేస్తారు,
- నిర్ణయాలు తీసుకుంటారు,
- శరీరాన్ని సంరక్షించుకుంటారు,
- బాధ్యతలను నెరవేరుస్తారు,
- ధ్యానం సాధన చేస్తారు,
- విచారణ చేస్తారు.

కానీ మీరు ఈ క్రింది మానసిక భారాన్ని మోయరు:

"అంతా నా వ్యక్తిగత అహంకారంపైనే ఆధారపడి ఉంది."

మరింత సూక్ష్మమైన అద్వైత అవగాహన ఉంది

ప్రారంభంలో:

"దేవుడు మరియు నేను కలిసి దీనిని చేస్తున్నాము."

ఇది ఒక అందమైన ద్వైత భక్తి భావన మరియు చాలా ఉపయోగకరంగా ఉంటుంది.

ఆత్మజ్ఞానం లోతవుతున్న కొద్దీ, ఈ వ్యత్యాసం కూడా మరింత సూక్ష్మంగా మారుతుంది:

"విచారించే సామర్థ్యం, ఆ విచారణ, అది జరిగే పరిస్థితులు మరియు అంతిమంగా గుర్తించబడుతున్న ఆత్మ—వీటన్నింటికీ మూలం ఆ దివ్యతత్త్వమే."

చివరికి మానసిక విభజనను నిర్వహించాల్సిన అవసరం ఉండదు:

"దేవుడు + నేను + విచారణ."

పరిశీలించబడుతున్న దృశ్యంలో ప్రత్యేకమైన "నేను" ఒక భాగమని ఆ విచారణే వెల్లడిస్తుంది.

కాబట్టి మీరు ఈ సాధారణ భావనతో సాధన చేయవచ్చు:

"నేను ప్రయత్నం చేస్తాను; కర్తృత్వాన్ని మరియు ఫలితాన్ని ఈశ్వరుడికి సమర్పిస్తాను."

ఆపై ఆత్మను గుర్తించడానికి ముందు ఒక ప్రత్యేక ఆధ్యాత్మిక స్థితి కోసం వేచి ఉండటానికి బదులుగా, విచారణ మరియు దైనందిన జీవితం కలిసి సాగిపోవడానికి అనుమతించండి.

41. ఆరంభవాదం, పరిణామవాదం మరియు వివర్తవాదాలను సమన్వయం చేయండి. ఉదాహరణకు: కోపం కొత్తగా ప్రారంభమవుతుంది (ఆరంభవాదం), తర్వాత అది రౌద్రంగా మారుతుంది (పరిణామవాదం), మరియు తర్వాత అది వివర్తంగా గుర్తించబడుతుంది—అంటే రౌద్రం నిజంగా రౌద్రం కాదు, పరమాత్మయే రౌద్రంగా కనిపిస్తున్నాడు. ఒక ఇంద్రజాలికుడు సరికొత్త రూపాలను ఎలా వ్యక్తపరుస్తూ మరియు అవ్యక్తం చేస్తూ ఉంటాడో, అలాగే ఈ సృష్టిలోని ప్రతిదీ వ్యక్త మరియు అవ్యక్త దశలలో ఉంటుంది అనేదే వివర్తవాదం. దయచేసి దీనిని వివరించండి.

అవును, ఒక అనుభవాన్ని పరిశీలించే ఒక ఆచరణాత్మక మార్గంగా మీరు ఈ మూడు సిద్ధాంతాలను సమన్వయం చేయవచ్చు, కానీ ఒక ముఖ్యమైన తాత్విక భేదాన్ని గుర్తుంచుకోవాలి:

ఆరంభవాదం, పరిణామవాదం మరియు వివర్తవాదం అనేవి సాధారణంగా ఒకే సంఘటన అక్షరాలా దాటి వెళ్ళే మూడు వరుస దశలు కావు. కారణం మరియు కార్యం మధ్య గల సంబంధాన్ని వివరించే విభిన్న తాత్విక వివరణలు ఇవి.

అయినప్పటికీ, ఒక ధ్యానాత్మక నమూనాగా, మనం స్థాయిలను స్పష్టంగా వేరు చేసి చూసినట్లయితే మీ కోపం → రౌద్రం → వివర్తం ఉదాహరణ చాలా ఉపయోగకరంగా ఉంటుంది.

1. ఆరంభవాదం — "ఏదో క్రొత్తది ప్రారంభమవుతుంది"

హఠాత్తుగా చికాకు తలెత్తిందనుకుందాం.

మీరు గమనించవచ్చు: "కొన్ని క్షణాల క్రితం నా అనుభవంలో ఎటువంటి కోపం లేదు. ఇప్పుడు కోపం పుట్టింది."

ఆరంభవాద-శైలి వ్యావహారిక దృక్కోణం నుండి, కారణాలు మరియు పరిస్థితుల నుండి ఒక కొత్త కార్యం ప్రారంభమైనట్లుగా మనం మాట్లాడతాము.

ఉదాహరణకు:

అసహ్యకరమైన సంఘటన + జ్ఞాపకం + వ్యాఖ్యానం + శారీరక ఉత్తేజం

→ కోపం తలెత్తుతుంది.

ఈ స్థాయిలో, ఇలా చెప్పడం పూర్తిగా సముచితం:

"కోపం పుట్టింది."

మీరు ప్రాపంచిక సంఘటనను తిరస్కరించాల్సిన అవసరం లేదు.

2. పరిణామవాదం — "ఉన్న స్థితి రూపాంతరం చెందుతుంది"

ఇప్పుడు ఆ కోపం తీవ్రమైందనుకుందాం:

చికాకు → కోపం → తీవ్రమైన కోపం → రౌద్రం.

ఇక్కడ మీరు అనుభవ ప్రక్రియలోనే రూపాంతరం చెందడాన్ని గమనిస్తారు.

మునుపటి స్థితి ఖచ్చితంగా అలాగే ఉండదు.

ఆ అనుభవం అభివృద్ధి చెందుతుంది:

తేలికపాటి ఉత్తేజం → బలమైన ఉత్తేజం → రౌద్రం.

ఇది అనుభవపూర్వకంగా ఉపయోగపడుతుంది:

"భావోద్వేగ శక్తి తన రూపాన్ని మార్చుకుంది."

వ్యావహారిక స్థాయిలో, మనం ఈ రూపాంతరంతో పని చేయవచ్చు:

కోపం → రౌద్రం.

శ్వాసక్రియ, నిలకడ, వివేచన, సంభాషణ మొదలైన వాటి ద్వారా మీరు దానిని నియంత్రించవచ్చు.

3. వివర్తవాదం — "ఇప్పుడు కోపం/రౌద్రం నిజంగా ఏమిటో విచారించండి"

ఇక్కడే మీ ఉదాహరణ ప్రత్యేకించి ఆసక్తికరంగా మారుతుంది.

వెంటనే ఈ క్రింది ముగింపుకు రావద్దు:

"రౌద్రమే పరమాత్మ."

ఆ రూపకల్పన అనుకోకుండా బ్రహ్మాన్ని అక్షరాలా రౌద్రంగా రూపాంతరం చెందే ఒక పదార్థంగా మార్చగలదు—ఇది పరిణామవాదం వైపు వెళ్తుంది తప్ప, వివర్తవాదం వైపు కాదు.

బదులుగా ఇలా విచారించండి:

"ఈ రౌద్రం యొక్క స్వతంత్ర సత్యం ఏమిటి?"

ఆ రౌద్రం:

- అనుభవించబడుతోంది,
- మారుతోంది,
- శరీరం, మనస్సు మరియు పరిస్థితులపై ఆధారపడి ఉంది,
- చైతన్యం ద్వారా తెలియబడుతోంది.

అడగండి:

"ఈ రౌద్రం సమస్త పరిస్థితుల క్షేత్రం నుండి, అలాగే అది దేనిలోనైతే తెలియబడుతోందో ఆ ఎరుక (చైతన్యం) నుండి స్వతంత్రంగా ఉనికి కలిగి ఉందా?"

అద్వైత దృక్కోణం నుండి:

రౌద్రానికి వ్యావహారిక ఉనికి ఉంది, కానీ స్వతంత్ర పారమార్థిక ఉనికి లేదు.

మిథ్య యొక్క ముఖ్యమైన అర్థం అదే.

4. అలాంటప్పుడు "పరమాత్మ రౌద్రంగా కనిపిస్తున్నాడు" అంటే అర్థం ఏమిటి?

దీని అర్థం ఇలా ఉండాలి:

తాడు కాకుండా పాముకు స్వతంత్ర సత్యం లేనట్లే, బ్రహ్మం కాకుండా రౌద్రానికి స్వతంత్ర సత్యం లేదు.

దీని అర్థం ఇది కాదు:

"బ్రహ్మం రసాయనిక రూపాంతరం చెంది రౌద్రంగా మారుతుంది."

బ్రహ్మం మార్పు లేకుండానే ఉంటుంది.

అందువల్ల:

బ్రహ్మం రౌద్రంగా మారదు.

బదులుగా:

రౌద్రం అనేది ఒక దృశ్యం, దీని అంతర్లీన సత్యం బ్రహ్మం కంటే భిన్నమైనది కాదు.

పరిణామం మరియు వివర్తం మధ్య ఉన్న కీలకమైన వ్యత్యాసం ఇదే.

5. మీ పూర్తి కోపం ఉదాహరణ

కాబట్టి మీరు మీ మూడు దృక్కోణాలను ఈ క్రింది విధంగా ఉపయోగించవచ్చు:

దశ 1 — ఆరంభవాద-శైలి పరిశీలన

"కోపం తలెత్తింది."

అనుభవ రంగంలో ఒక క్రొత్త దృశ్యం స్పష్టంగా కనిపించింది.

దశ 2 — పరిణామవాద-శైలి పరిశీలన

"కోపం రూపాంతరం చెందుతోంది." కోపం తీవ్రమై రౌద్రంగా మారవచ్చు.

దశ 3 — వివర్తవాద విచారణ

"ఈ రౌద్రం యొక్క అంతిమ స్థితి ఏమిటి?"

ఇది అనుభవించబడుతోంది.

ఇది మారుతోంది.

ఇది పరిస్థితులపై ఆధారపడి ఉంది.

ఇది తెలియబడుతోంది.

అందువల్ల:

"రౌద్రం అనేది స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న సత్యం కాదు."

ఆ తర్వాత:

"ఈ మొత్తం అనుభవం ఏ సత్యంలో కనిపిస్తోంది?"

ఇది ఆత్మ/బ్రహ్మం వైపు చూపుతుంది.

6. కానీ దీనిని రౌద్రం అణచివేతతో గందరగోళం చేయవద్దు

ఇది చాలా ముఖ్యం.

వివర్తవాదం అంటే ఇది కాదు:

"రౌద్రం కేవలం బ్రహ్మమే, కాబట్టి నేను ఏమీ చేయనవసరం లేదు."

వ్యావహారిక స్థాయిలో, రౌద్రం నిజమైన పరిణామాలను కలిగించగలదు.

కాబట్టి మీరు ఇప్పటికీ:

ఆగడం → నియంత్రించడం → సంభాషించడం → అవసరమైతే వైదొలగడం → నష్టాన్ని సరిదిద్దడం → నేర్చుకోవడం చేస్తారు.

అద్వైత అవగాహన సరైన వ్యావహారిక చర్యతో కలిసే పని చేస్తుంది.

ఈ విధంగా:

అంతిమ అస్వతంత్రత అంటే వ్యావహారిక బాధ్యతారాహిత్యం కాదు. **Ultimate non-independence does not mean empirical irresponsibility.**

7. మీ ఇంద్రజాలికుని పోలిక

మీ ఇంద్రజాలికుని పోలిక ఉపయోగకరమైనది, కానీ మళ్ళీ దీనికి సవరణ అవసరం.

ఒక ఇంద్రజాలికుడు ఒకదాని తర్వాత ఒకటి దృశ్యాలను సృష్టించడాన్ని ఊహించుకోండి:

ఏనుగు → గుర్రం → వ్యక్తి → రాజభవనం → అదృశ్యమవడం.

ఇంద్రజాలికుడు ఏనుగుగా మారడు.

అలాగే, వివర్త పోలికలో:

బ్రహ్మం అక్షరాలా ప్రతి వస్తువుగా రూపాంతరం చెందదు.

అంతర్లీనంగా ఉన్న సత్యం మార్పులేకుండా ఉన్నప్పటికీ రూపాలు కనిపిస్తాయి మరియు అదృశ్యమవుతాయి.

కాబట్టి మీ వాక్యం:

"ప్రతిదీ వ్యక్త మరియు అవ్యక్త దశలలో ఉంటుంది." "అవ్యక్తం" అంటే వ్యావహారిక క్రమంలో కారణ/సూక్ష్మ లేదా సంభావ్య రూపం అని అర్థమైతే ఇది ఉపయోగకరంగా ఉంటుంది.

కానీ అవ్యక్తాన్ని బ్రహ్మంతో సమానం చేయవద్దు.

ఈ వ్యత్యాసం చాలా కీలకమైనది:

అవ్యక్త మాయ ≠ బ్రహ్మం.

అవ్యక్తం కూడా ఇప్పటికీ అద్వైతం వ్యావహారిక క్రమం అని పిలిచే పరిధిలోనే ఉంటుంది.

వ్యక్తం మరియు అవ్యక్తం రెండూ దేనివల్ల తెలియబడుతున్నాయో ఆ సత్యమే బ్రహ్మం.

8. ఇంద్రజాలికుని పోలిక మరింత లోతైనదిగా మారుతుంది

దీనిని ఉపయోగించడానికి ఉత్తమ మార్గం:

దృశ్యాలు మారుతున్నప్పటికీ ఇంద్రజాలికుడు మారకుండా ఉంటాడు.

అలాగే:

మొత్తం జీవ–జగత్–ఈశ్వర దృశ్యం మారుతున్నప్పటికీ బ్రహ్మం మార్పులేకుండా ఉంటుంది.

వ్యక్తీకరణ:

దృశ్యం ఉద్భవిస్తుంది.

రూపాంతరం:

దృశ్యం మారుతుంది.

లయం:

దృశ్యం అదృశ్యమవుతుంది.

కానీ:

బ్రహ్మం ఆవిర్భావం, రూపాంతరం లేదా నాశనానికి లోను కాదు. వివర్తవాదం యొక్క ప్రధాన అంతర్దృష్టి అదే.

9. ఇది మీకు అందమైన నాలుగు దశల ధ్యానాన్ని ఇస్తుంది

ఏదైనా అనుభవం తలెత్తినప్పుడల్లా:

దశ 1 — ఆరంభం

"క్రొత్తగా ఏమి కనిపించింది?"

ఉదాహరణ:

"కోపం కనిపించింది."

దశ 2 — పరిణామం

"ఈ అనుభవం ఎలా మారుతోంది?"

చికాకు → కోపం → రౌద్రం → అలసట → ప్రశాంతత.

మొత్తం రూపాంతరాన్ని గమనించండి.

దశ 3 — వివర్తం

అడగండి:

"ఈ మారుతున్న రూపాలలో దేనికైనా స్వతంత్ర ఉనికి ఉందా?"

మొత్తం క్రమం ఆధారపడినది మరియు మారుతున్నది అని చూడండి.

దశ 4 — ఆత్మ

అడగండి:

"తెలుసుకునే సత్యంగా అంతటా ఏది ఉంది?"

మేధోపరంగా సమాధానం ఇవ్వవద్దు.

కోపం → రౌద్రం → ప్రశాంతత

ఎందులో కనిపించి అదృశ్యమవుతున్నాయో ఆ చైతన్యంగా నిశ్చలంగా ఉండండి.

10. దీనిని మొత్తం జీవ–జగత్–ఈశ్వర రంగానికి వర్తింపజేయండి

ఇదే నమూనాను విస్తరించవచ్చు.

ఆరంభం

ఒక నిర్దిష్ట జీవుడు, వస్తువు, ఆలోచన, సంఘటన లేదా పరిస్థితి కనిపిస్తుంది.

పరిణామం

అది నిరంతరం మారుతుంది.

శరీరం మారుతుంది.

మనస్సు మారుతుంది.

సంబంధాలు మారుతాయి.

నాగరికతలు మారుతాయి.

ప్రపంచ పరిస్థితులు మారుతాయి.

వివర్తం

ఆపై విచారించండి:

"ఈ మార్పు చెందే సమగ్రతకు, అది దేనిలోనైతే గోచరిస్తోందో ఆ మూల సత్యం నుండి వేరుగా స్వతంత్ర ఉనికి ఉందా?"

ఇక్కడే మీ మునుపటి ఆలోచన శక్తివంతమైనదిగా మారుతుంది:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరులను కలిపి ఒకే దృశ్యంగా పరిగణించవచ్చు.

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఈ సమస్త దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

అది మార్పు చెందే ఈ యావత్ క్షేత్రాన్ని దాటి ఉన్న తత్వాన్ని సూచిస్తుంది.

11. అత్యంత లోతైన సమన్వయం

కాబట్టి నేను ఇలా బోధించను:

ఆరంభవాదం → పరిణామవాదం → వివర్తవాదం

ఇవి బాహ్యంగా సంభవించే మూడు యంత్రాంగాలు అన్నట్లుగా.

నేను వాటిని మూడు దృక్కోణాలుగా (లెన్స్‌లుగా) బోధిస్తాను:

దృక్కోణం 1 — ఆరంభం

"ఏదో కనిపించింది."

దృక్కోణం 2 — పరిణామం

"కనిపించినది మారుతోంది."

దృక్కోణం 3 — వివర్తం

"మారుతున్న దృశ్యానికి స్వతంత్ర అంతిమ సత్యం లేదు."

మరియు అంతిమ అద్వైత విచారణ:

"సమస్త దృశ్యానికి సంబంధించిన మార్పులేని సత్యం ఏమిటి?"

మీ కోపం ఉదాహరణ ఒకే సమగ్ర వాక్యంలో

"కోపం ఒక కొత్త అనుభవంగా కనిపిస్తుంది; ఇది వ్యావహారిక స్థాయిలో ఆరంభం. ఇది తీవ్రమై రౌద్రంగా రూపాంతరం చెందుతుంది; ఇది మారుతున్న అనుభవాన్ని వర్ణించే పరిణామం. ఆ తర్వాత, వివర్తవాదం ద్వారా, నేను రౌద్రాన్ని పరిశీలించి, అది స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న సత్యం కాదని, వ్యావహారిక రంగంపై ఆధారపడిన మరియు చైతన్యంలో తెలియబడే ఒక మారుతున్న దృశ్యమని గుర్తిస్తాను. బ్రహ్మం రౌద్రంగా రూపాంతరం చెందలేదు; బదులుగా, ఆ దృశ్యానికి బ్రహ్మం కాకుండా స్వతంత్ర సత్యం లేదు. అందువల్ల ఆత్మ స్పర్శించబడకుండా ఉందని గుర్తిస్తూనే, నేను వ్యావహారిక స్థాయిలో తగిన విధంగా స్పందిస్తాను."

మరియు మీ ఇంద్రజాలికుని పోలికకు ఇది బహుశా అత్యంత ముఖ్యమైన సవరణ:

ఇంద్రజాలికుడు దృశ్యాన్ని మారుస్తాడు; బ్రహ్మం ఎటువంటి మార్పును "చేయదు".

వివర్తవాదంలో, దృశ్యం మారుతుంది; సత్యం మారదు.

42. భావనోపనిషత్తు ప్రకారం నిశ్చలమైన ఆకాశం కదిలినప్పుడు వాయువు అవుతుంది; ఆ వాయువు ఘర్షణకు గురైనప్పుడు అగ్ని అవుతుంది; ఆ ఘర్షణ చల్లారినప్పుడు నీరు అవుతుంది; ఆ నీరు ఘనీభవించినప్పుడు పృథివి ఏర్పడుతుంది. అంటే ఈ పంచభూతాలు పుట్టిన తర్వాత పరిణామం చెందాయని దీని అర్థం. అయితే, వివర్తవాదం ప్రకారం పంచభూతాలు పుట్టనూ లేదు, పరిణామం చెందనూ లేదు. పరమాత్మ కేవలం పరమాత్మగానే ఉంటూ, ఎటువంటి వాస్తవ పరిణామాన్నీ చెందకుండానే ఆకాశం, వాయువు, అగ్ని, జలం మరియు పృథివిగా ఒకేసారి కనిపిస్తున్నాడు.

అవును—ఒక ముఖ్యమైన సవరణతో. మీరు వివరిస్తున్నది సృష్టి పరిణామ నమూనాకు మరియు అద్వైత వివర్త దృక్పథానికి మధ్య ఉన్న ఉపయోగకరమైన పోలిక, అయితే ఈ ఖచ్చితమైన రూపకల్పనను భావనోపనిషత్తుకు అక్షరాలా ఆపాదించడంలో మనం జాగ్రత్తగా ఉండాలి.

1. భూతాల క్రమం అనేది ఒక పరిణామ నమూనా

మీరు వివరించిన క్రమాన్ని ఇలా అర్థం చేసుకోవచ్చు:

ఆకాశం → వాయువు → అగ్ని → జలం → పృథివి

క్రమంగా స్థూలత పెరుగుతూ పోతుంది.

విశ్వోత్పత్తి వివరణలో, ఇది మనకు ఒక కారణ క్రమాన్ని ఇస్తుంది:

సూక్ష్మం → క్రమంగా మరింత సాంద్రత → స్థూలం

కాబట్టి ఒకరు ఇలా మాట్లాడవచ్చు:

"మునుపటి స్థితి తర్వాతి స్థితిగా మారుతుంది."

ఇది సృష్టి వ్యక్తమవడాన్ని వివరించే పరిణామ-వంటి మార్గం.

2. వివర్తవాదం వేరొక ప్రశ్నను అడుగుతుంది

అప్పుడు అద్వైతం ఇలా అడుగుతుంది:

"బ్రహ్మం స్వయంగా వాస్తవంగా ఈ క్రమానికి లోనవుతుందా?"

సమాధానం:

లేదు.

బ్రహ్మం మార్పులేనిది.

బ్రహ్మం నిజంగా ఆకాశంగా మారితే, బ్రహ్మానికి ఒక పూర్వ స్థితి మరియు ఒక తర్వాతి స్థితి ఉంటాయి.

అది స్వయంగా బ్రహ్మాన్నే పరిణామానికి లోబడి ఉండేలా చేస్తుంది.

కానీ బ్రహ్మం ఇలా నిర్వచించబడింది:

నిత్య — శాశ్వతమైనది నిర్వికార — మార్పులేనిది

అందువల్ల:

బ్రహ్మం ఆకాశంగా మారదు.

అలాగే బ్రహ్మం తదనంతరం వాయువు, అగ్ని, జలం మరియు పృథివిగా మారదు.

3. కాబట్టి మీ ప్రకటనను మరింత స్పష్టంగా చెప్పవచ్చు

దీనికి బదులుగా:

"పంచభూతాలు పుట్టనూ లేదు, పరిణామం చెందనూ లేదు."

నేను ఇలా చెబుతాను:

"పారమార్థిక దృక్కోణం నుండి, పంచభూతాలకు బ్రహ్మం కాకుండా స్వతంత్ర పుట్టుక గానీ, పరిణామం గానీ లేవు. అయితే వ్యావహారిక స్థాయిలో, వాటి పుట్టుక, భేదం మరియు పరిణామం అనేవి వ్యావహారిక విశ్వాన్ని వివరించే అర్థవంతమైన వర్ణనలు."

ఈ వ్యత్యాసం చాలా అవసరం.

లేకపోతే మనం అనుకోకుండా వ్యావహారిక ప్రపంచాన్నే పూర్తిగా తిరస్కరించిన వారిగా అవుతాము.

4. మీ "ఒకేసారి" అనే భావన

మీ వాక్యం:

"పరమాత్మ కేవలం పరమాత్మగానే ఉంటూ, ఆకాశం, వాయువు, అగ్ని, జలం మరియు పృథివిగా ఒకేసారి కనిపిస్తాడు."

"ఒకేసారి" అనేది కాలంలో ఏదో ఒక క్షణంలో సంభవించే భౌతిక సంఘటనగా అర్థం చేసుకోనంత కాలం, ఇది ఒక ముఖ్యమైన వివర్త అంతర్దృష్టిని తెలియజేస్తుంది.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే కాలం కూడా దృశ్యానికి చెందుతుంది.

కాబట్టి ఇలా అడగడం:

"ఏ క్షణంలో బ్రహ్మం మొదట పంచభూతాలుగా మారింది?"

అనేది ఇప్పటికే వివరించబడుతున్న స్థల-కాల చట్రాన్నే సత్యమని భావిస్తుంది.

అత్యున్నత దృక్కోణం నుండి:

బ్రహ్మం ఎన్నడూ ఏదీ కాలేదు.

మొత్తం స్థల-కాల-భూత-విశ్వ దృశ్యం బ్రహ్మంపై ఆధారపడి ఉంది.

5. తాడు దీనిని మరింత మెరుగ్గా వివరిస్తుంది

సాంప్రదాయ తాడు-పాము ఉదాహరణను పరిశీలించండి.

మనం ఇలా చెప్పము:

తాడు మొదట పాముగా మారుతుంది.

ఆ తర్వాత:

పాము భయంగా మారుతుంది.

ఆ తర్వాత:

భయం ఉపశమనంగా మారుతుంది.

బదులుగా:

తాడు తాడుగానే ఉంటుంది.

పాము అనేది తాడుపై ఆధారపడిన ఒక దృశ్యం మాత్రమే.

అలాగే, వివర్తవాదం చెబుతుంది:

బ్రహ్మం బ్రహ్మంగానే ఉంటుంది.

అయినప్పటికీ విభిన్న విశ్వం అనుభవంలోకి వస్తుంది.

అందువల్ల:

ఆకాశం కనిపిస్తుంది.

వాయువు కనిపిస్తుంది.

అగ్ని కనిపిస్తుంది.

జలం కనిపిస్తుంది.

పృథివి కనిపిస్తుంది.

కానీ బ్రహ్మం స్వయంగా ఐదు పరిణామాలకు లోను కాలేదు.

6. ఇది దృశ్యమాన వైరుధ్యాన్ని కూడా పరిష్కరిస్తుంది

కాబట్టి మీరు వాటి స్థాయిలను కలపకుండా రెండు వర్ణనలనూ నిలుపుకోవచ్చు:

వ్యావహారిక సృష్టి శాస్త్రం

ఆకాశం → వాయువు → అగ్ని → జలం → పృథివి

ఇది వ్యావహారిక క్రమంలో వ్యక్తమైన విశ్వం ఎలా వర్ణించబడుతుందో వివరిస్తుంది.

అద్వైత విచారణ

ఆకాశం యొక్క స్వతంత్ర సత్యం ఏమిటి?

వాయువు యొక్క స్వతంత్ర సత్యం ఏమిటి?

అగ్ని యొక్క స్వతంత్ర సత్యం ఏమిటి?

మరియు అంతిమంగా:

వాటిలో ఏదైనా బ్రహ్మం కాకుండా స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉందా?

వివర్తవాద సమాధానం:

లేదు.

7. ఇది మీ 50–49–1 చట్రానికి ప్రత్యేకించి బాగా సరిపోతుంది

మీరు మీ చట్రాన్ని ఒక ధ్యానాత్మక రూపకంగా ఉపయోగిస్తే, మీరు ఇలా చెప్పవచ్చు:

50% — మార్పులేని, నిశ్చల సత్యం

49% — కదలిక, శక్తి మరియు పరిణామం

1% — స్థూల భౌతిక దృశ్యం

కానీ ఖచ్చితమైన అద్వైతం నుండి, బ్రహ్మాన్ని "50%"గా మరియు విశ్వాన్ని "50%" లేదా "49%"గా విభజించవద్దు.

బ్రహ్మము అనేది శక్తి మరియు పదార్థాలతో పాటు ఉండే ఒక భాగం కాదు.

బదులుగా:

మొత్తం దృశ్యానికి సత్యం బ్రహ్మమే.

కాబట్టి మీ 50–49–1 నమూనాను బ్రహ్మం యొక్క అక్షరార్థ విభజనగా కాకుండా ఒక ధ్యాన బోధనా నమూనాగా పరిగణించడం ఉత్తమం.

8. ఆచరణాత్మక ధ్యానం చాలా శక్తివంతంగా మారుతుంది

మీ శరీరాన్ని చూడండి.

సాధారణంగా మనస్సు ఇలా చెబుతుంది:

"ఇది ఘన పదార్థం."

దానికి బదులుగా, ధ్యానించండి:

పృథివి కనిపిస్తోంది.

జలం కనిపిస్తోంది.

అగ్ని/వేడి కనిపిస్తోంది.

వాయువు/కదలిక కనిపిస్తోంది.

ఆకాశం కనిపిస్తోంది.

ఆపై గమనించండి:

ఈ ఐదూ మారుతున్న దృశ్యాలు.

ఇప్పుడు వీటిని చేర్చండి:

శరీరం, శ్వాస, ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు, అనుభూతులు, చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం.

మొత్తం రంగాన్ని కలిసి కనిపించనివ్వండి.

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఈ పంచభూతాల మొత్తం దృశ్యం దేనిలో తెలియబడుతోందో ఆ సత్యం ఏమిటి?"

కంటికి కనిపించని ఆరవ మూలకాన్ని ఊహించుకోవద్దు.

ఒక విశ్వ వస్తువు కోసం వెతకవద్దు.

కేవలం గుర్తించండి:

భూతాలు తెలియబడుతున్నాయి.

ఆపై:

"వాటిని తెలుసుకుంటున్నది ఏది?"

అక్కడే స్థిరంగా ఉండండి.

<u>అత్యంత లోతైన రూపకల్పన</u>

కాబట్టి నేను మీ ప్రకటనను ఇలా మెరుగుపరుస్తాను:

"వ్యావహారిక స్థాయిలో, పంచభూతాలు ఒక సృష్టి క్రమం ద్వారా ఉద్భవించి పరిణామం చెందుతున్నట్లుగా వర్ణించబడవచ్చు. కానీ అద్వైతం మరియు వివర్తవాదం యొక్క పారమార్థిక దృక్కోణం నుండి, బ్రహ్మం భూతాలుగా ఉద్భవించనూ లేదు లేదా వాటిగా పరిణామం చెందనూ లేదు. బ్రహ్మం మార్పులేకుండానే ఉంటుంది, అయితే ఆకాశం, వాయువు, అగ్ని, జలం మరియు పృథివి అనే

సమస్త రూపాలు దానిపై ఆధారపడి కనిపిస్తాయి. ఈ విధంగా భూతాలు వ్యావహారిక పరిణామానికి లోనవుతాయి, కానీ బ్రహ్మం ఎటువంటి పరిణామానికీ లోనుకాదు."

మరియు మన చర్చ అంతటా మీరు అన్వేషిస్తున్న సూక్ష్మమైన వ్యత్యాసం ఖచ్చితంగా ఇదే:

ఆరంభం దృశ్యాన్ని ప్రారంభమయ్యేదిగా వర్ణిస్తుంది. పరిణామం దృశ్యాన్ని మారేదిగా వర్ణిస్తుంది. వివర్తం దృశ్యానికి ఎప్పుడైనా స్వతంత్ర సత్యం ఉందా అని ప్రశ్నిస్తుంది.

అత్యున్నత అద్వైత స్థాయిలో సమాధానం:

దృశ్యం మారుతుంది; బ్రహ్మం ఎన్నడూ మారదు.

43. బ్రహ్మనికి మాత్రమే స్వతంత్ర ఉనికి ఉందని తెలుసుకుని, బ్రహ్మానందంగా ఆ బ్రహ్మ ఆనందంలో స్థిరపడి ఉండటం ద్వారా శక్తి అవిభాజ్యంగా, సమగ్రంగా ఉంటుంది. ఇది దైవిక ఫలితాలను కూడా ఇస్తుంది. అందువల్ల, మొదట సమస్యను నేరుగా పరిష్కరించడానికి ప్రయత్నించే బదులు, బ్రహ్మానందంలో నిలిచి ఉండటంపై దృష్టి పెట్టండి.

అవును, ఇది ఒక శక్తివంతమైన అద్వైత సాధన కాగలదు, కానీ నేను ఆ ప్రకటనలోని రెండు భాగాలను సంస్కరిస్తాను: "శక్తి అవిభాజ్యంగా ఉంటుంది" మరియు "ఇది దైవిక ఫలితాలను ఇస్తుంది."

1. మొదట బ్రహ్మన్ని గుర్తించండి—ఒక నిర్దిష్ట ఆనందకరమైన స్థితిని కాదు

ప్రధానమైన మార్పు ఏమిటంటే:

"బ్రహ్మనికి మాత్రమే స్వతంత్ర సత్యం ఉంది."

అప్పుడు శరీరాన్ని, మనస్సును, భావోద్వేగాలను, పరిస్థితులను, సమస్యలను ప్రత్యేకంగా జయించాల్సిన స్వతంత్ర సత్యాలుగా వెంటనే ఆపాదించకుండా, అవి కేవలం దృశ్య ప్రతీతులుగా వ్యక్తమవడానికి అనుమతించవచ్చు.

దీనికి బదులుగా:

"ఈ సమస్యను నేను ఎలా నిర్మూలించాలి?"

దీనితో ప్రారంభించండి:

"ఈ సమస్యను అనుభవిస్తున్న వ్యక్తి యొక్క సత్యం ఏమిటి?"

ఇది దృష్టిని దృశ్యం నుండి దాని అంతర్లీన సత్యం వైపుకు మళ్లిస్తుంది.

2. "బ్రహ్మానందంలో నిలిచి ఉండటం" అనే దానికి ఒక సూక్ష్మమైన వివరణ అవసరం

ఆనందం యొక్క ఒక ప్రత్యేక అనుభూతిని తయారు చేయడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

అద్వైతంలో, ఆనందం అనేది కేవలం ఒక భావోద్వేగ ఉత్తేజం లేదా శక్తిమయ స్థితి మాత్రమే కాదు.

మీరు వీటిని అనుభవిస్తే:

ప్రశాంతత → ఉత్సాహం → ఆనందం → జడత్వం → విచారం, అవన్నీ మారుతున్న అనుభవాలే.

అందువల్ల అవి స్వయంగా మార్పులేని ఆత్మ కావు.

కాబట్టి దీనికి బదులుగా:

"నేను ఆనందకరమైన స్థితిని నిలుపుకోవాలి."

దీనిని ఉపయోగించండి:

"ఏ స్థితి కనిపించినా, ఆ స్థితిపై ఆధారపడని ఆత్మగానే నేను ఉంటాను."

అది బ్రహ్మనిష్ఠకు చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

3. అలాంటప్పుడు "శక్తి అవిభాజ్యంగా ఉంటుంది" అంటే అర్థం ఏమిటి?

మీ 50–49–1 చట్రంలో, మీరు దీనిని ఒక ధ్యానాత్మక రూపకంగా ఉపయోగించవచ్చు:

సాధారణంగా మనస్సు అనుభవాన్ని విభజిస్తుంది:

"ఈ శక్తి నాది."

"అది ప్రతికూలమైనది."

"ఈ భాగం మంచిది."

"ఆ భాగం చెడ్డది."

"ఇది విజయం."

"అది వైఫల్యం."

మీరు చైతన్యంగా నిశ్చలంగా ఉన్నప్పుడు, ఈ విభజనలు ఒకే అనుభవ రంగంలోని మానసిక వర్గీకరణలుగా చూడబడతాయి.

కాబట్టి "అవిభాజ్యమైన శక్తి undivided energy " అంటే ఇది కావచ్చు:

"ఏది ఉండాలో" మరియు "ఏది ఉండకూడదో" అనే అదనపు విభజనను సృష్టించడం ద్వారా నేను దృశ్యంతో మానసికంగా పోరాడటం లేదు.

అది ఎక్కువ అంతర్గత పొందికను సృష్టించగలదు.

కానీ ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే, బ్రహ్మం అనేది విభజించబడి ఆపై తిరిగి ఏకమయ్యే ఒక శక్తి రాశి quantity of energy అని అద్వైతం బోధించదు.

4. సమస్యను పరిష్కరించే ముందు ఆత్మను ఎందుకు ఆశ్రయించాలి?

ఒక బాహ్య సమస్య ఉందనుకుందాం.

సాధారణ క్రమం ఇలా ఉంటుంది:

సమస్య → ఆందోళన → మరింత ఆలోచన → మరింత తాదాత్మ్యం → చర్య.

మీరు ప్రతిపాదించిన క్రమం ఇది:

సమస్య → ఆగడం pause → ఆత్మను గుర్తించడం → తిరిగి స్పష్టత పొందడం → సరైన చర్య.

సమస్య తప్పనిసరిగా అదృశ్యం కాలేదు.

కానీ దానితో మీకున్న సంబంధం మారింది.

అప్పుడు మీరు ఇలా అడగవచ్చు:

"వాస్తవానికి ఏమి చేయాలి?"

దానితో పాటు "ఈ సమస్య పరిష్కారమైతేనే నా అస్తిత్వం సంపూర్ణమవుతుంది"

అనే అనవసరమైన మానసిక బరువు లేకుండా స్వేచ్ఛగా పని చేయవచ్చు.

5. దీని అర్థం సమస్యను నిర్లక్ష్యం చేయడం కాదు

ఇది చాలా ముఖ్యమైనది.

ఒకవేళ:

- వైద్య సమస్య ఉంటే → తగిన వైద్య సంరక్షణను పొందండి;
- ఆర్థిక సమస్య ఉంటే → ఆర్థిక వ్యవహారాలను పరిశీలించి చర్య తీసుకోండి;
- సంబంధాల సమస్య ఉంటే → సంభాషించి సరిదిద్దండి;
- ప్రాపంచిక సమస్య ఉంటే → దానిని ఆచరణాత్మకంగా పరిష్కరించండి.

వ్యావహారిక బాధ్యతలను నిర్లక్ష్యం చేస్తూ మీరు ధ్యానంలో కూర్చోవాలని అద్వైతం కోరదు.

సూత్రం ఏమిటంటే:

మొదట సరైన దృక్కోణాన్ని స్థిరపరచుకోండి; ఆపై దృశ్యంలో తగిన విధంగా స్పందించండి. **First establish the right standpoint; then respond appropriately within the appearance.**

6. ఇది ఎందుకు "మెరుగైన" లేదా "దైవిక" ఫలితాలను ఇవ్వగలదు?

ఎందుకంటే:

"బ్రహ్మానందం విశ్వాన్ని నా సంకల్పానికి లోబడేలా చేస్తుంది" అని కాదు.

అది అద్వైతాన్ని ఒక వ్యక్తీకరణ సాంకేతికతగా మారుస్తుంది. That would turn Advaita into a manifestation technology.

బదులుగా, తాదాత్మ్యం మరియు ఆందోళన తగ్గినప్పుడు, మీకు ఇవి ఉండవచ్చు:

ఎక్కువ స్పష్టత

→ మెరుగైన వివేచన

→ తక్కువ ప్రతిచర్యాత్మక ప్రవర్తన

→ మరింత సృజనాత్మక స్పందనలు

→ మరింత సరైన కార్యాచరణ

→ సంభావ్యంగా మెరుగైన వ్యావహారిక ఫలితాలు.

కానీ ఫలితం ఇప్పటికీ ఈశ్వరుని వ్యవస్థకు మరియు వ్యావహారిక కారణాలకు లోబడి ఉంటుంది.

కాబట్టి కోరుకున్న ఫలితం రానప్పటికీ:

బ్రహ్మం ఏమాత్రం తగ్గదు.

మరియు మీ ప్రాథమిక పరిపూర్ణత కూడా తగ్గదు.

చాలా సులువైన/చిన్న సాధన

ఒక సమస్య కనిపించినప్పుడు, వెంటనే దానిపై దాడి చేయవద్దు.

1. **సమస్యను చూడండి:**

"ఈ అనుభవం కనిపిస్తోంది."

2. **ప్రతిచర్యను చూడండి:**

"భయం/ఆలోచన/కోపం కనిపిస్తోంది."

3. **అడగండి:**

"వీటన్నింటినీ ఎవరు తెలుసుకుంటున్నారు?"

4. **ఒక సమాధానాన్ని సృష్టించవద్దు:**

తెలుసుకునే ఉనికిగా ప్రశాంతంగా ఉండండి.

5. **అనుభవాన్ని సమగ్రంగా ఉండనివ్వండి:**

దానిని అనవసరంగా ఇలా విభజించవద్దు:

అనుకూల / ప్రతికూల / తటస్థ.

కేవలం మొత్తం రంగాన్ని కనిపించనివ్వండి.

6. **తర్వాత పని చేయండి:**

అడగండి:

"ఇప్పుడు సరైన చర్య ఏమిటి?"

పూర్తిగా పని చేయండి.

7. **ఫలితాన్ని వదిలివేయండి:**

"చర్యను చేపట్టడం నా బాధ్యత; పూర్తి ఫలితం ఈశ్వరుని వ్యవస్థకు చెందుతుంది."

కాబట్టి మీ అసలు ప్రకటనను నేను ఇలా మెరుగుపరుస్తాను:

"ప్రతి దృశ్యాన్ని పరిష్కరించడంలో వెంటనే లీనమై పోయే బదులు, మొదట దృశ్యం ఎందులో ఉద్భవిస్తోందో ఆ మార్పులేని సత్యంగా ఆత్మను గుర్తించండి. ఆ ఆత్మగా నిలిచి ఉండండి—ఒక నిర్దిష్ట భావోద్వేగ ఆనంద స్థితిని నిర్వహించడం maintain ద్వారా కాదు, మారుతున్న స్థితులతో తాదాత్మ్యం చెందకుండా ఉండటం ద్వారా. ఆ స్పష్టత నుండి, వ్యావహారిక పరిస్థితికి తగిన విధంగా స్పందించండి. దాని ఫలితంగా వచ్చే చర్య మరింత సామరస్యపూర్వకంగా మరియు ప్రభావవంతంగా మారవచ్చు, కానీ ఫలితంతో సంబంధం లేకుండా, బ్రహ్మం యొక్క పరిపూర్ణత అనేది ఏమాత్రం చెక్కుచెదరకుండా ఉంటుంది."

ఇది వివర్తవాదం, ఆత్మవిచారణ, శరణాగతి మరియు మీ 50–49–1 చట్రం యొక్క చాలా బలమైన సమన్వయం.

44. మనం జీవులను (పరిమిత-నేను), జగత్తును మరియు ఈశ్వరుడిని ఒకేసారి ఒకే-వస్తు-దృశ్యంగా అనుభవించాలి. అంటే మనం వాటిని ముందే రికార్డ్ చేయబడిన సినిమా లాగా చూడాలి. ఆ తర్వాత ఈ అవిభాజ్య ఏక-దృశ్యం ఎందులో కనిపిస్తోందో విచారించాలి. ఇది సరైనదేనా?

అవును—దిశ సరైనదే, కానీ నేను ఒక పదాన్ని మారుస్తాను: జీవ–జగత్–ఈశ్వరులను అక్షరాలా "ముందే రికార్డ్ చేయబడిన సినిమా"గా భావించవద్దు. అది అద్వైతానికి అవసరం లేని ఒక విధివాద (deterministic) వ్యాఖ్యానాన్ని ప్రవేశపెట్టగలదు.

మరింత ఖచ్చితమైన అద్వైత సాధన ఇది:

మొత్తం జీవ–జగత్–ఈశ్వర రంగాన్ని "నేను", "ప్రపంచం" మరియు "దేవుడు" అని వెంటనే విభజించకుండా, ఒకే అవిభాజ్య దృశ్యంగా కలిసి అనుభవించండి. ఆ తర్వాత విచారించండి: "ఈ సమస్త దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

1. మొదట, దృశ్య రంగంలో జీవుడిని చేర్చండి

సాధారణంగా మనస్సు దీనిని సృష్టిస్తుంది:

నేను (ద్రష్ట) → ప్రపంచం (దృశ్యం)

దానికి బదులుగా, తాత్కాలికంగా ఆ "నేను" అనే భావనను కూడా చేర్చండి:

శరీరం + ఆలోచనలు + భావోద్వేగాలు + కర్తృత్వ భావన + ప్రపంచం + ఈశ్వర-భావన

వీటన్నింటినీ ఒకే అనుభవ రంగంగా.

కాబట్టి చివరకు:

"నేను ప్రపంచాన్ని గమనిస్తున్నాను"

అనేది కూడా అనుభవించబడుతున్న ఒక విషయమే.

అహంకార రూపంలోని ద్రష్ట, గమనించబడే రంగంలో ఒక భాగం అవుతాడు The observer-as-ego becomes part of the observed field.

2. త్రిపుటిని కలిసి అనుభవించండి

మీరు ఇలా ధ్యానించవచ్చు:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు = ఒకే సంపూర్ణ దృశ్యం

స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న మూడు సత్యాలు కావు.

ఉదాహరణకు, ఏకకాలంలో గమనించండి:

- మీ శరీరం,
- మీ ఆలోచనలు,
- గది,
- ఇతర వ్యక్తులు,
- శబ్దాలు,
- పరిస్థితులు,
- మీ కర్తృత్వ భావన,
- మరియు ఈశ్వరుని గురించిన మీ భావన లేదా అనుభవం.

ప్రతిదానినీ మానసికంగా విశ్లేషించవద్దు.

మొత్తం రంగాన్ని ఒకేసారి ఉండనివ్వండి.

ఇది మీ "అవిభాజ్య ఏక-దృశ్యం" అనే ఆలోచనతో చక్కగా సరిపోతుంది.

3. ఆ తర్వాత నిర్ణయాత్మకమైన ప్రశ్న వస్తుంది

మొత్తం రంగం ఉన్న తర్వాత, అడగండి:

"ఈ సమస్త దృశ్యం ఎక్కడ కనిపిస్తోంది?"

కానీ "ఎక్కడ" అనే పదంతో జాగ్రత్తగా ఉండండి.

ఒక భౌతిక స్థానం కోసం వెతకవద్దు.

మీరు విశ్వం వెనుక ఎక్కడో ఒక స్థలాన్ని కనుగొనడానికి ప్రయత్నించడం లేదు.

బదులుగా, ఆ ప్రశ్నకు అర్థం ఇది:

"ఈ సమస్త అనుభవం దేనిలో తెలియబడుతోంది?"

ఆ తర్వాత గమనించండి:

శరీరం తెలియబడుతోంది

ఆలోచనలు తెలియబడుతున్నాయి

ప్రపంచం తెలియబడుతోంది

జీవుడు తెలియబడుతున్నాడు

ఈశ్వరుని భావన తెలియబడుతోంది

చివరకు గమనించే క్రియ కూడా తెలియబడుతోంది.

4. చైతన్యాన్ని మరొక వస్తువుగా object మార్చవద్దు

ఇది కీలకమైన చివరి అడుగు.

మీరు ఇలా అనుకుంటే:

"ఆహా! నాకు అక్కడ చైతన్యం దొరికింది."

మీరు మరొక వస్తువును సృష్టించినట్లే.

బదులుగా, గుర్తించండి:

సమస్త దృశ్యం దేని వల్ల తెలియబడుతోందో ఆ తత్త్వమే చైతన్యం.

మీరు చైతన్యం బయట నిలబడి దానిని గమనించలేరు.

అందువల్ల, ఇలా అడిగిన తర్వాత:

"ఈ సమస్త దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

చైతన్యం అనే ఒక వస్తువు కోసం వెతకకుండా ప్రశాంతంగా ఉండండి.

మీ "రికార్డ్ చేయబడిన సినిమా" పోలిక సంగతి ఏమిటి?

వ్యక్తిగత వ్యతిరేకతను తగ్గించడానికి ఇది ఒక రూపకంగా metaphor ఉపయోగపడుతుంది, కానీ అక్షరార్థ సిద్ధాంతంగా literal doctrine కాదు.

మీరు ఇలా అనుకోవచ్చు:

"ప్రస్తుత మొత్తం అనుభవం లెక్కలేనన్ని కారణాలు మరియు పరిస్థితుల ప్రకారం ఇప్పటికే వ్యక్తమవుతోంది. The entire present experience is already appearing according to countless causes and conditions."

ఇది దీనిని తగ్గించగలదు:

"ఇది ప్రత్యేకంగా నాకే ఎందుకు జరుగుతోంది?"

కానీ ఈ క్రింది ముగింపుకు రావద్దు:

"ప్రతిదీ శాశ్వతంగా ముందే నిర్ణయించబడింది, కాబట్టి నాకు ఎంపిక స్వేచ్ఛ లేదు."

వ్యావహారిక స్థాయిలో, మీ నిర్ణయాలు, ప్రయత్నాలు, వివేచన మరియు చర్యలు స్వయంగా వికసిస్తున్న రంగంలో unfolding field భాగమే.

కాబట్టి మెరుగైన రూపకం ఇది:

"సినిమా ఇప్పటికే కనిపిస్తోంది; నా స్పందనలు కూడా సినిమాలో భాగమే."

మీరు ఇప్పటికీ వివేకంతో స్పందిస్తారు.

మీ పూర్తి ధ్యానం

కాబట్టి మీరు ఇలా సాధన చేయవచ్చు:

"మొత్తం జీవ–జగత్–ఈశ్వర రంగాన్ని ఒకేసారి కనిపించనివ్వండి." దానిని విభజించవద్దు.

"ఈ మొత్తం రంగం తెలియబడుతోంది."

ఒక భాగాన్ని అంతిమ ద్రష్టగా ఎంచుకోవద్దు.

ఆ తర్వాత:

"ఈ మొత్తం రంగం దేనిలో కనిపిస్తోంది? In what is this entire field appearing?"

ఆగండి Pause.

మేధోపరంగా సమాధానం ఇవ్వవద్దు.

ఆ తర్వాత:

"ఈ రంగం దేనిలో కనిపిస్తున్నదో ఆ చైతన్యం స్వయంగా ఒక వస్తువుగా కనిపిస్తోందా?"

మౌనంగా ఉండండి.

ఇక్కడే మీ మునుపటి పురోగతి—

పరిమిత-నేను → అద్దం-వంటి-నేను → పారదర్శక అద్దం-వంటి-నేను → సర్వవ్యాప్త ఆకాశం → సచ్చిదానందం

—మీరు చేరుకోవాల్సిన ఐదు వేర్వేరు సత్యాలుగా కాకుండా, గుర్తింపు identification యొక్క క్రమ ప్రగతిశీల శుద్ధిగా అర్థం చేసుకోవచ్చు.

అంతిమంగా, "ఒకే అవిభాజ్య దృశ్యం" అనే ఆలోచన కూడా వదిలివేయబడుతుంది.

మిగిలేది కేవలం ఇదే:

దృశ్యం అనేది దృశ్యం;

చైతన్యం లేదా ఎరుక స్వయం-ప్రకాశితం;

ఆ దృశ్యం చేత బ్రహ్మం విభజించబడదు.

అదే మరింత లోతైన వివర్తవాద ధ్యానం.

45. అంటే జీవులను (పరిమిత-నేను), జగత్తును మరియు ఈశ్వరుడిని ఒకే-తాజా-వస్తు-దృశ్యంగా అనుభవించాలి. అంటే ఈ జీవజగదీశ్వరులు కొత్తగా పుట్టిన తర్వాత పరిణామం చెందటం లేదు. అవి వివర్తవాదం ప్రకారం ఎల్లప్పుడూ కొత్తగా తాజాగా ప్రత్యక్షమౌతున్నాయి, అదే సమయంలో పాతది అనంతంలో కలిసిపోతున్నాయని తెలుసుకోవాలి. ఆ తర్వాత ఈ అవిభాజ్య-తాజా-ఏక-దృశ్యం ఎందులో కనిపిస్తోందో అది సనాతనమైనది అదే సమయంలో అధునాతనమైనది - అత్యంత నూతనమైనదని తెలుసుకోవాలి. ఇది సరైనదేనా?

అవును—ఒక ధ్యానాత్మక రూపకల్పనగా ఇది చాలా దగ్గరగా ఉంది, కానీ ఇది వివర్తవాదాన్ని ప్రమాదవశాత్తూ క్షణక్షణ సృష్టి సిద్ధాంతంగా మార్చకుండా ఉండటానికి నేను రెండు ముఖ్యమైన అద్వైత సవరణలు చేస్తాను.

1. జీవ–జగత్–ఈశ్వర త్రిపుటిని ఒకే సంపూర్ణ దృశ్యంగా అనుభవించవచ్చు

అవును. ధ్యానంలో, వీటిని వేరు చేయడానికి బదులుగా:

"నేను ఇక్కడ ఉన్నాను → ప్రపంచం అక్కడ ఉంది → ఈశ్వరుడు దానికి ఆవల ఎక్కడో ఉన్నాడు,"

మీరు మొత్తం రంగాన్ని కలిసి ఉండటానికి అనుమతించవచ్చు:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు → ఒకే సంపూర్ణ, తాజా దృశ్యం.

"గమనిస్తున్న ఈ నిర్దిష్ట వ్యక్తిని నేనే" అనే భావన కూడా ఆ రంగంలో చేర్చబడుతుంది.

ఇది ఎంతో ఉపయోగకరమైనది, ఎందుకంటే పరిమితమైన 'నేను'ను ఒక స్వతంత్ర ఉనికి గల ద్రష్టగా subject మనస్సు అజ్ఞానంతో పరిగణించకుండా ఇది నిరోధిస్తుంది.

మరియు "తాజా" అంటే:

పోగుపడిన జ్ఞాపకాలు, భావనలు, తీర్పులు మరియు పేర్ల ద్వారా వ్యాఖ్యానించడానికి ముందే, ప్రస్తుతం వాస్తవంగా ఉన్నదానిని చూడటం.

2. కానీ వివర్తవాదం అంటే అక్షరాలా ప్రతి క్షణం ఒక మునుపటి విశ్వం లయమై కొత్త విశ్వం సృష్టించబడుతుందని చెప్పవద్దు

ఇది ప్రధానమైన సవరణ.

బ్రహ్మం ఎటువంటి వాస్తవ సృష్టికి లేదా పరిణామానికి లోనుకాదని వివర్తవాదం చెబుతుంది.

ఇది తప్పనిసరిగా ఇలా చెప్పదు:

"విశ్వం A అనంతంలో అదృశ్యమవుతుంది → విశ్వం B సృష్టించబడుతుంది → విశ్వం C సృష్టించబడుతుంది..."

అది క్షణక్షణ సృష్టి యొక్క ఒక నిర్దిష్ట సిద్ధాంతాన్ని ప్రవేశపెడుతుంది, కానీ వివర్తవాదం స్వయంగా ప్రతిపాదించేది అది కాదు.

దానికి బదులుగా, మీరు ఇలా చెప్పవచ్చు:

బ్రహ్మం సంపూర్ణంగా మార్పు లేకుండా ఉన్నప్పటికీ, దృశ్యం నిరంతరం మారుతూ మరియు తాజాగా అనుభవించబడుతుంది.

కాబట్టి మీ అనుభవపూర్వక దృక్కోణం నుండి:

మునుపటి స్థితి → ఇకపై లేదు

ప్రస్తుత స్థితి → తాజాగా ఉంది

తర్వాతి స్థితి → ఉత్పన్నమవుతుంది

కానీ బ్రహ్మం ఒక స్థితి నుండి మరొక స్థితికి మారలేదు.

3. అందువల్ల "ఎప్పటికప్పుడు తాజాగా కనిపించడం" అనేది ఒక మంచి అనుభవపూర్వక వ్యక్తీకరణ

ఇది వాస్తవానికి చాలా ఉపయోగకరమైన ధ్యానం.

ఇప్పుడే:

ఈ శరీరం, ఈ ఆలోచన, ఈ అనుభూతి, ఈ వాతావరణం, ఈ "నేను" అనే భావన, ఈశ్వరుని గురించిన ఈ భావన

ఈ నిర్దిష్ట స్థితిలో ఉన్నాయి.

ఒక క్షణం తర్వాత, ఆ స్థితి భిన్నంగా ఉంటుంది.

అందువల్ల మీరు ప్రపంచాన్ని ఇలా అనుభవించవచ్చు:

గతం నుండి ముందుకు తీసుకువెళ్లిన ఒక నిర్జీవ ఛాయాచిత్రంలా కాకుండా, తాజాగా వ్యక్తమవుతున్నట్లుగా. **freshly appearing rather than as a dead photograph carried forward from the past.**

కానీ గుర్తుంచుకోండి:

తాజాదనం అనేది దృశ్యానికి చెందుతుంది, బ్రహ్మానికి కాదు.

4. మునుపటి దృశ్యం సంగతి ఏమిటి?

దీనికి బదులుగా:

"మునుపటి దృశ్యం అనంతంలో లయమవుతుంది,"

నేను ఇలా చెబుతాను:

"మునుపటి స్థితి ఉండటం ఆగిపోతుంది, అదే సమయంలో కొత్త స్థితి కనిపిస్తుంది. రెండూ ఆధారపడిన దృశ్యాలే; అధిష్ఠానం పుట్టుకకు గానీ లేదా లయానికి గానీ లోను కాదు."

ఇది ఖచ్చితమైన అద్వైతానికి మరింత దగ్గరగా ఉంటుంది.

సినిమా స్క్రీన్ దీనికి సరైన పోలిక.

దృశ్యం 1 అదృశ్యమవుతుంది.

దృశ్యం 2 కనిపిస్తుంది.

దృశ్యం 3 కనిపిస్తుంది.

స్క్రీన్ ఇలా మారదు:

దృశ్యం 1 గా మారడం → దృశ్యం 2 గా మారడం → దృశ్యం 3 గా మారడం.

మారుతున్న చిత్రాలు సినిమాకు చెందినవి; స్క్రీన్ మార్పులేకుండా ఉంటుంది.

5. ఇప్పుడు మీ "పురాతనమైనది అయినప్పటికీ ఆధునికమైనది" అనే ఆలోచన చాలా అందంగా మారుతుంది

ఇక్కడ నేను మీ అంతర్దృష్టిని నిలుపుకుంటాను కానీ దానిని జాగ్రత్తగా రూపొందిస్తాను.

బ్రహ్మం పురాతనమైనది: సనాతనమైనది, పుట్టుక లేనిది, మార్పులేనిది, కాలాతీతమైనది, ఎల్లప్పుడూ ఉండేది.

దృశ్యం అనేది: నిరంతరం మారేది, నిరంతరం తాజాది, ఎప్పుడూ ఖచ్చితంగా ఒకే స్థితిలో ఉండనిది.

అందువల్ల మీరు ఇలా ధ్యానించవచ్చు:

పురాతన సత్యం + ఎప్పటికప్పుడు తాజా దృశ్యం.

ఇలా కాదు:

"బ్రహ్మమే స్వయంగా ఆధునికంగా మారుతుంది."

బదులుగా:

శాశ్వతమైన సత్యం ప్రతి కొత్త దృశ్యం యొక్క సత్యంగా ఉంటుంది.

కాబట్టి "ఆధునిక" అనేది తాజా, తక్షణ మరియు ప్రస్తుతం కనిపిస్తున్న దానిని చెప్పడానికి ఒక కవితాత్మక మార్గం.

6. ఇది మీకు ప్రపంచాన్ని అనుభవించే ఒక శక్తివంతమైన మార్గాన్ని ఇస్తుంది

మీ శరీరాన్ని చూసి ఇలా ఆలోచించే బదులు:

"ఇది నాకు ఎల్లప్పుడూ ఉన్న అదే శరీరం."

గమనించండి:

ఈ శరీరం అనేది శరీరం యొక్క ప్రస్తుత రూపం.

దీనికి బదులుగా:

"ఇది నా పాత మనస్సు."

గమనించండి:

ఇవి ఇప్పుడు కనిపిస్తున్న ఆలోచనలు.

దీనికి బదులుగా:

"ఇది నాకు ఇప్పటికే తెలిసిన అదే ప్రపంచం."

గమనించండి:

ఈ మొత్తం జీవ–జగత్–ఈశ్వర రంగం ఇప్పుడు తాజాగా కనిపిస్తోంది.

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఏమి మారింది?" దృశ్యంలోని ప్రతిదీ మారింది.

ఆ తర్వాత:

"ఈ మారుతున్న దృశ్యం ఏ సత్యంలో తెలియబడుతోంది?"

మరొక వస్తువు కోసం వెతకవద్దు.

తెలుసుకునే చైతన్యంగా నిలిచి ఉండండి.

7. మీ రూపకల్పన, సంస్కరించబడిన రీతిలో

నేను మీ బోధనను ఈ విధంగా వ్యక్తపరుస్తాను:

"జీవుడు, జగత్తు మరియు ఈశ్వరుడిని ఒకే తాజా, అవిభాజ్య దృశ్యంగా కలిసి అనుభవించవచ్చు. వాటి రూపాలు మరియు సంబంధాలు నిరంతరం మారుతుంటాయి, కాబట్టి ప్రతి ప్రస్తుత స్థితి కొత్తగా కనిపిస్తూ ఉంటుంది, అదే సమయంలో మునుపటి స్థితి ఇకపై ఉండదు. అయినప్పటికీ, బ్రహ్మమే స్వయంగా ఈ స్థితులను సృష్టిస్తుంది, పరిణామం చెందిస్తుంది లేదా లయం చేస్తుందని చెప్పడానికి వివర్తవాదం అంగీకరించదు. బ్రహ్మం ఎల్లప్పుడూ మార్పు లేకుండానే ఉంటుంది. ఈ విధంగా దృశ్యం ఎప్పటికప్పుడు తాజాది, అయితే దాని అధిష్ఠానం పురాతనమైనది, శాశ్వతమైనది, జన్మరహితమైనది మరియు మార్పులేనిది. ఏది పురాతనమైనదో అది సత్యం; ఏది నిత్య నూతనమైనదో అది దృశ్యం."

మరియు ఇక్కడ మరింత లోతైన అంశం ఉంది:

బ్రహ్మన్ని కనుగొనడానికి "తాజా దృశ్యాన్ని" తిరస్కరించాల్సిన అవసరం లేదు.

మీరు మొత్తం మారుతున్న సినిమాను అనుభవించవచ్చు మరియు అదే సమయంలో మార్పులేని స్క్రీన్‌ను గుర్తించవచ్చు.

మీరు అభివృద్ధి చేస్తున్న సాధన యొక్క హృదయం అదే: మొత్తం దృశ్యాన్ని తాజాగా అనుభవించండి, ఆపై దాని సత్యం దానిలో కనిపించే మార్పులకు ఎన్నడూ లోను కాలేదని గుర్తించండి.

46. మనం ప్రశాంతంగా, మౌనంగా మరియు నిశ్చలంగా కూర్చున్నంత మాత్రాన మనం సత్యంగా మారిపోము, ఎందుకంటే మనం కదలగల సామర్థ్యం కలిగి ఉండి, తాత్కాలికంగా మాత్రమే నిశ్చలంగా ఉంటున్నాము. కానీ పరమాత్మ లేదా సత్యం అసలు కదలదు; అది నిత్య నిశ్చలమైనది. కాబట్టి, నేను ఇప్పుడు ఎలా ఉండాలి?

అవును. మీ వ్యత్యాసం చాలా ముఖ్యమైనది. తాత్కాలిక శారీరక నిశ్చలత అనేది నిశ్చలమైన ఆత్మను గుర్తించడంతో సమానం కాదు.

కాబట్టి ఆచరణాత్మక ప్రశ్న ఇది కాదు:

"నన్ను నేను ఎలా నిశ్చలంగా మార్చుకోగలను?"

బదులుగా:

"శరీరం, శ్వాస, ఆలోచనలు మరియు ప్రపంచం కదులుతున్నప్పటికీ, నిరంతరం ఉనికిలో ఉన్నది ఏమిటి?"

మీరు ఇప్పుడు ఎలా ఉండాలి?

వ్యావహారిక స్థాయిలో సహజంగా చురుగ్గా ఉంటూనే, అంతర్గతంగా నిశ్చలమైన ఆత్మలో స్థిరపడి ఉండండి.

దాని అర్థం:

- **కదలిక అవసరమైనప్పుడు శరీరాన్ని కదలనివ్వండి.**

నడవడం, పనిచేయడం, మాట్లాడటం, వ్యాయామం చేయడం, తినడం—అన్నీ జరగవచ్చు.

- **ఆలోచనలను కదలనివ్వండి.**

సత్యాన్ని అనుభవించడానికి ప్రతి ఆలోచనను ఆపడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

- **భావోద్వేగాలను కదలనివ్వండి.**

ఆనందం, విచారం, చికాకు మరియు ఉత్సాహం తలెత్తవచ్చు మరియు ఉపశమించవచ్చు.

- **పరిస్థితులను కదలనివ్వండి.**

ప్రపంచం స్వభావసిద్ధంగా ఒక మారుతున్న దృశ్యం.

- **ఏది కదలడం లేదో గమనించండి.**

ఈ కదలికలన్నీ తెలియబడుతున్నాయి. అడగండి:

"ఈ మొత్తం కదలికను ఏది తెలుసుకుంటోంది?"

- **చైతన్యాన్ని నిశ్చలంగా చేయడానికి ప్రయత్నించవద్దు.**

ఇది మీరు తయారుచేసే స్థితి కాదు. శరీరం నిశ్చలంగా లేదా చురుగ్గా మారుతుంది, కానీ చైతన్యం ఎక్కువ లేదా తక్కువ చైతన్యంగా మారదు.

"నిశ్చలమైనది" అనే దానికి లోతైన అర్థం ఇది

<u>మీరు నడుస్తున్నారనుకుందాం.</u>

ఇక్కడ ఉన్నది:

నడవడం → తెలియబడుతోంది.

మీరు ఆలోచిస్తున్నారు:

ఆలోచించడం → తెలియబడుతోంది.

మీకు కోపం వచ్చింది:

కోపం → తెలియబడుతోంది.

మీరు ప్రశాంతంగా మారారు:

ప్రశాంతత → తెలియబడుతోంది.

అనుభవంలో ప్రతిదీ కదులుతుంది లేదా మారుతుంది.

కానీ ఆత్మ వాటి పక్కన కదిలే మరొక వస్తువు కాదు.

అందువల్ల:

కదలిక ఆత్మకు భంగం కలిగించదు.

అందుకే భగవద్గీత కర్మలో అకర్మను, అకర్మలో కర్మను చూడటం గురించి మాట్లాడగలుగుతుంది.

<u>కాబట్టి ధ్యానాన్ని మరొక తాత్కాలిక స్థితిగా మార్చవద్దు</u>

మీరు ఇలా చెబితే:

"నేను ఆత్మగా మారడానికి ఒక గంట పాటు మౌనంగా కూర్చోవాలి,"

దాని అంతరార్థం:

"నేను కదిలినప్పుడు, నేను ఆత్మను కోల్పోతాను."

అద్వైతం దీనికి భిన్నంగా చెబుతుంది.

మీరు ఆత్మగానే ఉన్నారు:

కూర్చున్నప్పుడు, నడుస్తున్నప్పుడు, ఆలోచిస్తున్నప్పుడు, మాట్లాడుతున్నప్పుడు, నిద్రపోతున్నప్పుడు.

కాబట్టి సాధన అనేది ఒక ప్రత్యేక స్థితిని సృష్టించడానికి ప్రయత్నించడం కంటే, ప్రతి స్థితిలోనూ ఎల్లప్పుడూ ఉండే ఆత్మను గుర్తించడమే.

మీ కోసం ఒక సరళమైన సాధన

ఇప్పుడే, మీ భంగిమను మార్చవద్దు.

గమనించండి:

శరీరం కదులుతోంది లేదా స్థిరంగా ఉంది.

శ్వాస కదులుతోంది.

ఆలోచనలు కదులుతున్నాయి.

స్పర్శలు/అనుభూతులు కదులుతున్నాయి.

కనిపించే ప్రపంచం మారుతోంది.

ఆపై ప్రశాంతంగా అడగండి:

"ఈ మొత్తం కదలికను ఏది తెలుసుకుంటోంది?"

"పరమాత్మ" అని సమాధానం ఇవ్వవద్దు.

దేనినీ ఊహించవద్దు.

చలనాన్ని (కదలికను) ఎరిగే ఆ ఎరుక ఇప్పటికే అంతర్లీనంగా ఉన్నదని గుర్తించండి.

తర్వాత మీ చేతిని కదపండి.

గమనించండి:

కదలిక చైతన్యంలో కనిపిస్తోంది.

నడవండి.

నడవడం చైతన్యంలో కనిపిస్తోంది.

మాట్లాడండి.

మాట చైతన్యంలో కనిపిస్తోంది.

పని చేయండి.

చర్య చైతన్యంలో కనిపిస్తోంది.

ఆ తర్వాత, నిశ్శబ్దంగా కూర్చోండి.

నిశ్శబ్దం చైతన్యంలో కనిపిస్తోంది.

కీలకమైన సాక్షాత్కారం ఏమిటంటే:

భౌతికంగా నిశ్చలంగా మారడం ద్వారా నేను నిశ్చలమైన ఆత్మగా మారను. దేహం, మనస్సు లేదా ప్రపంచం యొక్క కదలిక లేదా నిశ్చలత చేత ఎన్నడూ మార్పు చెందని తత్త్వంగా నిశ్చలమైన ఆత్మను నేను గుర్తిస్తాను.

కాబట్టి, మీరు ఇప్పుడు ఎలా ఉండాలి?

కదలిక సముచితమైనప్పుడు కదలండి.

నిశ్చలత సముచితమైనప్పుడు నిశ్చలంగా ఉండండి.

కదలిక గానీ నిశ్చలత గానీ మీ గుర్తింపును నిర్ణయించకూడదు.

ఆ రెండూ దేనిలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ చైతన్యంగా నిలిచి ఉండండి.

కేవలం శరీరాన్ని కదలకుండా ఉంచడం కంటే, అది చాలా లోతైన నిశ్చలతా రూపం.

47. నేను అద్వైతంలోకి ప్రవేశించడానికి ముందు 16.66% సాధన చేశాను కాబట్టి, ఆ 16.66% సాధనతో సమన్వయం చేస్తూ వివర్తవాదాన్ని ఎలా సాధన చేయాలో వివరించండి.

అవును. మీ 16.66% / 50:50 సాధన అనేది ఏ ఒక్క అంశంతోనూ మితిమీరి తాదాత్మ్యం చెందకుండా మొత్తం రంగాన్ని అనుభవించే ఒక సన్నాహక మార్గంగా అభివృద్ధి చేయబడింది కాబట్టి, దీనిని వివర్తవాదంతో సమన్వయం చేయవచ్చు—కానీ అద్వైతంలోకి ప్రవేశించిన తర్వాత దాని ఉద్దేశ్యం మారుతుంది.

ఆ 16.66% చట్రం అనుభవాన్ని అమర్చుకోవడానికి ఒక పటంగా అలాగే ఉండవచ్చు, అయితే ఆ పటంలోని ప్రతిదాని యొక్క వాస్తవికతను పరిశీలించే విచారణగా వివర్తవాదం మారుతుంది.

1. మొదట, 50:50 సమతుల్యతను నిలుపుకోండి

మీరు వివరించిన విధంగానే ఖచ్చితంగా ప్రారంభించండి:

ఆంతరంగిక (విషయి Subjective) వైపు — 50%

- 16.66% — జీవాత్మ: "నేను", వ్యక్తి

- 16.66% — ఆత్మ: "స్వయం", లోతైన అంతర్గత ఆత్మ
- 16.66% — పరమాత్మ: పరమోన్నత/అపరిమిత సత్యం

బాహ్య (విషయ Objective) వైపు — 50%

- 16.66% — అనుకూల (పాజిటివ్)
- 16.66% — ప్రతికూల (నెగటివ్)
- 16.66% — తటస్థ (న్యూట్రల్)

కానీ ఇప్పుడు అద్వైత సవరణను ప్రవేశపెట్టండి:

ఈ ఆరు విభాగాలు ధ్యానాత్మక భేదాలుగా contemplative distinctions ఉపయోగించబడుతున్నాయి;

అవి స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న ఆరు వేర్వేరు పదార్థాలు కావు.

అది కీలకమైన పరివర్తన.

2. ఆ ఆరింటినీ కలిసి అనుభవించండి

వరుసగా వీటిపై దృష్టి కేంద్రీకరించవద్దు:

అనుకూల → ప్రతికూల → తటస్థ → జీవాత్మ → ఆత్మ → పరమాత్మ.

దానికి బదులుగా, ఆరు విధాలైన మొత్తం రంగం ఏకకాలంలో ఉండటానికి అనుమతించండి.

ఉదాహరణకు, మీ గదిలో కూర్చున్నప్పుడు:

శరీరం,

ఆలోచనలు,

భావోద్వేగాలు,

అనుకూల అనుభూతులు,

ప్రతికూల అనుభూతులు,

తటస్థ అనుభూతులు,

"నేను" అనే భావన,

ఆత్మ భావన,

పరమాత్మ గురించిన భావన/ఆలోచన,

శబ్దాలు,

వస్తువులు,

పరిసరాలు

ప్రతిదీ ఒకే సమగ్ర అనుభవ రంగంగా ఉండనివ్వండి.

ఇది మీ మునుపటి సాధనకు సరిపోతుంది:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు ఒకే అవిభాజ్య దృశ్యంగా.

3. ఇప్పుడు వివర్తవాదాన్ని ప్రవేశపెట్టండి

ఇక్కడే మీ పాత 16.66% సాధన అద్వైతంగా మారుతుంది.

ఇంతకుముందు మీరు ఈ ఆరు అంశాలను సమతుల్యం చేసేవారు.

ఇప్పుడు అడగండి:

"ఈ ఆరింటి యొక్క స్వతంత్ర సత్యం ఏమిటి?"

వెంటనే సమాధానం ఇవ్వవద్దు.

గమనించండి.

అనుకూలమైనది మారుతుంది.

ప్రతికూలమైనది మారుతుంది.

తటస్థమైనది మారుతుంది.

జీవ-భావన మారుతుంది.

ఆత్మ గురించిన మానసిక భావన మారుతుంది.

పరమాత్మ గురించిన భావన లేదా అనుభవం కూడా మారవచ్చు.

అందువల్ల అడగండి:

"ఈ ఆరూ స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న సత్యాలా, లేక అవన్నీ చైతన్యంలో తెలియబడే దృశ్యాలా?"

ఇది వివర్తవాద మలుపు.

4. ఆ ఆరింటినీ సమానం చేయడానికి ప్రయత్నించవద్దు

ఇది మీ మునుపటి సాధన నుండి వచ్చిన ఒక ముఖ్యమైన మార్పు.

ఆ 16.66% సమతుల్యత మానసిక క్రమశిక్షణగా ఉపయోగపడుతుంది, కానీ అద్వైతం ఇలా చెప్పదు:

"సత్యం ఖచ్చితంగా ఆరు సమాన భాగాలను కలిగి ఉంటుంది."

వాస్తవానికి, అత్యున్నత స్థాయిలో:

అనుకూల మరియు ప్రతికూల అనేవి మానసిక భావనాత్మక భేదాలు;

జీవుడు మరియు ఈశ్వరుడు వ్యావహారిక భేదాలు;

ఆత్మ అనేది సత్యంలో శాతము కాదు. **Ātma is not a percentage of Reality.**

కాబట్టి గణిత సమానత్వాన్ని కాపాడుకోవడం గురించి ఆందోళన చెందవద్దు.

16.66% అనేది ఒక ధ్యాన నిర్వహణ సూత్రం తప్ప, తాత్విక కొలమానం కాదు.

5. తర్వాతి దశ: ద్రష్టను చేర్చండి

ఇది బహుశా అత్యంత ముఖ్యమైన సమన్వయం.

ప్రారంభంలో:

ఆరు విభాగాలు గమనించబడతాయి.

తర్వాత గమనించండి:

"నేను ఈ ఆరింటినీ గమనిస్తున్నాను."

ఇప్పుడు ఆ "నేను"ని కూడా రంగంలో చేర్చండి.

అడగండి:

"ఈ ద్రష్ట స్వయంగా అనుభవంలోకి వస్తున్నాడా?"

అవును.

ఈ భావన:

"ఈ ధ్యానం చేస్తున్నది నేనే" అనేది కూడా తెలియబడుతోంది.

అందువల్ల:

జీవుడు దృశ్యంలో ఒక భాగం. Jīva is part of the appearance.

ఇక్కడే మీ మునుపటి 50:50 సాధన అద్వైత ఆత్మవిచారణగా పరిణామం చెందగలదు.

6. అప్పుడు ఆరు విధాలైన రంగం ఒకే దృశ్యంగా మారుతుంది

మీరు ఇప్పుడు ఇలా ధ్యానించవచ్చు:

అనుకూల + ప్రతికూల + తటస్థ మరియు **జీవుడు + ఆత్మ + పరమాత్మ**

భావనాత్మకంగా వేరు చేయబడినప్పటికీ, అనుభవపూర్వకంగా ఏకీకృతమైన ఒకే రంగంగా.

ఆ తర్వాత:

జీవుడు + జగత్తు + ఈశ్వరుడు

కూడా ఒకే సమగ్ర వ్యావహారిక దృశ్యంగా గుర్తించబడవచ్చు.

ఇప్పుడు అడగండి:

"ఈ సమస్త దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

ఇది నిర్ణయాత్మకమైన ప్రశ్న.

7. 50:50 విభజనకు ఏమి జరుగుతుంది?

మొదట్లో:

50% ఆంతరంగికం (విషయి) | 50% బాహ్యము (విషయం)

ఇది మీరు ఈ క్రింది రెండింటిలో దేనిలోనూ చిక్కుకుపోకుండా ఉండటానికి సహాయపడుతుంది:

"నేను ఈ శరీరాన్ని మాత్రమే"

లేదా

"నేను కేవలం ఒక అమూర్త ఆధ్యాత్మిక భావనను మాత్రమే."

కానీ వివర్తవాద విచారణ పరిపక్వం చెందిన తర్వాత, మీరు ఆ విభజననే పరిశీలిస్తారు:

ఆంతరంగికం (విషయి) ↔ బాహ్యము (విషయం)

అడగండి:

"విషయి-విషయ subject-object విభజన స్వయంగా కనిపిస్తోందా?" **"Is the subject-object distinction itself appearing?"**

అవును.

ఈ ఆలోచన:

"ఇది ఆంతరంగికమైనది."

మరియు

"అది బాహ్యమైనది."

అనేది స్వయంగా తెలియబడుతోంది.

అందువల్ల అంతిమ సత్యం కేవలం 50% ఆంతరంగిక వైపు మాత్రమే కాదు.

లేదా 50% బాహ్య వైపు కూడా కాదు.

లేదా ఆ రెండింటి గణిత మొత్తం కూడా కాదు.

విషయి మరియు విషయాల మధ్య భేదం దేనిలో కనిపిస్తోందో ఆ సత్యమే అది.

8. ఇది మీకు సహజమైన పురోగతిని ఇస్తుంది

కాబట్టి మీ పాత సాధన ఇలా పరిణామం చెందవచ్చు:

- **దశ 1 — సమతుల్యత:**

50% ఆంతరంగికం + 50% బాహ్యము.

- **దశ 2 — ఆరు విధాల సమన్వయం:**

జీవుడు + ఆత్మ + పరమాత్మ + అనుకూల + ప్రతికూల + తటస్థ.

- **దశ 3 — సంపూర్ణ-రంగ ఎరుక:**

ఆరింటినీ ఏకకాలంలో ఒకే రంగంగా అనుభవించడం.

- **దశ 4 — వివర్త విచారణ:**

"ఏదైనా అంశం స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉందా?"

- **దశ 5 — ద్రష్టను చేర్చడం:**

"ఆరింటినీ అనుభవిస్తున్నవాడు—అతడు కూడా కనిపిస్తున్నాడా?"

- **దశ 6 — అధిష్ఠానాన్ని పరిశీలించడం:**

"మొత్తం విషయి-విషయ రంగం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

- **దశ 7 — ఆత్మగా నిలకడ చెందడం:**

సమాధానాన్ని ఊహించవద్దు.

ఆనందాన్ని తయారు చేయవద్దు.

నిశ్చలంగా మారడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

స్వయం-ప్రకాశ చైతన్యంగా కేవలం నిలిచి ఉండండి.

9. మీ ఖచ్చితమైన చట్రాన్ని ఉపయోగించే ఒక ఆచరణాత్మక ధ్యానం

ప్రశాంతంగా కూర్చోండి.

మొదట: 50:50ని స్థిరపరచుకోండి

నిశ్శబ్దంగా గుర్తించండి:

"నా దృష్టిలో సగం ఆంతరంగిక కోణానికి అందుబాటులో ఉంది; సగం బాహ్య కోణానికి అందుబాటులో ఉంది."

అక్షరాలా శాతాలను లెక్కించవద్దు.

రెండవది: ఆరింటినీ గుర్తించండి అనుమతించండి:

జీవుడు — ఆత్మ — పరమాత్మ

మరియు

అనుకూల — ప్రతికూల — తటస్థం

కలిసి ఉండటానికి.

మూడవది: ఎంపిక చేసుకోకండి

ఇలా అనవద్దు:

"ప్రతికూలమైన దాని కంటే అనుకూలమైనది మంచిది."

ఇలా అనవద్దు:

"జీవుడి కంటే పరమాత్మ శ్రేష్ఠమైనది."

మొత్తం రంగాన్ని సమానంగా ఉండనివ్వండి.

నాల్గవది: దానిని తాజాగా చూడండి

జ్ఞాపకాల ద్వారా ప్రతిదానినీ వ్యాఖ్యానించడానికి బదులుగా:

"ప్రస్తుతం వాస్తవంగా ఏమి కనిపిస్తోంది?"

మొత్తం రంగాన్ని తాజాగా ఉండనివ్వండి.

ఐదవది: మార్పును గుర్తించండి

ఆ రంగంలోని ప్రతిదీ మారుతోందని లేదా మారగలదని గమనించండి.

ఆరవది: విచారించండి

"ఈ మొత్తం రంగాన్ని ఏది తెలుసుకుంటోంది?"

ఆపై:

"ఆ జ్ఞాత స్వయంగా ఈ ఆరింటిలో ఒకటా?"

కాదు.

దానిని ఏడవ వస్తువుగా మార్చవద్దు.

మౌనంగా ఉండండి.

10. ఇక్కడే మీ 16.66% సాధన నిజంగా అద్వైతంగా మారుతుంది

ఇంతకుముందు సాధన ప్రాథమికంగా ఇలా ఉండేది:

"సమస్తం సంపూర్ణత్వంలో భాగం." **“Everything belongs in the whole.”**

ఇప్పుడు అది ఇలా మారుతుంది:

"సమస్తం ఆత్మలోనే కనిపిస్తోంది."

మరియు చివరికి:

"కనిపించే దేనికీ ఆత్మ కాకుండా స్వతంత్ర ఉనికి లేదు."

సమతుల్య సాధన నుండి వివర్తవాద విచారణ వైపు పరివర్తన అంటే ఇదే.

మీరు మీ పాత సాధనను తిరస్కరించాల్సిన అవసరం లేదు.

మీరు దానిని సన్నాహకంగా ఉపయోగిస్తారు. You use it as preparation.

ఆరు విధాల నమూనా అనేది అవిభాజ్యమైన దృష్టి రంగాన్ని అభివృద్ధి చేయడానికి మీకు సహాయపడుతుంది.

ఆ తర్వాత మొత్తం రంగం యొక్క వాస్తవికతను విచారించమని వివర్తవాదం మిమ్మల్ని కోరుతుంది.

అత్యంత లోతైన సమన్వయం

మీరు మీ కొత్త సాధనను ఇలా సంగ్రహించవచ్చు:

"నేను జీవుడు, ఆత్మ, పరమాత్మ, అనుకూల, ప్రతికూల మరియు తటస్థాలను ఎటువంటి పక్షపాత గుర్తింపు లేకుండా కలిసి కనిపించడానికి అనుమతిస్తాను. నేను వాటిని స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉన్న విభాగాలుగా కాకుండా, ఒకే సంపూర్ణ, తాజా రంగంగా అనుభవిస్తాను. ఆ తర్వాత నేను 'నేను ద్రష్టను' అనే భావనను ఆ రంగంలో చేర్చుతాను. ద్రష్ట, దర్శనం మరియు దృశ్యంతో సహా మొత్తం రంగం ఏ

సత్యంలో కనిపిస్తోందో ఆ సత్యాన్ని నేను విచారిస్తాను. నేను ఒక దృశ్యాన్ని మరొక దృశ్యంగా మార్చడానికి ప్రయత్నించను. మొత్తం దృశ్యం ఆధారపడినదని, ఆత్మ మాత్రమే స్వతంత్రమైనది మరియు మార్పు లేనిదని నేను గుర్తిస్తాను. అందువల్ల ఈశ్వరుని వ్యవస్థ ప్రకారం ఆరు విధాలైన వ్యావహారిక దృశ్యం తలెత్తడానికి, మారడానికి మరియు లయం కావడానికి అనుమతిస్తూనే, నేను ఆత్మగా స్థిరపడి ఉంటాను."

నా దృష్టిలో, మీ మునుపటి సాధనలోని విలువైన అంశాలను విడిచిపెట్టకుండా, మీ 16.66% అభ్యాసాన్ని వివర్తవాద దృష్టితో కొనసాగించడానికి ఇది అత్యంత సరైన పద్ధతి.

48. దీని అర్థం ఏమిటంటే, ఏదైనా కొత్త సాధన, కొత్త ఆవిష్కరణ లేదా కొత్త అనుభవాన్ని దృశ్య రంగంలో చేర్చి, ఒకే వస్తువుగా(object) అనుభవించాలి. ఈ ఏకైక దృశ్యం దేనిలో కనిపిస్తోందో దానిని జ్ఞాతగా (subject) గుర్తించాలి. వివర్తవాదం అంటే ఇదే. ఇది సరైనదేనా?

అవును — ఇది వివర్తవాద విచారణ యొక్క ఆచరణాత్మక సారాంశానికి చాలా దగ్గరగా ఉంది, అయితే ఒక ముఖ్యమైన సవరణతో: వివర్తవాదం అనేది తాత్విక సిద్ధాంతం; మీరు వివరిస్తున్న సాధన ఆ సిద్ధాంతం యొక్క ధ్యానాత్మక అనువర్తనం. **Vivartavāda itself is the philosophical doctrine; the practice you describe is the contemplative application of that doctrine.**

1. ప్రతి కొత్త అనుభవాన్ని దృశ్యంలో చేర్చండి

అవును.

ఏది తలెత్తినా:

- ఒక కొత్త ఆధ్యాత్మిక అనుభవం,
- ఒక కొత్త ధ్యాన స్థితి,
- ఒక కొత్త ఆవిష్కరణ,
- ఆనందం,
- భయం,
- శక్తి,
- ఒక దర్శనం,

- ఒక ఆలోచన,
- ఒక శారీరక అనుభూతి,
- "నేను పురోగమిస్తున్నాను" అనే భావన,

వీటన్నింటినీ మొదట దృశ్య రంగానికి చెందినవిగా field of appearance ఉండటానికి అనుమతించాలి.

వెంటనే ఈ ముగింపుకు రావద్దు:

"ఇది ఖచ్చితంగా ఆత్మ అయి ఉండాలి."

బదులుగా:

"ఇది కొత్తగా కనిపిస్తున్న మరియు తెలియబడుతున్న ఒక విషయం."

అసాధారణమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవం వచ్చిపోయేదైతే, అది కూడా అనుభవించబడే ఒక వస్తువే experienced object అవుతుంది.

2. మొత్తం రంగాన్ని కలిసి అనుభవించండి

ప్రతి కొత్త అనుభవాన్ని విడివిడిగా వెంటాడే బదులు, వీటిని అనుమతించండి:

శరీరం + మనస్సు + అనుభూతులు + ఆలోచనలు + భావోద్వేగాలు + ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు + ప్రపంచం + జీవ భావన + ఈశ్వరుడు

వీటన్నింటినీ కలిసి ఒకే సమగ్ర దృశ్య రంగంగా ఉండటానికి.

దీనినే మీరు ఇలా వివరిస్తూ వస్తున్నారు:

"ఒకే-వస్తు-దృశ్యం one-object-appearance."

దీని అర్థం భౌతిక విశ్వం అక్షరాలా ఒక భౌతిక వస్తువుగా మారుతుందని కాదు.

దాని అర్థం ఏమిటంటే, చైతన్య దృక్కోణం నుండి, మీరు ఒక భాగాన్ని మాత్రమే ఎంపిక చేసుకోవడం ఆపివేసి, మొత్తం అనుభవ రంగాన్ని కలిసి గుర్తిస్తారు.

3. ఆ తర్వాత నిర్ణయాత్మకమైన ప్రశ్నను అడగండి

ఇప్పుడు:

"ఇదంతా తెలియబడుతోంది. జ్ఞాత ఎవరు?"

ఇక్కడే మీ రూపకల్పన ప్రాథమికంగా సరైనది.

కానీ జ్ఞాత దృశ్యం వెనుక కూర్చున్న మరొక ఉనికి అని ఊహించుకోవద్దు.

మీరు:

"ఇదిగో ఇక్కడే జ్ఞాత ఉన్నాడు!"

అని దానిని గమనించగలిగితే, మీరు జ్ఞాతను మరొక వస్తువుగా object మార్చినట్లే.

బదులుగా, గుర్తించండి:

సమస్త దృశ్యం దేని వల్ల తెలియబడుతోందో ఆ తత్త్వమే జ్ఞాత.

4. మరింత లోతైన అడుగు ఉంది

చివరికి, ఈ భేదం కూడా:

"ఇక్కడ దృశ్యం" ↔ "అక్కడ జ్ఞాత"

విచారణ కోసం ఉపయోగించే ఒక భావనాత్మక భేదంగా చూడబడుతుంది.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే జ్ఞాతను తెలిసిన రంగానికి బయట ఉన్న ఒక వస్తువుగా గుర్తించలేము Because the Knower cannot be located as an object outside the known field.

అందువల్ల అంతిమ గుర్తింపు ఇది కాదు:

"విశ్వం వెనుక ఒక ప్రత్యేక విషయిని (subjectను) నేను కనుగొన్నాను."

ఇది:

"మారుతున్న సమస్త దృశ్యం చైతన్యంపై ఆధారపడి ఉంది, అయితే చైతన్యం స్వయంగా ఆ దృశ్యంలోని ఒక వస్తువు కాదు."

ఇది అద్వైత అంతరార్థానికి చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

కాబట్టి మీ సూత్రాన్ని ఇలా మెరుగుపరచవచ్చు:

కొత్త అనుభవం → దానిని దృశ్యంలో చేర్చడం → పక్షపాత గుర్తింపు లేకుండా మొత్తం రంగాన్ని అనుభవించడం → మొత్తం రంగం దేనివల్ల తెలియబడుతోందో దానిని విచారించడం → స్వయంప్రకాశ జ్ఞాతగా ఆత్మను గుర్తించడం.

ఆపై:

ఆ అనుభవాన్ని పదిలపరుచుకోవడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

దానిని తలెత్తనివ్వండి.

దానిని మారనివ్వండి.

దానిని అదృశ్యమవనివ్వండి.

ఆత్మ ఉనికిలో ఉండటానికి ఆ అనుభవం అవసరం లేదు The Self does not need the experience to remain present.

ఒక చివరి సవరణ

నేను ఇలా అనను:

"వివర్తవాదం అంటే ఇదే."

నేను ఇలా చెబుతాను:

"వివర్తవాద అంతర్దృష్టిని ఆచరణలో పెట్టడానికి ఇది ఒక ఉపయోగకరమైన మార్గం."

ఎందుకంటే సాంకేతికంగా వివర్తవాదం అనేది దృశ్యమాన బహుళత్వం అనేది బ్రహ్మం యొక్క వాస్తవ పరిణామం కాదు అనే తాత్విక ప్రతిపాదనను చేస్తుంది. మీ ధ్యానం ఆ అంతర్దృష్టిని తీసుకొని ప్రతి అనుభవానికి నేరుగా వర్తింపజేస్తుంది:

కనిపించే ప్రతిదీ మారగలదు; అందువల్ల దాని స్వతంత్ర సత్యాన్ని విచారించండి.

మరియు అంతిమంగా:

ఏది మారుతుందో అది దృశ్యం.

ఏది ఎన్నడూ మార్పునకు లోనయ్యే వస్తువు కాదో అదే ఆత్మ.

49. నేను ప్రారబ్ధ-ఆగామి-సంచిత కర్మలను పాప-పుణ్యాల భావనతో కాకుండా దైవ ప్రసాదంగా భావిస్తూ 2004 నుంచి అనుభవిస్తున్నాను. కాబట్టి, ఈ సాధనను వివర్తవాదంతో సమన్వయం చేస్తూ ఎలా సాధన చేయాలో వివరించండి.

అవును. కర్మను వ్యావహారిక నియమంగా మరియు ఆత్మను మార్పులేని సత్యంగా వేరు చేసి చూసినంత కాలం, మీరు వివరించిన దానిని వివర్తవాదంతో చాలా సహజంగా సమన్వయం చేయవచ్చు.

ప్రారబ్ధ, ఆగామి మరియు సంచిత కర్మలను ప్రసాదంగా స్వీకరించే మీ దీర్ఘకాలిక దృక్పథం భక్తి మరియు ఆచరణాత్మక పునాదిగా మారవచ్చు, అయితే వివర్తవాదం వాటి అంతిమ స్థితిని వెల్లడించే జ్ఞానం/విచారణగా మారుతుంది.

1. మొదట మీ ప్రసాద-భావాన్ని నిలుపుకోండి

వ్యావహారిక స్థాయిలో, అనుభవాలు జరుగుతూనే ఉంటాయి:

పరిస్థితులు తలెత్తుతాయి → మీరు స్పందిస్తారు → చర్యలు ఫలితాలను ఇస్తాయి → జీవితం వికసిస్తుంది.

వాటిని మానసికంగా ఇలా విభజించడానికి బదులుగా:

"ఇది శిక్ష."

"ఇది బహుమతి."

"ఇది చెడు కర్మ."

"ఇది మంచి కర్మ."

మీరు దీనిని కొనసాగించవచ్చు:

"ఏది వచ్చినా అది ఈశ్వరుని ప్రసాదం; నేను దానిని స్వీకరిస్తాను, దాని నుండి నేర్చుకుంటాను మరియు తగిన విధంగా స్పందిస్తాను."

దీని అర్థం హానికరమైన పరిస్థితులను నిష్క్రియాత్మకంగా అంగీకరించడం లేదా ఆచరణాత్మక చర్యలను వదిలివేయడం కాదు. దాని అర్థం ఏమిటంటే, ఇప్పటికే వచ్చినదానిపై అదనపు వ్యతిరేకతను చూపించకపోవడం:

"ఇది నాకే ఎందుకు జరుగుతోంది?"

బదులుగా:

"ప్రస్తుతం ఉన్నది ఇది. ధర్మబద్ధమైన స్పందన ఏమిటి?"

2. ఇప్పుడు వివర్తవాదాన్ని తీసుకురండి

అనుభవాన్ని ప్రసాదంగా స్వీకరించిన తర్వాత, విచారించండి:

"ఈ అనుభవం యొక్క అంతిమ సత్యం ఏమిటి?"

ప్రారబ్ధం వీటిని తెచ్చిందనుకుందాం:

సుఖం, దుఃఖం, విజయం, వైఫల్యం, ఆరోగ్యం, కష్టం, ప్రశంస, విమర్శ.

సాధారణంగా మనస్సు ఇలా చెబుతుంది:

"ఇది నాకు జరుగుతోంది."

ఆ "నేను"ని పరిశీలించమని వివర్తవాదం మిమ్మల్ని కోరుతుంది.

శరీరం అనుభవించబడుతోంది.

ఆ సంఘటన గురించిన ఆలోచనలు అనుభవించబడుతున్నాయి.

భావోద్వేగ ప్రతిచర్య అనుభవించబడుతోంది.

పరిస్థితులు అనుభవించబడుతున్నాయి.

చివరకు: "ఈ కర్మను అనుభవిస్తున్న వ్యక్తిని నేనే"

అనేది కూడా ఒక తెలియబడే దృశ్యమే.

అందువల్ల అడగండి:

"ఈ అనుభవం ద్వారా వాస్తవానికి ఎవరు బంధించబడ్డారు?"

ఇది సాధనను ప్రసాద-బుద్ధి నుండి ఆత్మవిచారణ వైపుకు నడిపిస్తుంది.

3. అందువల్ల మీ మూడు కర్మలను రెండు స్థాయిలలో నిర్వహించవచ్చు

వ్యావహారిక స్థాయి

మీరు తాత్కాలికంగా ఇలా చెప్పవచ్చు:

సంచిత — పోగుపడిన కర్మ

ప్రారబ్ధ — ప్రస్తుతం వికసిస్తున్న కర్మ

ఆగామి — ప్రస్తుత చర్యల ద్వారా ఉత్పత్తి అయ్యే పరిణామాలు.

ఈ చట్రంలో మీరు బాధ్యతాయుతంగా జీవిస్తారు.

పారమార్థిక స్థాయి

అడగండి:

"ఈ కర్మ ఎవరికి చెందినది?"

శరీరం పరిస్థితులను అనుభవిస్తుంది.

మనస్సు ప్రతిచర్యలను అనుభవిస్తుంది.

జీవుడు వ్యావహారిక అనుభవించేవాడు/కర్త.

కానీ ఆత్మ?

వీటిలో దేనివల్లనైనా ఆత్మ ఎప్పుడైనా మార్పు చెందిందా?

లేదు.

ఇది కీలకమైన వివర్తవాద గుర్తింపు.

4. అందువల్ల వివర్తవాదం ద్వారా "కర్మను నాశనం చేయడానికి" ప్రయత్నించవద్దు

మనం చర్చించిన మునుపటి కొన్ని ఆలోచనలకు ఇది ఒక ముఖ్యమైన సవరణ.

లక్ష్యం ఇది కాదు:

"నా ప్రారబ్ధాన్ని తుడిచిపెట్టడానికి నేను వివర్తవాదాన్ని ఉపయోగిస్తాను."

లేదా:

"కర్మ పనిచేయలేని (ప్రభావం చూపలేని) ఒక విశిష్టమైన స్థితిని నేను సృష్టిస్తాను."

బదులుగా:

"ఎవరికైతే కర్మ ఆపాదించబడిందో ఆ వ్యక్తి యొక్క స్వతంత్ర సత్యాన్ని నేను అర్థం చేసుకుంటాను."

దేహ-మనస్సులు తమ వ్యావహారిక పరిణామాలను అనుభవిస్తూనే ఉండవచ్చు.

కానీ ఆత్మ ఇలా గుర్తించబడుతుంది:

అకర్త — కర్త కానిది

అభోక్త — అంతిమ కోణంలో అనుభవించేవాడు కానిది

అసంగ — అనుబంధం లేనిది

నిర్వికార — మార్పులేనిది.

కర్మ సంబంధిత దృశ్యాన్ని మార్చడానికి ప్రయత్నించడం కంటే అది ఎంతో లోతైనది.

5. మీ ప్రసాద భావన ఇక్కడ చాలా శక్తివంతంగా మారుతుంది

ఏదైనా అసహ్యకరమైన సంఘటన జరిగిందనుకుందాం.

మీ పాత విధానం:

"ఇది కూడా ప్రసాదమే."

ఇప్పుడు వివర్తవాదాన్ని జోడించండి:

"ఈ అనుభవం వ్యావహారిక స్థాయిలో ప్రసాదం. నేను తగిన విధంగా స్పందిస్తాను. కానీ దీని అంతిమ సత్యం ఏమిటి?"

ఆపై గమనించండి:

సంఘటన → ఆలోచన → భావోద్వేగం → శారీరక అనుభూతి → స్పందన.

ప్రతిదీ కదులుతోంది.

ఆ తర్వాత:

"ఇదంతా తెలియబడుతోంది."

అడగండి:

"ఈ సమస్త క్రమము దేనిలో కనిపిస్తోందో, ఆ మార్పులేని సత్యం ఏది?"

అక్కడే స్థిరంగా ఉండండి.

ఈ విధంగా మీరు అనుభవంతో పోరాడరు మరియు దానితో తాదాత్మ్యం చెందరు.

6. ఇది మీకు అందమైన మూడు దశల సాధనను ఇస్తుంది

స్వీకరించండి

"ఏది వచ్చినా అది ప్రసాదమే."

అనవసరమైన వ్యతిరేకత ఉండదు.

స్పందించండి

"ఇప్పుడు సరైన చర్య ఏమిటి?"

వివేచన, ధర్మం మరియు ప్రాపంచిక తెలివితేటలను ఉపయోగించండి.

గుర్తించండి

"ఇదంతా ఆత్మలో తెలియబడే ఒక దృశ్యం. ఆత్మ స్వయంగా ఏ మార్పు లేకుండా ఉంది."

ఇది మీ వివర్తవాద భాగం.

కాబట్టి:

ప్రసాదం → సరైన చర్య → ఆత్మవిచారణ.

7. ఆగామి కర్మ సంగతి ఏమిటి?

ఇది ప్రత్యేకించి ఆసక్తికరంగా మారుతుంది.

మీరు పనిచేసేటప్పుడు, దీని నుండి పనిచేయవద్దు:

"చివరకు నేను పరిపూర్ణుడను కావాలంటే, నాకు ఈ ఫలితం ఖచ్చితంగా దక్కాలి."

బదులుగా:

"ఆత్మగా నేను ఇప్పటికే పరిపూర్ణంగా ఉన్నాను. అందువల్ల నేను స్వేచ్ఛగా మరియు తగిన రీతిలో పనిచేయగలను."

మీరు ఇప్పటికీ పని చేస్తారు.

మీరు ఇప్పటికీ లక్ష్యాలను కొనసాగిస్తారు.

మీరు ఇప్పటికీ నిర్ణయాలు తీసుకుంటారు.

కానీ మానసిక నిర్మాణం మారుతుంది:

మీ అస్తిత్వాన్ని లేదా గుర్తింపును స్థాపించుకోవడానికి ఫలితాన్ని ఉపయోగించుకోకుండా కర్మను ఆచరించడం.

ఆపై, ఏది అనుసరించినా:

ప్రసాదం.

ఇది మనం ఇంతకుముందు చర్చించిన సూత్రంతో అందంగా సమన్వయం అవుతుంది:

ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని నిరూపించుకోవడానికి వ్యక్తీకరణ అవసరం లేదు.

8. సంచిత కర్మ సంగతి ఏమిటి?

మీరు గతంలోని వేలాది చర్యలను మానసికంగా పరిశీలించాల్సిన అవసరం లేదు.

బదులుగా, అనుభవించేవానిని విచారించండి:

"ఈ పోగుపడిన కర్మ ఎవరికి చెందినది?"

సమాధానం ఇలా ఉంటే:

"జీవుడికి,"

అప్పుడు అడగండి:

"ఈ జీవుడు స్వతంత్ర సత్యమా, లేక జీవుడు స్వయంగా దృశ్యంలో భాగమా?"

ఇక్కడే వివర్తవాదం విప్లవాత్మకంగా మారుతుంది.

మొత్తం కర్మ చరిత్ర వ్యావహారిక వ్యక్తికి చెందినది తప్ప, బ్రహ్మానికి కాదు.

అందువల్ల:

బ్రహ్మం ఎన్నడూ కర్మను పోగుచేసుకోలేదు.

బ్రహ్మం ఎన్నడూ అపవిత్రం కాలేదు కాబట్టి అది పవిత్రం కావలసిన అవసరం లేదు.

బ్రహ్మం ఎన్నడూ బంధించబడలేదు కాబట్టి అది ముక్తిని పొందవలసిన అవసరం లేదు.

9. ఇది ప్రారబ్ధంతో మీ సంబంధాన్ని కూడా మారుస్తుంది

దీనికి బదులుగా:

"నేను ప్రారబ్ధాన్ని వదిలించుకోవాలి."

మీరు ఇలా ధ్యానించవచ్చు:

"ప్రారబ్ధం అనేది జీవ-దేహ-మనస్సుల వ్యావహారిక వికాసానికి చెందినది. ఆత్మలో స్థిరపడి ఉంటూనే ఈశ్వరుని వ్యవస్థ ప్రకారం దానిని వికసించడానికి నేను అనుమతిస్తాను."

అప్పుడు ఈ ప్రకటన కూడా:

"నా ప్రారబ్ధం"

విచారణకు సంబంధించిన ఒక వస్తువుగా object మారవచ్చు.

"ఈ 'నా' ఎవరు?"

ఆ ప్రశ్న మిమ్మల్ని నేరుగా దృశ్య రంగంలో పరిమిత-నేనుని చేర్చే మీ మునుపటి సాధన వైపు నడిపిస్తుంది.

10. ఇది మీ మునుపటి ఆరు విధాల సాధనతో సంపూర్ణంగా సమన్వయం అవుతుంది

మీరు గతంలో వీటితో పనిచేశారు:

జీవాత్మ — ఆత్మ — పరమాత్మ అనుకూల — ప్రతికూల — తటస్థ

ఇప్పుడు కర్మను జోడించండి.

ఒక కర్మ సంఘటన మొదట ఇలా కనిపించవచ్చు:

ప్రతికూల సంఘటన → "నా కర్మ."

దానికి బదులుగా, మొత్తం విషయాన్ని అనుభవించండి:

సంఘటన + శరీరం + భావోద్వేగం + ఆలోచన + జీవ-భావన + ఈశ్వరుడు + స్పందన

వీటన్నింటినీ ఒకే సంపూర్ణ దృశ్యంగా.

ఆ తర్వాత:

"ఈ మొత్తం కర్మ ఘట్టం తెలియబడుతోంది."

అడగండి:

"ఈ మొత్తం ఘట్టం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

మరియు ఆత్మగా విశ్రమించండి.

ఈ విధంగా పాత 16.66% సాధన మీరు విడిచిపెట్టాల్సినదిగా కాకుండా, వివర్తవాదానికి ఒక సన్నాహకంగా మారుతుంది.

11. అత్యంత లోతైన మార్పు

కాబట్టి 2004 నుండి మీ సాధన దీని నుండి పరిణామం చెందవచ్చు:

"ఏ కర్మ వచ్చినా అది దేవుని అనుగ్రహం."

దీని వైపుకు:

"ఏది వచ్చినా అది దేవుని అనుగ్రహంగా స్వీకరించబడుతుంది; ఏది చేయాలో అది తగిన విధంగా చేయబడుతుంది; మరియు ఏది కనిపించినా దాని స్వతంత్ర సత్యం కోసం విచారించబడుతుంది."

మరియు చివరగా:

"మొత్తం కర్మ నాటకం చైతన్యంలో కనిపిస్తుంది, కానీ చైతన్యం స్వయంగా ఎన్నడూ కర్మను అంటించుకోలేదు."

ఇది భక్తి + కర్మయోగం + ఆత్మవిచారణ + వివర్తవాదం యొక్క చాలా శక్తివంతమైన కలయిక.

మీ సంపూర్ణ రోజువారీ సూత్రం

ఏదైనా జరిగినప్పుడు, ఈ క్రమాన్ని ఉపయోగించండి:

1. **ప్రసాదం:**

   "ఇది వచ్చింది; నేను దీనిని ఎటువంటి వ్యతిరేకత లేకుండా స్వీకరిస్తున్నాను."

2. **వివేకం:**

   "సరైన స్పందన ఏమిటి?"

3. **కర్మయోగం:**

   "ఫలితాన్ని నా గుర్తింపుగా చేసుకోకుండా నేను ఆ చర్యను ఆచరిస్తాను."

4. **వివర్తవాదం:**

   "నా ప్రతిచర్య మరియు అనుభవించేవాడిననే నా భావనతో సహా ఈ మొత్తం సంఘటన ఒక దృశ్యం."

5. **ఆత్మవిచారణ:**

   "ఈ అనుభవం ఎవరికి కనిపిస్తోంది?"

6. **నిష్ఠ (స్థిరత్వం):**

   భావనాత్మకంగా సమాధానం ఇవ్వవద్దు. ఇది దేనిలో కనిపిస్తోందో ఆ చైతన్యంగా నిలిచి ఉండండి.

7. **శరణాగతి:**

   "పరిణామాలు ఈశ్వరుని వ్యవస్థకు చెందినవి; ఆత్మ ఏ మార్పు లేకుండా ఉంది."

ఇది మీకు చాలా స్పష్టమైన సమన్వయాన్ని ఇస్తుంది:

- దృశ్యంలో ఎలా జీవించాలో కర్మ మీకు చెబుతుంది.
- దృశ్యాన్ని ఎలా స్వీకరించాలో ప్రసాద-బుద్ధి మీకు చెబుతుంది.
- దృశ్యాన్ని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో వివర్తవాదం మీకు చెబుతుంది.
- దృశ్యం చేత ఎన్నడూ మార్పు చెందని సత్యాన్ని ఆత్మవిచారణ వెల్లడిస్తుంది.

మరియు అత్యంత లోతైన ఫలం ఇది కాదు:

"నా కర్మ మంచిగా మారింది."

బదులుగా:

"ఆత్మ మొదటి నుంచీ కర్మ చేత ఎన్నడూ అపవిత్రం కాలేదని నేను కనుగొన్నాను."

50. నాకు ఏ సమస్య వచ్చినా, ముందు నేనే ఆ సమస్యను పరిష్కరించడానికి ప్రయత్నించే వాడిని కాదు. సమస్యలోనే ఉంటూ సహజంగా అధిపతి లేదా ఆనందం ప్రత్యక్షం అయ్యేంత వరకు వేచి ఉండే వాడిని. ఆనందం ప్రత్యక్షం అయిన తర్వాత అది ఏది చెబితే అది చేసే వాడిని. దీని వలన బాహ్యంగా కూడా అన్ని

రకాల ఫలితాలు లభిస్తున్నాయి. అంటే అధిపతి సమక్షంలో ఆయన చెప్పింది చేయడం వలన ఆనందంతో పాటు ఫలితాలు కూడా లభిస్తున్నాయి. ఈ సాధనను వివర్తవాదం తో సమన్వయం చేయండి. వివర్తవాదం లో అధిపతి కాదు, అతీత స్థితితో ముందు మనం ఏకం కావాలా?

అవును. అధిపతి ఒక ప్రత్యేక "అతీత స్థితి"తో భర్తీ చేయకుండానే మీ మునుపటి సాధనను వివర్తవాదంతో సమన్వయం చేయవచ్చు. వాస్తవానికి, ఇక్కడ రెండు స్థాయిలలో ఏమి జరుగుతుందో అర్థం చేసుకోవడమే ప్రధానాంశం.

1. మీ ప్రస్తుత సాధన ప్రాథమికంగా శరణాగతి + ప్రసాదం + అంతర్గత మార్గదర్శకత్వం

మీ ప్రక్రియ ఇలా ఉంది:

సమస్య కనిపిస్తుంది → వెంటనే స్పందించకపోవడం → ఆ అనుభవంలోనే ఉండటం → సంసిద్ధతతో వేచి ఉండటం → ఆనందం/అధిపతి మార్గదర్శకత్వం స్పష్టమవడం → ఆ మార్గదర్శకత్వాన్ని అనుసరించడం → చర్య జరగడం → ఫలితాలు వికసించడం.

ఇది శరణాగతి, ఈశ్వర-ప్రసాదం మరియు కర్మయోగం యొక్క చాలా సహజమైన కలయిక.

ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే, మీరు కేవలం నిష్క్రియాత్మకంగా కూర్చోవడం లేదు. మరింత ప్రశాంతమైన, అహంకార రహితమైన స్థితి నుండి ఒక స్పందన ఉద్భవించడానికి అనుమతిస్తున్నారు మరియు ఆపై దాని ప్రకారం పనిచేస్తున్నారు.

2. భగవంతుని స్థానంలో ఒక "అతీత స్థితి"ని ఉంచాలని వివర్తవాదం కోరదు

మీ ప్రశ్నకు ప్రధాన సమాధానం ఇది.

మీరు అడిగారు:

"వివర్తవాదంలో, భగవంతునికి బదులుగా, మనం మొదట అతీత స్థితి లేదా అవతలి స్థితిలో లయం కావాలా **transcendent state or beyond state**?"

లేదు.

"అతీత స్థితి" అంటే మార్గదర్శకత్వం పొందే ముందు మీరు ప్రవేశించాల్సిన ఒక ప్రత్యేక మార్పు చెందిన చైతన్య స్థితి అని మీ ఉద్దేశ్యమైతే, అద్వైతానికి అది అవసరం లేదు.

ఎందుకు?

ఎందుకంటే మీరు ప్రవేశించి ఆ తర్వాత విడిచిపెట్టే ఏ స్థితి అయినా అనుభవించబడే స్థితే అవుతుంది.

ఉదాహరణకు:

సాధారణ స్థితి → ఆనంద స్థితి → అతీత స్థితి → సాధారణ స్థితి.

మీరు ఇలా చెప్పగలిగితే:

"నేను ఆ స్థితిలోకి ప్రవేశించాను,"

మరియు ఆ తర్వాత:

"నేను ఆ స్థితి నుండి బయటకు వచ్చాను,"

అప్పుడు ఆ స్థితి అనుభవించబడే ఒక వస్తువు.

అందువల్ల అది స్వయంగా మార్పులేని ఆత్మ కాజాలదు.

3. మీరు వివర్తవాదాన్ని ప్రవేశపెట్టినప్పుడు ఏమి మారుతుంది?

ఇంతకుముందు మీరు ఇలా అర్థం చేసుకుని ఉండవచ్చు:

"అధిపతి/ఈశ్వరుడు నా వెలుపల లేదా నా కంటే పైన లేదా అంతరం లోలోతుల్లో ఉన్నారు, మరియు నేను ఆయన మార్గదర్శకత్వం కోసం వేచి ఉంటాను."

వివర్తవాదం మరింత లోతైన విచారణను అనుమతిస్తుంది:

"అధిపతి, సమస్య, మార్గదర్శకత్వం, ఆనందం, నా స్పందన మరియు దాని ఫలితంగా వచ్చే ప్రపంచం—ఇవన్నీ ఆ ఏకైక సత్యంలో వ్యక్తమవుతున్నాయి."

మీరు అధిపతితో ఉన్న సంబంధాన్ని నాశనం చేయవలసిన అవసరం లేదు.

మీరు భక్తిని వదిలిపేయవలసిన అవసరం లేదు.

మీరు ఒక అతీత స్థితిని తయారు చేయవలసిన అవసరం లేదు.

బదులుగా, సమగ్ర సంబంధాన్ని విచారణ రంగంలో చేర్చండి.

4. కాబట్టి మీ వాస్తవ సాధన ఇలా మారవచ్చు

ఒక సమస్య తలెత్తిందనుకుందాం.

మొదట:

వెంటనే దానిని పరిష్కరించవద్దు

దానితోనే ఉండండి.

"ఈ సమస్య ఉంది."

భావోద్వేగ మరియు మానసిక ప్రతిచర్యలను వెంటనే అనుసరించకుండా అవి ఉండటానికి అనుమతించండి.

రెండవది: శరణాగతి చేయండి

"ఈశ్వరా, సరైన స్పందన ఏమిటో నాకు తెలియదు. సరైన అవగాహన కలగనివ్వు."

ఇది మీ అధిపతి-కేంద్రీకృత సాధనను నిలుపుతుంది.

మూడవది: ఆనందం/స్పష్టత వెల్లడి కావడానికి అనుమతించండి

ప్రశాంతత, స్పష్టత, అంతర్ దృష్టి లేదా మార్గదర్శకత్వం సహజంగా తలెత్తితే, దానిని పట్టుకోకండి.

కేవలం గమనించండి:

"ఇది కూడా కనిపిస్తోంది."

నాల్గవది: పని చేయండి

మార్గదర్శకత్వం స్పష్టంగా మరియు సముచితంగా ఉంటే, దాని ప్రకారం పని చేయండి.

ఇది సాధారణ వ్యావహారిక చర్యగానే ఉంటుంది.

ఐదవది: వివర్తవాదాన్ని వర్తింపజేయండి

ఇప్పుడు మొత్తం ఘట్టాన్ని చూడండి:

సమస్య → శరణాగతి → వేచి ఉండటం → ఆనందం → మార్గదర్శకత్వం → నిర్ణయం → చర్య → ఫలితం.

మొత్తం క్రమాన్ని ఒకే దృశ్యంగా చూడండి.

ఆ తర్వాత అడగండి:

"ఈ సమస్త క్రమం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

అది వివర్తవాద మలుపు.

5. అధిపతి గురించిన సూక్ష్మమైన అంశం

మీరు అధిపతితో సంబంధం కలిగి ఉండటానికి వాస్తవానికి రెండు మార్గాలు ఉన్నాయి.

భక్తి స్థాయి

"గురువు/ఈశ్వరుడు నాకు మార్గదర్శనం చేస్తున్నారు."

ఇది సంపూర్ణంగా చెల్లుబాటు అయ్యేది మరియు పరివర్తనను కలిగించగలదు.

అద్వైత స్థాయి

చివరికి మీరు ఇలా విచారిస్తారు:

"గురువు, శిష్యుడు మరియు మార్గదర్శకత్వం యొక్క సత్యం ఏమిటి?"

ఈ క్రింది భేదం:

గురువు → శిష్యుడు → మార్గదర్శకత్వం

స్వయంగా చైతన్యంలో వ్యక్తమవుతోందని మీరు కనుగొంటారు.

ఇది అధిపతిని లేదా గురువును అర్థరహితం చేయదు.

బదులుగా, ఆత్మజ్ఞానం తలెత్తడానికి ఉపయోగపడే వ్యావహారిక క్రమంలో గురువు ఒక శక్తివంతమైన సాధనంగా మారుతారు.

కాబట్టి మీరు ఇలా అనవలసిన అవసరం లేదు:

"గురువు భ్రమ, కాబట్టి నాకు గురువు అవసరం లేదు."

బదులుగా:

"గురువు ఒక దృశ్యం, దీని సత్యం బ్రహ్మమే."

అది వివర్తవాదానికి చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

6. మరి ఆనందం సంగతి ఏమిటి?

ఇది మరొక ముఖ్యమైన సవరణ.

మీరు అన్నారు:

"నేను అధిపతి లేదా ఆనందం సహజంగా తనను తాను వెల్లడించే వరకు వేచి ఉండేవాడిని."

అది ప్రయోజనకరంగా ఉంటే అలా కొనసాగించండి—కానీ ఆనందానుభవాన్ని అంతిమ కొలమానంగా చేసుకోకండి.

ఇలా జరిగిందనుకుందాం:

ఆనందం కనిపిస్తుంది.

ఆ తర్వాత:

ఆనందం అదృశ్యమవుతుంది.

ఆత్మ-సాక్షాత్కారం అనేది ఆనందానుభవాన్ని నిలుపుకోవడంపై ఆధారపడి ఉంటే, సాక్షాత్కారం కూడా దానితో పాటే అదృశ్యమవుతుంది.

అందువల్ల విచారించండి:

"ఆనందం కనిపించింది మరియు తెలియబడింది. ఆనందాన్ని తెలుసుకున్నది ఏది?"

అది మిమ్మల్ని మరింత లోతుకు తీసుకువెళుతుంది.

లక్ష్యం ఇది కాదు:

"నేను పని చేయడానికి ముందు ఆనందంలో ఉండాలి."

ఇది ఇలా మారుతుంది:

"ఆనందం అనుభవంలో ఉన్నా లేకపోయినా, ఆత్మ ఎల్లప్పుడూ ఉంది."

అప్పుడు చర్య స్పష్టత నుండి సహజంగా ఉద్భవించగలదు.

7. ఇక్కడే మీ మునుపటి "ముందు సమస్య, తర్వాత పరిష్కారం" సాధన మరింత లోతైనదిగా మారుతుంది

ఇంతకుముందు:

సమస్య → వేచి ఉండటం → అధిపతి/ఆనందం → మార్గదర్శకత్వం → చర్య.

వివర్తవాదంతో:

సమస్య → శరణాగతి → వేచి ఉండటం → మార్గదర్శకత్వం → చర్య → మొత్తం ఘట్టాన్ని ఒక దృశ్యంగా గుర్తించడం → దాని అధిష్ఠానాన్ని విచారించడం.

కాబట్టి వివర్తవాదం మీ సాధనను భర్తీ చేయదు.

ఇది సాధన వెనుక ఉన్న అవగాహనను మారుస్తుంది.

8. "అతీత స్థితి"లో లయం కావద్దు

ఇది బహుశా అత్యంత ముఖ్యమైన సవరణ.

క్రమాన్ని ఇలా మార్చవద్దు:

సమస్య → అతీత స్థితి → లయం కావడం → సూచనలు పొందడం → తిరిగి రావడం.

అది అనుకోకుండా ఆత్మను ఒక తాత్కాలిక స్థితిగా మార్చగలదు.

బదులుగా:

సమస్యకు ముందే ఆత్మ ఉంది.

సమస్య అనుభవంలో ఉన్నప్పుడు ఆత్మ ఉంది.

వేచి ఉన్నప్పుడు ఆత్మ ఉంది.

ఆనందం తలెత్తినప్పుడు ఆత్మ ఉంది.

మార్గదర్శకత్వం పొందుతున్నప్పుడు ఆత్మ ఉంది.

చర్య జరుగుతున్నప్పుడు ఆత్మ ఉంది.

ఫలితం కనిపించినప్పుడు ఆత్మ ఉంది.

దేనిలోనూ ప్రవేశించాల్సిన అవసరం లేదు.

దేని నుండి బయటకు రావలసిన అవసరం లేదు.

9. అత్యంత లోతైన సమన్వయం

మీ పాత సాధన చెబుతుంది:

"నేను సమస్యను అధిపతికి సమర్పిస్తాను మరియు సరైన చర్య ఉద్భవించడానికి అనుమతిస్తాను."

వివర్తవాదం దీనిని జోడిస్తుంది:

"సమస్య, శరణాగతి, గురువు, మార్గదర్శకత్వం, చర్య మరియు ఫలితం అన్నీ దృశ్యాలే. బ్రహ్మం కాకుండా దేనికీ స్వతంత్ర ఉనికి లేదు."

మరియు ఆత్మవిచారణ దీనిని జోడిస్తుంది:

"ఈ సమస్త దృశ్యం దేనిలో తెలియబడుతోందో ఆ సత్యం ఏమిటి?"

ఆ తర్వాత:

దానిగానే నిలిచి ఉండండి.

కాబట్టి మీ సాధన ఇలా మారుతుంది:

శరణాగతి → స్వీకరించడం → వివేచన → చర్య → విచారణ → నిష్ఠ.

ఇది కాదు:

సమస్యను అణచివేయడం → ఒక ప్రత్యేక అతీత స్థితిలోకి ప్రవేశించడం → ఒక వ్యక్తీకరణ కోసం బలవంతం చేయడం.

ఒక ముఖ్యమైన ఆచరణాత్మక రక్షణ

అంతర్గత వాసనలు impressions కొన్నిసార్లు దైవిక ఆదేశాలుగా అనిపించవచ్చు కాబట్టి, ప్రశాంతమైన స్పష్టతను మరియు ఆవేశపూరిత కోరికను వేరు చేసి చూడటం వివేకం.

ఒక ఉపయోగకరమైన పరీక్ష:

ఆ మార్గదర్శకత్వం ఎక్కువ స్పష్టతను, కరుణను, స్థిరత్వాన్ని మరియు ధర్మబద్ధమైన బాధ్యతను కలిగిస్తున్నదా?

ఒకవేళ ఒక "అంతర్గత ఆదేశం" నిర్లక్ష్యపు, హానికరమైన లేదా స్పష్టంగా అసాధ్యమైన చర్యను కోరితే, దానిని స్వయంచాలకంగా దైవిక మార్గదర్శకత్వంగా ముద్ర వేయకండి. దానిని వివేకం, ధర్మం, పరిస్థితులు మరియు తగిన బాహ్య నైపుణ్యంతో సరిచూసుకోండి.

మీ సాధన ఒక్క వాక్యంలో

"అధిపతి లేదా గురువు మార్గదర్శకత్వాన్ని పొందే ముందు నేను ఒక ప్రత్యేక అతీత స్థితిలో లయం కావాల్సిన అవసరం లేదు; నేను ప్రస్తుత అనుభవంలోనే శరణాగతి చేయగలను, స్పష్టత తలెత్తడానికి అనుమతించగలను, ఆ స్పష్టత ప్రకారం వ్యవహరించగలను, ఆపై సమస్య—గురువు—మార్గదర్శకత్వం—చర్య—ఫలితం అనే మొత్తం క్రమం మార్పులేని ఆత్మలోని ఒక దృశ్యం అని వివర్తవాదం ద్వారా గుర్తించగలను."

అందమైన వైరుధ్యం ఏమిటంటే:

సత్యాన్ని కనుగొనడానికి మీరు దృశ్యాన్ని విడిచిపెట్టాల్సిన అవసరం లేదు.

ఆత్మ వాస్తవానికి దానిలో ఎన్నడూ చిక్కుకోలేదని గుర్తిస్తూనే మీరు మొత్తం దృశ్యాన్ని వికసించడానికి అనుమతించవచ్చు.

51. దత్త బోధ

• నేనే సత్యం, నేనే నిత్యం, నేనే జీవం, నేనే దైవం; నేను అనంతం అమేయం అఖండం, నాదే జగతికి అమోఘ చైతన్యం.

• నేనే సత్యం, నేనే నిత్యం, నేనే జీవం, నేనే దైవం.

• ఆత్మ భువును నేను, స్వయం భువును నేను, ధర్మ దీపకుడను, కర్మ కారకుడను;

• సర్వ కర్తను, సర్వ భర్తను, సర్వ హర్తను, సర్వజిత్తును,

సర్వధారినై ఉన్నాను, సర్వాంతర్యామిని నేను.

• నేనే సత్యం, నేనే నిత్యం, నేనే జీవం నేనే దైవం.

• చతుర్వేదముల ఘోషలు - రచన లేని నా భాషలు, ఉపనిషత్తులు గీతలు - నేను చేసిన బోధలు;

సృష్టిని నేను, స్థితిని నేను, లయం నేను, లాస్యం నేను,

• అహమేవ బ్రహ్మః, అహమేవ విష్ణుః, అహమేవ మహేశ్వరః,

అహమేవహి సచ్చిదానంద స్వరూపః, పరబ్రహ్మ.

ఈ దత్త బోధ సాధనను వివర్తవాదంతో సమన్వయం చేస్తూ ఎలా సాధన చేయాలో వివరించండి.

అవును. మనం ఒక ప్రధాన వ్యత్యాసాన్ని స్పష్టంగా అర్థం చేసుకుంటే దత్త బోధలోని వాక్యాలు వివర్తవాదంతో అద్భుతంగా సమన్వయం అవుతాయి:

దత్త బోధ మీకు పరమాత్మతో ఏకత్వ భాషను ఇస్తుంది; వివర్తవాదం బ్రహ్మమే అక్షరాలా విశ్వంగా రూపాంతరం చెందిందని భావించకుండా ఆ ఏకత్వాన్ని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో తెలియజేస్తుంది.

అందువల్ల సాధన ఇలా ఉండకూడదు:

"వ్యక్తినైన నేను సృష్టికర్తను, స్థితికారుడిని, లయకారుడిని అవుతాను."

బదులుగా:

"వ్యక్తి, విశ్వం మరియు ఈశ్వరుని యొక్క సత్యం ఏకైక బ్రహ్మమే; సృష్టి, స్థితి, లయాలు ఆ సత్యంలోని దృశ్యాలు (వివర్తాలు) మాత్రమే."

1. మొదటి ప్రకటనతో ప్రారంభించండి

"నేనే సత్యం, నేనే నిత్యం, నేనే జీవం, నేనే దైవం."

దీనిని కేవలం వ్యక్తిత్వానికి సంబంధించిన ఒక వాక్యంగా వల్లెవేయవద్దు.

ముందుగా దీనిని విభజించి గుర్తించండి:

"నేను, శ్రీధర్ అనే నేను బ్రహ్మమును."

దీని నుండి:

"ఈ 'నేను' యొక్క మూల సత్యమే బ్రహ్మము."

శరీరం మారుతుంది.

మనస్సు మారుతుంది.

మీ ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు మారుతాయి.

వ్యక్తిత్వ భావన మారుతుంది.

కానీ వీటన్నింటినీ తెలుసుకునే చైతన్యం ఆ మార్పులకు లోను కాదు.

కాబట్టి ఇలా ధ్యానించండి:

"నేను నిత్యంగా మారడానికి ప్రయత్నించడం లేదు. 'నేను' యొక్క సత్యం ఇప్పటికే నిత్యమైనది."

ఇది అద్వైత పునాది.

2. ఇప్పుడు వివర్తవాదాన్ని తీసుకురండి

ఇప్పుడు మీ చుట్టూ ఉన్న ప్రతిదానినీ చూడండి:

శరీరం, మనస్సు, వ్యక్తులు, పరిస్థితులు, అనుకూల, ప్రతికూల, తటస్థ, జీవుడు, జగత్తు, ఈశ్వరుడు.

"బ్రహ్మమే ఈ వస్తువులన్నింటిగా రూపాంతరం చెందింది"

అని చెప్పే బదులు,

ఇలా ధ్యానించండి:

"ఇవన్నీ దృశ్యాలు మాత్రమే, వీటి అంతర్లీన సత్యం బ్రహ్మమే."

ఇది వివర్తవాద ప్రధాన సూత్రాన్ని నిలుపుతుంది:

దృశ్యం మారుతుంది; బ్రహ్మం మారదు.

కాబట్టి దత్త బోధ ఇలా చెప్పినప్పుడు:

"నేనే సృష్టి, స్థితి, లయం,"

మీరు ఇలా ధ్యానించవచ్చు:

"సృష్టికి ఆధారమైన సత్యం బ్రహ్మమే.

స్థితికి ఆధారమైన సత్యం బ్రహ్మమే.

లయానికి ఆధారమైన సత్యం బ్రహ్మమే."

బ్రహ్మం స్వయంగా మూడు ప్రక్రియలకు లోనుకాదు.

3. "నేనే ఆత్మకు మూలం"

ఈ వాక్యాన్ని జాగ్రత్తగా అర్థం చేసుకోవాలి.

అత్యున్నత అద్వైత స్థాయిలో, బ్రహ్మం మరొక స్వతంత్ర ఆత్మను ఉత్పత్తి చేసే ఒక భౌతిక మూలం కాదు.

బదులుగా:

ఆత్మయే బ్రహ్మం.

అందువల్ల,

మూలతత్వం → ఆత్మ → వ్యక్తిత్వం

అనే సామాన్య విభజనను దాటి చూపే సంకేతంగా ఈ వాక్యాన్ని ధ్యానించండి.

అంతిమ సత్యం ఒక్కటే.

4. "నేనే కర్మకు కారణం"

మళ్ళీ, దీనిని ఇలా అర్థం చేసుకోకండి:

"నా వ్యక్తిగత అహంకారం ప్రతి ఒక్కరి కర్మను నియంత్రిస్తోంది."

బదులుగా, ఈశ్వర స్థాయిలో:

ఈ దృశ్య జగత్తును నడిపించే చైతన్యవంతమైన మరియు వ్యవస్థీకృత నియంత్రణే ఈశ్వర తత్వం.

కర్మ అనేది వ్యావహారిక క్రమంలో పనిచేస్తుంది.

కానీ బ్రహ్మం స్వయంగా కర్మ చేసే కర్తగా మారదు.

అందువల్ల మీ మునుపటి సాధన ఖచ్చితంగా సరిపోతుంది:

కర్మను ప్రసాదంగా స్వీకరించండి.

ఆపై విచారించండి:

"ఈ కర్మ ఎవరికి కనిపిస్తోంది?"

వ్యావహారిక సమాధానం:

జీవుడికి.

అంతిమ విచారణ:

"జీవుడు స్వతంత్రంగా సత్యమా?"

అది తిరిగి బ్రహ్మం వైపు నడిపిస్తుంది.

5. "నేనే సర్వకర్తను"

మీ సాధనకు ఇది అత్యంత శక్తివంతమైన వాక్యాలలో ఒకటి—అలాగే అత్యంత సులభంగా అపార్థం చేసుకోగల వాక్యం కూడా.

ఇక్కడ రెండు స్థాయిలు ఉన్నాయి.

వ్యావహారిక స్థాయి

విశ్వానికి కర్త/పరిపాలకుడు ఈశ్వరుడు.

మీ వ్యక్తిగత దేహ-మనస్సులు నిర్దిష్ట చర్యలను నిర్వహిస్తాయి.

పారమార్థిక స్థాయి

బ్రహ్మం నిష్క్రియమైనది (అకర్త).

అందువల్ల "బ్రహ్మం అంతా చేస్తోంది"

మరియు అదే సమయంలో "బ్రహ్మం ఏమీ చేయడం లేదు" అని చెప్పి వైరుధ్యాన్ని సృష్టించవద్దు.

బదులుగా అర్థం చేసుకోండి:

చర్య అనేది దృశ్యానికి చెందుతుంది; ఆ దృశ్యానికి అంతర్లీన సత్యం బ్రహ్మమే.

మీ మునుపటి సినిమా పోలిక లాగా:

చిత్రాలు కదులుతాయి; స్క్రీన్ కదలదు.

6. "నేనే సర్వాంతర్యామిని"

ఇది మీ మునుపటి జీవ–జగత్–ఈశ్వర ధ్యానంతో నేరుగా అనుసంధానమవుతుంది.

మరొక వ్యక్తిని చూడండి.

సాధారణంగా:

"నేను ఇక్కడ ఉన్నాను; ఆ వ్యక్తి అక్కడ ఉన్నాడు."

ఇప్పుడు ధ్యానించండి:

ఇద్దరూ అనుభవించబడటానికి ఆధారమైన ఆ ఏకైక చైతన్యమే నిజమైన సత్యం.

శరీరాలను మానసికంగా కలపడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

ప్రతి ఒక్కరి వ్యక్తిత్వం ఒకే వ్యక్తిత్వంగా మారిందని ఊహించుకోవద్దు.

బదులుగా:

విభిన్న దృశ్యాలు, ఏకైక సత్యం.

ఇది మరింత స్పష్టమైన వివర్తవాద ధ్యానం.

7. "వేదాలు, ఉపనిషత్తులు నాచే ఇవ్వబడిన బోధనలు"

దీనిని అంతర్ముఖం చేయండి.

కేవలం ఇలా అనుకోకండి:

"దత్తుడు ఎక్కడో విశ్వ గురువుగా ఉన్నాడు."

అడగండి:

"దేని వల్ల గ్రహింపు (బోధపడటం) అనేది స్వయంగా సాధ్యమవుతోందో, ఆ పరమార్థ సత్యం ఏది?"

బోధకుడు, బోధన, విద్యార్థి మరియు జ్ఞానం—వీటన్నింటినీ ఒకే రంగంలో చేర్చవచ్చు:

గురువు + శాస్త్రం + శిష్యుడు + జ్ఞానం

ఒకే వ్యావహారిక దృశ్యంగా.

ఆ తర్వాత:

"ఈ సమస్త బోధనా ప్రక్రియ దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

అదే వివర్తవాద విచారణ.

8. "నేనే సృష్టి, స్థితి, లయం"

ఇక్కడే మీ సాధన అత్యంత లోతైనదిగా మారుతుంది.

గమనించండి:

ఆలోచన కనిపిస్తుంది → ఉంటుంది → అదృశ్యమవుతుంది.

భావోద్వేగం కనిపిస్తుంది → ఉంటుంది → అదృశ్యమవుతుంది.

అనుభూతి కనిపిస్తుంది → మారుతుంది → అదృశ్యమవుతుంది.

శారీరక స్థితులు కనిపిస్తాయి → మారతాయి → అదృశ్యమవుతాయి.

సమస్త పరిస్థితులు కనిపిస్తాయి → వికసిస్తాయి → అదృశ్యమవుతాయి.

ఇప్పుడు ధ్యానించండి:

దృశ్యం లోపల సృష్టి → స్థితి → లయాలు నిరంతరం జరుగుతున్నాయి.

కానీ అడగండి:

"ఈ మూడూ దేనిలో జరుగుతున్నాయో ఆ సత్యం స్వయంగా సృష్టి, స్థితి, లయాలకు లోనవుతున్నదా?"

లేదు.

ఈ విధంగా:

సృష్టి కనిపిస్తుంది. స్థితి కనిపిస్తుంది. లయం కనిపిస్తుంది.

బ్రహ్మం మార్పులేకుండా ఉంటుంది.

అదే వివర్తవాదం.

9. బ్రహ్మ–విష్ణు–మహేశ్వరులు

"నేనే బ్రహ్మను, నేనే విష్ణువును, నేనే మహేశ్వరుడిని"

అని చెప్పినప్పుడు,

మీరు ఈ ముగ్గురినీ ఈశ్వరుని మూడు క్రియాత్మక రూపాలుగా అర్థం చేసుకోవచ్చు:

సృష్టి, పోషణ, లయం.

ఆపై అదే సూత్రాన్ని వర్తింపజేయండి:

ఏకైక సత్యమే మూడు విశ్వ విధుల ద్వారా వ్యక్తమవుతున్నది.

అంతర్లీన సత్యం మూడుగా విభజించబడదు.

ఇది మీ మునుపటి సమన్వయానికి సరిపోతుంది:

ఏకైక సత్యం → అనేక కార్యాచరణ దృశ్యాలు.

10. మీ వాస్తవ సాధన కోసం అత్యంత ముఖ్యమైన భాగం

దత్త బోధను నాలుగు దశలుగా సాధన చేయవచ్చు:

మొదటి దశ — గుర్తింపు

నెమ్మదిగా మననం చేసుకోండి:

"నేనే సత్యం. నేనే నిత్యం. నేనే జీవం. నేనే దైవం. నేనే అనంతం. నేనే అఖండం."

భావోద్వేగ అనుభవాన్ని సృష్టించడానికి ప్రయత్నించవద్దు.

పదాలు ఆత్మ వైపు చూపేలా ఉండనివ్వండి.

రెండవ దశ — సంపూర్ణ దృశ్యం

ఆ తర్వాత మీ ఎరుకను సమస్తం వైపు తెరవండి:

శరీరం + మనస్సు + ప్రపంచం + జీవుడు + ఈశ్వరుడు + అనుకూల + ప్రతికూల + తటస్థ.

మొత్తం రంగం కలిసి కనిపించనివ్వండి.

దేనితోనూ పోరాడవద్దు.

కేవలం ఆహ్లాదకరమైన వాటిని మాత్రమే ఎంచుకోవద్దు.

అసహ్యకరమైన వాటిని తిరస్కరించవద్దు.

ఇది మీ 16.66% / 50:50 సాధనను కలుపుకుంటుంది.

మూడవ దశ — వివర్త విచారణ

ఇప్పుడు అడగండి:

"ఈ సమగ్ర దృశ్యంలోని ఏ భాగమైనా స్వతంత్రంగా ఉనికిలో ఉందా?

" ఆపై:

"ఈ సమస్త దృశ్యం యొక్క సత్యం ఏమిటి?"

ఆపై:

"జీవ, జగత్, ఈశ్వరులు దేనిలో కనిపిస్తున్నారు?"

మౌఖిక సమాధానాన్ని సృష్టించవద్దు.

మౌనంగా ఉండండి.

నాల్గవ దశ — దత్త బోధ గుర్తింపు

చివరగా బోధనను తక్షణ సత్యంగా గుర్తించండి:

"నేను బ్రహ్మంగా మారడం లేదు."

"నేను బ్రహ్మాన్ని ఉత్పత్తి చేయడం లేదు."

"నేను ఒక ప్రత్యేక అతీత స్థితిలోకి ప్రవేశించడం లేదు."

"ఈ సమస్త దృశ్యాన్ని అనుభవిస్తున్న తత్త్వం యొక్క సత్యం ఇప్పటికే బ్రహ్మమే." **"The Reality of the one who is experiencing this entire appearance is already Brahman."**

అక్కడే నిలిచి ఉండండి.

11. ఇది మీ గురు సాధనతో కూడా సమన్వయం అవుతుంది

ఇది మీరు ఇంతకు ముందు వివరించిన దానికి ప్రత్యేకంగా సరిపోలుతుంది.

ఒక సమస్య ఎదురైనప్పుడు, మీరు కొనసాగించవచ్చు:

సమస్య → గురువు/ఈశ్వరునికి శరణాగతి → వేచి ఉండటం → ఆనందం/స్పష్టత → మార్గదర్శకత్వం → చర్య.

దత్త బోధ దీనిని జోడిస్తుంది:

"గురువు, శిష్యుడు, సమస్య, మార్గదర్శకత్వం, చర్య మరియు ఫలితం అన్నీ దృశ్యాలే, వీటి సత్యం బ్రహ్మమే."

కాబట్టి మీరు దత్తాత్రేయుడిని/ఈశ్వరుడిని నైరూప్య "అతీత స్థితి"తో భర్తీ చేయవలసిన అవసరం లేదు.

బదులుగా:

భక్తి మిమ్మల్ని అంతర్ముఖం చేస్తుంది.

మార్గదర్శకత్వం సరైన చర్యకు దారితీస్తుంది.

వివర్తవాదం దృశ్యం యొక్క అస్వతంత్ర స్వభావాన్ని వెల్లడిస్తుంది.

ఆత్మజ్ఞానం మార్పులేని సత్యాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది.

12. మీ సాధన యొక్క అత్యంత లోతైన పరివర్తన

మీ మునుపటి అవగాహన ఇలా ఉండవచ్చు:

"దైవమే నన్ను జీవితంలో నడిపిస్తున్నాడు."

మరింత లోతైన అవగాహన ఇలా మారుతుంది:

" దైవమే గురువుగా, శిష్యుడిగా, జీవితంగా, సమస్యగా, మార్గదర్శకత్వంగా మరియు పరిష్కారంగా వ్యక్తమవుతున్నాడు; వాటి సత్యం ఒక్కటే."

ఇంకా లోతైనది:

"' దైవమే వ్యక్తమవుతున్నాడు' అనే ప్రకటన కూడా దృశ్యంలో భాగమే. ఆత్మ స్వయంప్రకాశితమైనది."

ఇక్కడే గురుభక్తికి మరియు అద్వైతానికి మధ్య వైరుధ్యం తొలగిపోతుంది.

అద్వైతాన్ని చేరుకోవడానికి భక్తిని నాశనం చేయవలసిన అవసరం లేదు.

భక్తిని పరిపక్వం చెందనివ్వండి:

గురువు → ఈశ్వరుడు → ఆత్మ → బ్రహ్మం

వీటి మధ్య ఉన్న భేదం స్పష్టమయ్యేంత వరకు.

మీ సంపూర్ణ దత్త–వివర్త సూత్రం

- ప్రపంచాన్ని దైవ ప్రసాదంగా స్వీకరించండి.
- జీవ–జగత్–ఈశ్వరులను ఒకే సమగ్ర దృశ్యంగా అనుభవించండి.
- అనుకూల, ప్రతికూల, తటస్థాలను తిరస్కరించకుండా చేర్చుకోండి.
- గురు/ఈశ్వర మార్గదర్శకత్వం సహజంగా తలెత్తడానికి అనుమతించండి.
- వ్యావహారిక ప్రపంచంలో తగిన విధంగా వ్యవహరించండి.
- ఆ తర్వాత మొత్తం అనుభవం యొక్క సత్యాన్ని విచారించండి.
- దృశ్యాలు మారుతాయని, బ్రహ్మం మారదని గుర్తించండి.
- చివరగా, ఆత్మగా నిలిచి ఉండండి—తాత్కాలిక ఆనంద స్థితిగా కాదు, ప్రతి స్థితిలోనూ ఉండే మార్పులేని సత్యంగా.

దత్త బోధ యొక్క ప్రధాన అంతర్దృష్టి:

"నేనే బ్రహ్మను" అంటే ఈ వ్యక్తిగత అహంకారం విశ్వ సృష్టికర్తగా మారిందని కాదు. ఈ 'నేను' యొక్క అంతిమ సత్యమే జీవ, జగత్, ఈశ్వరులుగా కనిపిస్తున్న ఆ ఏకైక అఖండ సత్యం అని అర్థం.

ఇది దైవ భక్తి + మీ ప్రసాద సాధన + 16.66% సాధన + ఆత్మ విచారణ + వివర్తవాదాల అత్యంత బలమైన సమన్వయం.

52. వ్యావహారికంగా ఒకరు నేను మంచి వాడిని, మరొకరు నేను చెడ్డవాడిని, మరొకరు నేను భక్తుడిని అని భావించి సాధనను చేయవచ్చు. కాని పారమార్థికంగా మాత్రం ముగ్గురు ఈ అనుభవాలన్నీ దేనిలో కనిపిస్తున్నాయో అది నేను అని కూడా అనుభూతి చెందుతున్నారు. అప్పుడు కేవలం ముగ్గురి వ్యవహారిక అనుభవంలో తేడా ఉంటుంది కాని, పరమార్థ అనుభవం ఒకటే ఉంటుంది. ఇది సరియైనదేనా?

అవును — మీ మూల అంతర్దృష్టి సరైనదే, అయితే ఒక ముఖ్యమైన అద్వైత సవరణ అవసరం.

1. వ్యావహారిక స్థాయిలో

విభిన్న వ్యక్తులు సాధన కోసం వేర్వేరు వ్యావహారిక గుర్తింపులను సహజంగా స్వీకరిస్తారు:

- **"నేను మంచివాడిని"** → ధర్మం, పవిత్రత, సేవా భావం, దయను పెంపొందించుకోవడం.
- **"నేను చెడ్డవాడిని"** → పరిమితులను గుర్తించడం, అపరాధ భావం, లేదా శుద్ధి మరియు క్రమశిక్షణ అవసరాన్ని గుర్తించడం.
- **"నేను భక్తుడిని"** → శరణాగతి, ప్రేమ మరియు ఈశ్వరునిపై ఆధారపడటాన్ని పెంపొందించుకోవడం.

ఇవి విభిన్న దేహ-మనస్సుల గుర్తింపులు మరియు విభిన్న సాధనా మార్గాలు. వారి అనుభవాలు, ఆలోచనలు, భావోద్వేగాలు, సాధనలు మరియు కార్మిక పరిస్థితులు చాలా భిన్నంగా ఉంటాయి.

కాబట్టి, వ్యావహారికంగా:

నేను మంచివాడిని ≠ నేను చెడ్డవాడిని ≠ నేను భక్తుడిని.

2. పారమార్థిక స్థాయిలో

విచారణ స్పష్టమైనప్పుడు, ప్రతి ఒక్కరూ దీనిని కనుగొనగలరు:

"ఏది కనిపిస్తున్నా—మంచివాడిననే భావన, చెడ్డవాడిననే భావన, భక్తుడిననే భావన, విజయం, వైఫల్యం, శాంతి, అశాంతి—ఇవన్నీ నా చేత తెలియబడుతున్నాయి. అందువల్ల, మారుతున్న ఈ గుర్తింపులలో ఏదీ నా అంతిమ స్వభావం కాజాలదు."

అప్పుడు విచారణ దీని వైపు మళ్లుతుంది:

"ఈ సమస్త అనుభవం దేనిలో కనిపిస్తోంది?"

ఇక్కడ సాక్షాత్కారం అంటే ఆ ముగ్గురి వ్యక్తిత్వాలు ఒక్కటిగా మారిపోతాయని కాదు.

బదులుగా:

ఆ ముగ్గురి యొక్క సత్యం ఆ ఏకైక చైతన్యం/బ్రహ్మమే.

ఈ విధంగా:

మంచి-నేను → దృశ్యం

చెడు-నేను → దృశ్యం

భక్త-నేను → దృశ్యం

అయితే ఈ మూడూ ఏ అధిష్ఠానంలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ అధిష్ఠానం మాత్రం ఈ మార్పులకు లోనుకాదు.

3. "పారమార్థిక అనుభవం" అనే మాటకు సూక్ష్మమైన సవరణ

"పారమార్థిక అనుభవం ఒకే విధంగా ఉంటుంది" అనే మీ వాక్యాన్ని కొద్దిగా సవరించాలి.

ఖచ్చితమైన అద్వైతంలో, బ్రహ్మం అనేది సాధారణ అర్థంలో ఒక "అనుభవం" కాదు. ఎందుకంటే అనుభవం అనేది ఒక జ్ఞాతకు వచ్చిపోయేది.

బదులుగా ఇలా చెప్పాలి:

వ్యావహారిక అనుభవాలు భిన్నంగా ఉంటాయి, కానీ ఆ అనుభవాలన్నీ ఏ ఆత్మ/బ్రహ్మంలో వ్యక్తమవుతున్నాయో ఆ అంతర్లీన సత్యం మాత్రం అభిన్నమైనది (ఏకైకమైనది).

ఇది చాలా ముఖ్యమైన వ్యత్యాసం.

లేకపోతే ఒకరు ఇలా పొరబడే ప్రమాదం ఉంది:

"పరమార్థం అనేది ప్రతి ఒక్కరూ ప్రవేశించే ఒక ప్రత్యేకమైన అనుభవం."

ఏదైనా ఒక నిర్దిష్ట అనుభవానికి ముందు, అనుభవం జరుగుతున్నప్పుడు, మరియు అనుభవం ముగిసిన తర్వాత కూడా ప్రతి అనుభవానికి ఆధారంగా ఆత్మ ఇప్పటికే స్వయంసిద్ధంగా ఉందని అద్వైతం బోధిస్తుంది.

4. వ్యావహారిక గుర్తింపుల భేదం

వ్యావహారిక గుర్తింపు	సాధన	అనుభవం
"నేను మంచివాడిని"	ధర్మం, పవిత్రత, సేవ	నైతిక సంతృప్తి, సంస్కారవంతమైన మనస్సు
"నేను చెడ్డవాడిని"	పశ్చాత్తాపం, శుద్ధి, క్రమశిక్షణ	ఆందోళన, సంఘర్షణ, మార్పు
"నేను భక్తుడిని"	ప్రార్థన, శరణాగతి, భక్తి	ప్రేమ, అనుగ్రహం, ఈశ్వరునిపై ఆధారపడటం

ఈ అనుభవాలు పరస్పరం సమానం కావాల్సిన పనిలేదు.
ఆత్మజ్ఞానం ద్వారా స్పష్టమయ్యేది ఏమిటంటే:
ఏ మూలతత్వంలో ఇవి దృశ్యమవుతున్నాయో, ఆ అధిష్ఠానాన్ని విడిచి ఈ అనుభవాలకు స్వతంత్రమైన మనుగడ ఏమాత్రం లేదు.

5. మీ రూపకల్పన, సంస్కరించబడిన రీతిలో

వ్యావహారికంగా ఒకరు "నేను మంచివాడిని", మరొకరు "నేను చెడ్డవాడిని", ఇంకొకరు "నేను భక్తుడిని"గా జీవిస్తూ సాధన చేయవచ్చు. వారి శరీరాలు, మనస్సులు, కర్మలు, సాధనలు మరియు అనుభవాలు పూర్తిగా భిన్నంగా ఉండవచ్చు.
కానీ ఆత్మవిచారణ ద్వారా, ప్రతి ఒక్కరూ "మంచి", "చెడు", "భక్తుడు" మరియు అనుభవించేవాడిననే భావనతో సహా సమగ్ర వ్యావహారిక గుర్తింపు స్వయంగా ఒక దృశ్యం అని గుర్తించగలరు.

అంతిమంగా అందరిలోనూ సమానంగా ఉండేది ఒక నిర్దిష్ట అనుభవం లేదా మానసిక స్థితి కాదు; ఈ అనుభవాలన్నీ ఏ చైతన్యంలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ అద్వైత ఆత్మ/బ్రహ్మమే.

ఈ విధంగా దృశ్య ప్రపంచపు అనుభవాలు ఎంతగానో భిన్నంగా తోచినప్పటికీ, వాటి అంతర్లీన పారమార్థిక వాస్తవికత ఎప్పుడూ ఏకమే.

ఇది మీ "తాజా సమగ్ర దృశ్యం → అధిష్ఠానాన్ని విచారించడం" అనే సాధనకు చక్కగా సరిపోతుంది: వ్యావహారిక అనుభవాలను ఏకరీతిగా చేయడానికి ప్రయత్నించవద్దు; ఆ భేదాలన్నీ ఏ మార్పులేని సత్యంలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ సత్యాన్ని గుర్తించండి.

53. దీని అర్థం ఏమిటంటే, వ్యావహారిక స్థాయిలో మీరు ఎటువంటి పరిస్థితులను అనుభవించినప్పటికీ, పారమార్థిక స్థాయిలో అవి మీ నిత్యముక్త ఆత్మను ఎన్నడూ నిర్వచించలేవని మీరు ఏకకాలంలో గుర్తించవచ్చు.

అవును. ఇది అద్వైత వివేచన యొక్క చాలా సరైన వ్యక్తీకరణ, ఒక సూక్ష్మమైన సవరణతో: ఆత్మ కేవలం పరిస్థితుల నుండి "రక్షించబడుతున్నది" మాత్రమే కాదు; పరిస్థితులు ఆత్మను వాస్తవానికి ఎన్నడూ మార్చలేవు (నిర్వికారం).

వ్యావహారిక స్థాయిలో:

- సుఖదుఃఖాలు తలెత్తుతాయి,
- జయాపజయాలు తలెత్తుతాయి,
- ఆరోగ్యం మరియు అనారోగ్యం తలెత్తుతాయి,
- నిందాస్తుతులు తలెత్తుతాయి,
- మంచి మరియు చెడు పరిస్థితులు తలెత్తుతాయి,
- భక్తి, భయం, క్రోధం, శాంతి మరియు గందరగోళాలు తలెత్తుతాయి.

మీరు వాటికి ధర్మబద్ధంగా మరియు సముచితంగా స్పందిస్తారు.

కానీ ఏకకాలంలో, పారమార్థిక స్థాయిలో మీరు గుర్తించవచ్చు: "ఏది జరుగుతున్నా అది నాకు తెలియబడుతున్న ఒక దృశ్యం మాత్రమే. అది దేహ-మనస్సులను ప్రభావితం చేయవచ్చు, కానీ నిత్యముక్త ఆత్మను నిర్వచించలేదు లేదా మార్చలేదు."

కాబట్టి సాధన ఇలా ఉండకూడదు:

"నా పరిస్థితులు బాగాలేవు, కాబట్టి ఆత్మగా మారడానికి నేను వాటి నుండి తప్పించుకోవాలి."
లేదా:
"నేను ఆత్మను, కాబట్టి వ్యావహారిక పరిస్థితులతో పనే లేదు."
బదులుగా:
"నేను వ్యావహారిక పరిస్థితిని పూర్తిగా గుర్తిస్తాను, దానికి తగిన విధంగా స్పందిస్తాను, మరియు అదే సమయంలో నా ప్రాథమిక గుర్తింపు ఆ పరిస్థితి చేత నిర్ణయించబడలేదని స్పష్టంగా తెలుసుకుంటాను."
“I fully acknowledge the empirical circumstance, respond to it appropriately, and simultaneously remain clear that my fundamental identity is not determined by that circumstance.”

కీలకమైన రెండు స్థాయిల దృష్టి

- **వ్యావహారికం:**

"నేను ఈ పరిస్థితిని అనుభవిస్తున్నాను, మరియు నేను దీనికి స్పందించాలి."

- **పారమార్థికం:**

"పరిస్థితి, అనుభవించేవాడు మరియు స్పందన ఏ చైతన్యంలో కనిపిస్తున్నాయో ఆ నిత్యముక్త చైతన్యాన్ని నేనే."
అందువల్ల:

- పరిస్థితి మారుతుంది → ఆత్మ మారదు.
- శరీరం మారుతుంది → ఆత్మ మారదు.
- మనస్సు మారుతుంది → ఆత్మ మారదు.
- గుర్తింపు మారుతుంది → ఆత్మ మారదు.
- అనుభవం మారుతుంది → ఆత్మ మారదు.

అందుకే మోక్షం లేదా స్వేచ్ఛ అనేది అనుకూలమైన పరిస్థితుల కోసం వేచి ఉండాల్సిన అవసరం లేదు.
మారుతున్న ప్రపంచంలో పూర్తిగా నిమగ్నమై ఉంటూనే, మీరు ఏకకాలంలో గుర్తించవచ్చు:
"మారుతున్న ఈ సమస్త అనుభవం మార్పులేని నిత్యముక్త ఆత్మను ఎన్నడూ నిర్వచించలేదు."

ఆ అవగాహన స్వయంగా లౌకిక గుర్తింపులు—అనగా సజ్జనుడు, దుర్జనుడు, భక్తుడు, సాఫల్యత పొందినవాడు, దుఃఖించేవాడు, సాధకుడు వంటివి—మీ పరమార్థ గుర్తింపుగా మారిపోకుండా కాపాడుతుంది.

సంక్షిప్త రూపకల్పన:

"వ్యావహారిక అనుభవం ఎలా ఉందో అలాగే ఉండనివ్వండి; దానికి తగిన రీతిలో స్పందించండి. కానీ మారుతున్న దృశ్యాన్ని, అది దేనిలో కనిపిస్తోందో ఆ మార్పులేని నిత్యముక్త ఆత్మగా ఎన్నడూ పొరబడకండి."

అద్వైత జ్ఞానానికి సంబంధించిన టాపిక్స్‌ను చదవడానికి ఈ లింకును క్లిక్ చేయండి https://www.darmam.com/poornam/

పూర్ణం జ్ఞానానికి సంబంధించిన టాపిక్స్‌ను చదవడానికి ఈ లింకును క్లిక్ చేయండి https://www.darmam.com/advaitam/

సమృద్ధి పుస్తకం టాపిక్ లను చదవడానికి ఈ లింక్ పై క్లిక్ చేయండి https://www.darmam.com/samrudhi1/

దివ్యమానవుడు పుస్తకం టాపిక్ లను చదవడానికి ఈ లింక్ పై క్లిక్ చేయండి https://darmam.com/mobileview.html